

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

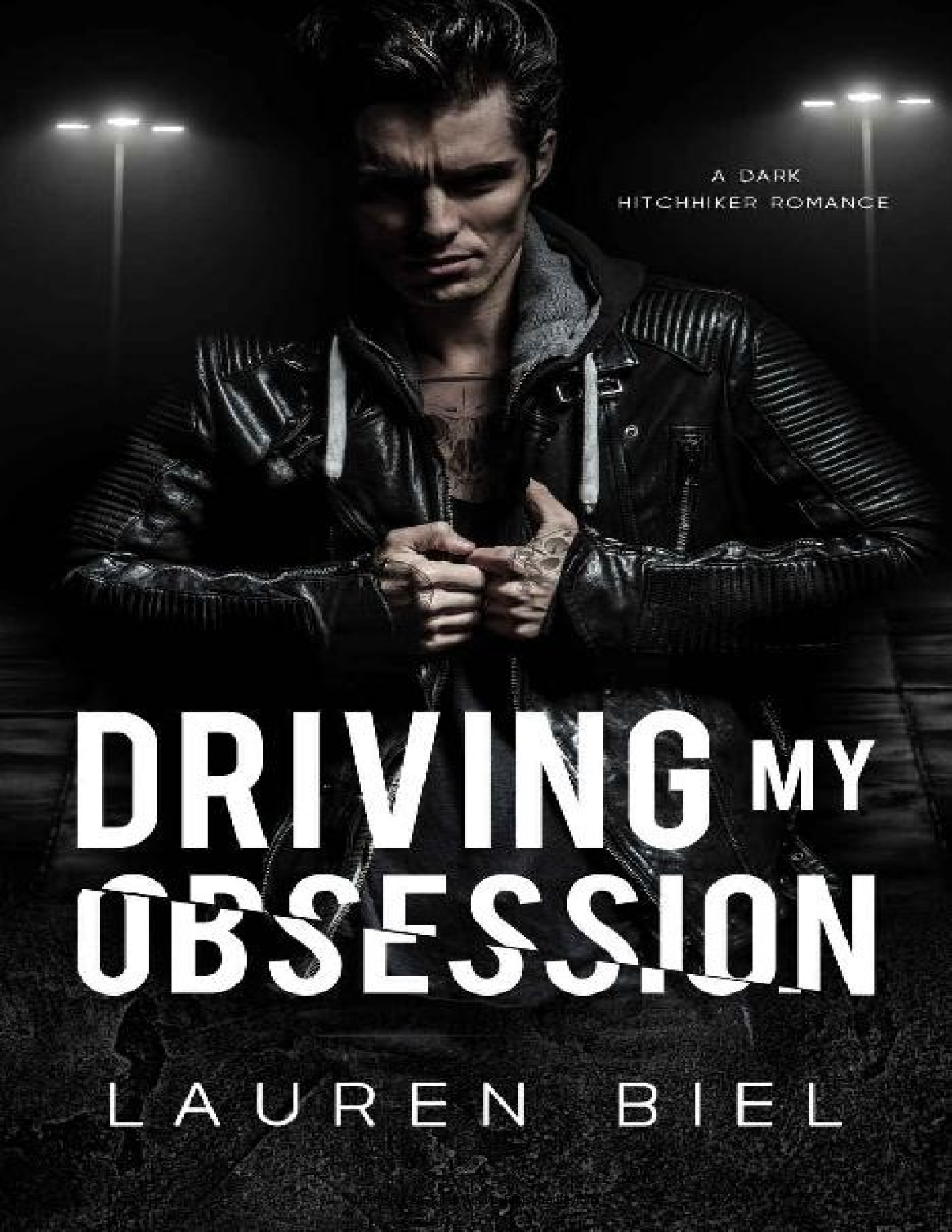
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK
HITCHHIKER ROMANCE

DRIVING MY OBSESSION

LAUREN BIEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Takıntımı Sürmek

Lauren Biel

Telif Hakkı © 2023 Lauren Biel Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Saplantımı Sürmek/Lauren Biel 1. baskı.

Kapak Tasarımı: Pretty in Ink Creations

Düzenleme Şekersiz Düzenleme

İç Tasarım: Şekersiz Düzenleme

Bu kitap ve yazar hakkında daha fazla bilgi için şu adresi ziyaret edebilirsiniz: www.LaurenBiel.com

İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

*Bu, ahlaken siyah bir yabancıyla arabaya atlamak konusunda dersimizi
almadığımızdan değil. Sadece onlardan gerçekten hoşlanıyoruz. Aynı fikirde
olan tüm okuyucular, bu sizin için.*

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı](#)

[kurun Ayrıca Lauren](#)

[Biel Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Birinci Bölüm

Ambrose

C lub ışıkları üstümde yanıp sönüyor, pembemsi-mor dizilimleri açıkta kalan azıcık tenime sıcak bir parıltı yayıyor. Deri ceketim kollarımı örtüyor ama kafamdaki ve yüzümdeki yara izleri hâlâ görünüyor. Burası ter kokuyor, sanki duvarlar terle boyanmış gibi. Muhtemelen öyleydi.

Kuzguni saçlı bir kadın tökezleyerek sahneye çıkar. Siyah külotu kalçalarını sarıyor ve siyah-beyaz payetli sütyeni göğüslerini örtüyor. Kalçaları sallanmaya başladığında annemi düşünmeden edemiyorum. Ritimle birlikte dönerken. Direğe tırmanıyor ve kalçalarından tutunarak geriye uzanıp sütyeninin klipslerini açıyor ve gördüğüm en kötü göğüs işlerinden birini ortaya çıkarıyor. Büzülmüş deri, iki büyük salin torbasını çevreliyor.

Üstsüz bir sarışın gözüme çarpıyor ve bana doğru ilerlerken yumuşak, tatlı bir ifade takınıyor. Işıklar yanıp sönüp şekil bozukluğumu gösterdiğinde bu ifade kayboluyor. Tiksintinin kendine has bir görünümü var. Saklaması çok zor.

Bir deste para çıkardım ve yanımdan geçmeye çalışırken önünde salladım.

Yutkunurken boğazı daralıyor, muhtemelen bana benzeyen birine sürtünme düşüncesiyle ağzına yükselen safrayı yutuyor. "İsterdim ama başka bir özel dansa gidiyorum," diyor arka odalara doğru bakarak.

Paramı kucağıma indiriyorum ve beni kandırdığını düşünmesine izin veriyorum. Arka odaya yaklaştığında, izleyip izlemediğimi görmek için dönüp bakacağını bildiğimden başka tarafa bakıyorum. Sonra bu küçük fahişe bara doğru yürüyüp gelişigüzel bir içki sipariş etme ve iş arkadaşlarıyla konuşmak için oturmaya cüret ediyor. Yalancılardan nefret ederim. Görünüşüm yüzünden benimle dans etmek istemediğini yüzüme karşı itiraf etmeni tercih ederim. Yalan söyleme. Yalan söylemek daha çok acıtır.

İyi bir hedef olabilir. Zaten bu yüzden bu bok çukurundayım. İçimden hiç bitmeyen bir çeşme gibi akan öfkeyi alacak bir kap bulmak için. Bu kadınları mallarını sergilerken gördüğümde sertleşmiyorum. Aksine, tam tersi oluyor ve aletim onların pis vücutlarından uzaklaşmak için kendini ters çevirmeye çalışıyor.

Sarışın sanki yalanını unutmuşum gibi tekrar yanımdan geçiyor. Onu kendime çekiyorum ve inliyor ama yüksek sesli müzikten kimse duymuyor.

Kulağına doğru eğildim. "Bu yara izlerini beni öldürmesi gereken şeyden kurtulduğum için aldım, seni yargılayıcı sürük."

Onu bırakıyorum ve koşarak uzaklaşıyor, arka odaya doğru koşarken kocaman gözlerle bana bakıyor. Muhtemelen beni ispiyonlamayı planlıyor, bu yüzden çıkışımı yapmamın zamanı geldi.

Kulüpten ayrıldım ve cipime bindim. Gitmem gereken bir yer var ve oraya daha önce gitmeliydim ama intikam arzum son zamanlarda beni yiyip bitiriyor. Eğer beni inciten kişiyi diriltebilseydim, yapmam gerekeni yapar ve öfkemi ona boşaltırdım. O artık bir seçenek olmadığına göre, başka bir fahişenin yapması gerekecek.

Deponun önüne geldiğimde, tıka basa dolu arabaların arasında park yeri bulmakta zorlanıyorum. Cipimi geride bırakıp içeri girdiğimde boğucu sıcak hava içimi kaplıyor.

Kükreyen bir kalabalığın içine girdim. Odanın ortasında bir kavga devam ederken yumruklar sahneye doğru uçuşuyor. Derme çatma ringin beton zeminine kan sıcıyor ve bedenler ringin çevresini belirleyen kirli iplerle çarpışıyor.

Dövüşçülerden birini tanıdım. Boris bir Slav canavarı. Ufak tefek olmasına rağmen ringde bir canavardır. Daha önce burada olsaydım, bu dövüş için kalabalığa oynayacak zamanım olurdu. Yeni yüzler neredeyse her zaman ona karşı bahse giriyor, o küçük bedeninin içerdiği gücü fark etmiyorlar. Ayrıca kirli dövüştüğünün de farkında değiller. Kulübün sahibi Darby'nin çiğnenecek bir kuralı yok, muhtemelen birinin kulağının koparılıp betona tükürülmesinin daha ilginç bir deneyim olacağını düşündüğü için.

Öyle sayılır.

Dövüşün bittiğini gösteren zil çalar ve Boris sahneden iner. Geniş gülümsemesi yüzünü kaplayan kanın arasından kanlı bir maske gibi görünüyor.

Kalabalığın içinde beni fark ediyor ve bana doğru yöneliyor. "Güzel dövüş," diyor, kalın Slav aksanı sözlerini kaplıyor.

"İyi görünüyordu."

"İyi de hissettim." Soyunma odalarına doğru gitmeden önce sırtımı sertçe sıvazladı.

Nefesimi içime çekip kalabalığın arasından geçerken burnuma keskin kan ve ter kokuları doluyor. Bir sonraki maç için dövüşmeye hazırlanan iki adama odaklanmış durumdalar ve bu benim için sorun değil. Bu bana yüzlerini inceleme ve hedefimi bulma şansı veriyor. İşleri berbat edip aynı adamı iki kez dolandırmak istemiyorum.

Kalabalığın içinde yeni bir yüz görüyorum, kirli yumruğu bir tomar banknotu kavıyor ve az önce kazandığını sayıyor. Bu salak, üzerinde adımın yazılı olduğu bir tabelayı sallıyor da olabilir. Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bu gece birkaç tane daha kazanmış bile. Seri yakalamışken kaybederse çok yazık olur.

"Bu dövüş için bahse var mısın?" Etrafımızdaki gürültüyü bastırmak için bağıryorum. Bana doğru bir bakış atıyor, sonra bakışlarını adamlara çeviriyor.

Onunkine rakip olacak bir tomar para çıkarıyorum ve bu onun dikkatini çekiyor. "Her şeyimi mazluma yatırmaya hazırım," diyorum. "Kaybedersem, koyduğunun iki katını alırsın. Var mısın?"

Gözleri kazancına gidiyor. Aklından geçenleri tartıyor ve yem geçiştirilemeyecek kadar cazip. Bu dövüşteki mazlum, sekiz hafta önce küçük kulübümüze katıldığından beri kazanamadı ama bu gece bir galibiyete ihtiyacı var. Ama bu adam bunu bilmiyor. Sadece ben biliyorum.

Ne de olsa ben kurdum.

"Bak ne diyeceğim," diye bağıryorum. "Karar vermen için sana ilk turun sonuna kadar süre veriyorum."

Adam alt dudağını kemirir ve dikkatini ringe çevirir. Dövüşçüler birbirlerinin etrafında birkaç kez döndükten sonra büyük adam bir yumruk atıyor ve güçsüz olanı iplere gönderiyor. Tek taraflı dayak birkaç dakika daha devam ediyor ve solumdaki ahmak dövüşçülere bir kez daha bakıp elimi sıkıyor.

"Oldukça aptalca bir bahis. Bu adam zar zor ayakta duruyor." diyor.

Omuz silkip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve mazlumun gözlerini yakalıyorum

ve göz kırpmıyor. Rakibine döner ve onu kucaklamaya benzer bir şekilde kavrar. Dövüşte buna kucaklaşma denir. Bu hareketi birçok nedenden dolayı kullanırlar ama bu sefer rakibine anlaşmanın yapıldığını ve dalışa geçme zamanının geldiğini bildirmek için yapıyor.

Ezilen, vücutları ayrıldığında bir aparkat gönderiyor ve diğer adam bunu alıp yere düşüyor. Bu üzücü olay kalabalığı çılgına çeviriyor ve ben bir anlığına adamın yüzündeki şok ifadesinin tadını çıkarıyorum.

Ah, evet. Zafer.

Bakışları kaslarımın üzerinde geziniyor, sanki anlaşılmamızdan vazgeçmeyi düşünüyormuş ve beni alıp alamayacağını anlamak istiyormuş gibi. Alamaz. Bunu fark edince parasını elime sıkıştırıyor, kuyruğunu kısıtıyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

Her ne kadar etrafta takılıp yığınma birkaç yirmilik daha eklemek istesem de, ana etkinliği izleyemeyeceğim. Özellikle de ana etkinlik ben *olduğum* için.

Kendimi hazırlamak için arka tarafa gidiyorum. Zamanımı sokak kavgalarıyla ve insanları soymakla geçiriyorum. Bazen ikisi de aynı anda. "Sokak" yerine "harabe bina" diyorum ama yine de. Çıplak muşta boks yapıyorum; bu, aramızda eldiven olmadan, çiğ ve kirli dövüşenler için kullanılan süslü bir terim. Dövüşmenin en acımasız yolu bu ve bana çok yakışıyor.

Soyunma odasından çıkmadan önce listeyi kontrol ederim. Yüzünü görmeden önce rakibimin kim olduğunu bilmek isterim. Parmağım tavukların çizdiği listede geziniyor ve rahat bir nefes alıyorum çünkü karşımda "Kursed" kardeşlerden biri yok. Gentry ve Karson yıllar sonra oyuna yeni döndüler. Bu ikisi iyi niyetli psikopatlar gibi dövüşüyor ve bu gece birkaç yara izi daha kazanma havasında değilim. Dövüşçü olmadan önce tetikçi olduklarını duydum ve genelde söylentilere pek itibar etmesem de buna inanıyorum. Büyük olanı cinayet işlemek için yaratılmış, diğeri ise bunu eğlence olsun diye yapacak kadar çılgın görünüyor.

Bileklerimi bantlamayı bitirdiğimde kalabalığı yararak ringe çıkıyorum ve salonda mırıldanmalar dalgalanıyor. Bu hoşnutsuz sesler muhtemelen dün gece paralarını ellerinden aldığında kandırıldıklarını fark eden moronlara aitti. Patronum bana yarım maaş verseydi, insanları dolandırmama gerek kalmazdı. Eğer paranın çoğunu kan sporunun derinliklerinde olan bizlerden saklamasaydı, kalabalığı çalıştırmak zorunda kalmazdım ve dövüşçü arkadaşlarım biraz daha fazla para için dalmaya bu kadar istekli olmazlardı.

Kalabalık çılgık atan, slogan atan, kükreyen yüzlerden oluşan çalkantılı bir denize dönüşür. Daha fazla vahşet talep ederken yumrukları havayı pompalıyor. Seyirciler canlı. Ringe yaklaşırken bunun gücünü iliklerime kadar hissedebiliyorum. Bikinili bir kadın bir pankartı kaldırıp kalabalığın üzerinde gezdiriyor. Çok bayağı. Çirkinin yanına güzel birini koymak bu dövüşleri daha az çirkin yapmıyor.

Maça başlamak için kendimizi hazırladığımızda, kalabalığın kükremesi a r a m ı z d a k i boşluğu küçümsediğini dile getiriyor. Derme çatma sahne ışıkları ve neon

Üzerimizdeki işaretler titriyor ve kırmızı yüzlerini aydınlatıyor. Onlara geldikleri gösteriyi sunma zamanı.

İlk vuruşu ben yapıyorum ve rakibimin dudağındaki yarıktan kan süzülüyor. Ağzını açıyor, başını çeviriyor ve bir dişini tükürüyor, bu da kalabalığın kahkahalarına ve çığlıklarına neden oluyor. Cam gibi gözlerinde sersemlemiş bir bakışla köşeye yığılıyor ve toparlanmaya çalışıyor. Normal bir dövüşte bu noktada hakem devreye girer ve devam etmemiz için bir sağlık ekibi çağırırdı ama bu normal bir dövüş değil. Sağlık ekibi yok.

Ona doğru tekrar hücum ediyorum ve çenemi sürpriz bir sağ kroşe ile yakalıyor. Dişlerim dilimin kenarında birbirine çarpıyor. Acı beni ona daha sert vurmaya itiyor. Kanı yanaklarıma ve alnıma savaş boyası gibi sıçırıyor.

Sırayla yumuşak noktaları ararken yaralı vücudum onunkine çarpıyor. Vücut ölçülerimiz eşit, ama o benim yıllarca edindiğim tecrübeye sahip değil. Ya da öfkesi. Yüzüme bir yumruk atıp beni bir adım geriye savurmadan önce kendimi toparlamak için yeterli zamanım yok. Burnumdan kan akıyor ve canım çok acıyor ama bu beni engellemiyor, aksine güçlendiriyor.

Çenemden ince kırmızı şeritler damlıyor ve çatlak zeminde küçük kırmızı lekeler bırakıyor. Dudaklarımdan aşağı yuvarlanan kan taneciklerini yalıyorum, böylece ağzımı demir tadıyla dolduruyorlar. Hiçbir şeyin tadı acıdan akan kandan daha güzel değildir ve bu acının tadına bakmakta da bir şeyler vardır.

Işıklar terden sıırıslam olmuş kaslarımı ısıtıyor ve kesik yumruğumu yüzüne indiriyorum. Çığlığı kulaklarımda yankılanıyor ve ben bu güç ve şiddetten zevk alıyorum. Bu benim aşk dilimdi. Kalabalık onaylayarak kükrüyor, her darbeye daha da yükseliyor.

Sonunda dizlerinin üzerine çöküp kırık olması gereken çenesini tutmaya başladığında sadistçe bir kahkaha attım. Kana susamış kalabalığın çığlıkları arasında duyulabilir bir çıtırtı çınlıyor, ben de bu zayıflıktan yararlanıp kafasını bir kez daha geriye atıyorum. Ağzından fışkıran kan betonu lekeliyor ve bir daha ayağa kalkmıyor.

Ben kazandım.

Hayatımdaki hiçbir şey doğru gelmiyor, ama bu? Bu doğru hissettiriyor. Etrafım tezahürat yapan kalabalıklarla çevriliyken, bir başkasının kanına bulanmışken, yere sızanın asla benim hayat özüm olmayacağını bilirken, kendimi normal hissediyorum. Ve bu da bir şey ifade ediyor. Giydiğim deri bile normal hissettirmiyor. Üzerimden çıkaramadığım yırtık pırtık bir kostüm.

Bir elimi koyu sarı saçlarımda gezdiriyorum. Birkaç teli gözlerime düşüyor ve saçlarım terden dolayı neredeyse kahverengi görünüyor. Kırmızı ışıklar yara izlerime takılıyor - vücudumu saran sert doku şeritleri. En kötülerini kıyafetlerle gizleyebiliyorum, özellikle de karnımdaki derin oyukları, ama savaşırken onları dünyaya göstermek zorunda kalıyorum. Yine de burada önemli değil. Kişiliğime katkıda bulunuyor ve başımdan bir şeyler geçmiş gibi görünmemi sağlıyor.

Neler yaşadığım hakkında hiçbir fikirleri yok.

Vücudumdaki yara izlerini buranın dışında saklayabilsem de yüzüm ve boynumdakiler için bir şey yapamıyorum. Kafamın kenarlarını tıraş ediyorum çünkü uzamasına izin verirsem bok gibi oluyor. Bu izler topluma karışmamı engelliyor, bu yüzden denemekten vazgeçtim.

Bunu yapan canavarı serbest bırakan lanet bir topluma kimin ihtiyacı var? Ben mi?

Yenilen rakibime bakıp gülümsüyorum. Evet, ben kazandım. Bu benim yaparım. O ringe her adım attığımda kazanıyorum. Ama çıkarken asla kazanmış gibi hissetmiyorum - vücudum hırpalanmış ve morarmış, kalbim göğsümde boş boş atıyor. Dışarıda yenilmedim ama içeride uyuşukluktan daha fazlasını hissetmek için savaşıyorum. Burası sürekli öfkemi bastırabileceğim bir yer.

Ama yanınızda kimse yokken kazanmak o kadar da iyi hissettirmiyor.

Kalabalık sessizleşir ve binadan çıkmaya başlar. Herkes ringedeki korkutucu, yaralı dövüşçüyü seviyor, ama iş bittiğinde ayakkabılarının tabanında köpek pisliği oluyorum. Gözleri artık bana yapışmıyor. Şimdi sadece başka tarafa bakmak istiyorlar. Benden kaçıyorlar ya da meraklı çocuklarının gözlerini koruyorlar. Bazıları geçmişimi biliyor. Bazıları ölümsüz olduğumu bile düşünüyor. Hiçbir küçük çocuk gazetelerde ve saat altı haberlerinde gösterilen hasardan kurtulmamalıydı. Ben onların en kötü kabuslarının canlı örneğiyim.

Gömleğimi omzuma atıp derme çatma soyunma odasına doğru ilerliyorum. Erkeklerin ve yıkanmamış havluların pis kokusu mekânı dolduruyor ve gömleğimi duvara dayalı metal bir bankın üzerine fırlatıyorum. Bir dizi çarpık dolabın ve kirli, çatlak bir aynanın yanından geçiyorum, sonra ellerimi lavabonun soğuk musluğunun altında gezdirirken inliyorum. Daha ellerimi kurulayamadan "patronum" içeri dalıyor, yüzü öfkeyle buruşmuş. Elini kaldırıyor ve avucunu başımın arkasına doğru gönderiyor. Onun damarlarından akan kırmızı öfke şimdi benimkilere de bulaştı. Onu öldürmemeye çalışarak nefes veriyorum.

"Ne sikime kalabalığı böyle çalıştırıyorsun, Scar?" diye bağırıyor.

"Bu seni ilgilendirmez," diyorum. Bana böyle demesinden nefret ediyorum. Ben sadece yaralarımından ibaret değilim.

Darby'nin gözleri kısılır. "Bunu benim adım altında yapıyorsan bu beni ilgilendirir. Bütün bunlar benim işim."

Darby dövüşçülere bir kral gibi hükmediyor ama ben kimsenin malı değilim. Bu işi meşru gibi gösteriyor ama aslında hiç de öyle değil. Bu dövüşler sadece yasadışı değil, aynı zamanda başka bir şey yapamayacak kadar çaresiz ve kırılmış olanlarımız için son çare. Bizler unutulmuş, toplum ve yasalar tarafından terk edilmiş kişileriz. Tek umudumuzun onun yarattığı bu ahlaksız, şiddet dolu dünyada olması utanç verici.

Elini yüzüme doğru itti. "İnsanları dolandırdığınız parayı verin ya da gelecek hafta yerinizi kaybedin Bay Sinclair."

Bu adamı ortadan ikiye ayırmak ve onu sık, isimsiz bir mezarda bırakmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyle savaşıırken kaslarım geriliyor. Ama bunu yaparsam, bir geleceğim olmayacağını biliyorum. Bu iş olmadan, benim için hiçbir şey yok. Hayvani bir hırıltıyla elimi cebime atıp parayı ayaklarının dibine fırlatıyorum. Para, biriken su, ter ve idrardan oluşan kokuşmuş karışımın içine uçuyor.

"Tüh, özür dilerim," diyorum ama hiç de üzgün değilim. Kot pantolonumu indirip o paraların içine sızan sidiğe katkıda bulunabilseydim, yapardım.

Darby elini omzuma koymak için uzandı. "Biliyor musun Scar, sen benim en iyi dövüşçülerimden birisin. Yine de tavrın çok kötü." Sıkarken sesi alçalıyor ve onu soyunma odasının öbür ucuna göndermeme üç saniye kalıyor.

Omuz silkerek elinden kurtuluyorum. "Beni iyi bir dövüşçü yapan tavrımdır."

"Bununla bu sektörde fazla ileri gidemezsiniz. Onsuz iyi olmayı öğren."

Görüşümün köşeleri bulanıklaşıyor. Bütün sinirlerime dokunuyor. İnsanların yüzüne ne yaptığımı görüyor mu? Sıradaki olmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Geri durmak benim gücüm değil. Hiçbir zaman da olmadı.

"Yüzümden çekil, Darby. Tabii seninkini yeniden düzenlememi istemiyorsan." Parmağını göğsüme doğru uzattı. "İnce buz, yara izi." En incesi.

İkinci Bölüm

Oaklyn

Sinirlerim midemde çırpınıyor, kanatlarını açıyor ve her sessiz anla birlikte uçuşa geçiyor. Müzik başladığında, geçecek. Tempoyu bulacağım ve onunla birlikte hareket edeceğim. Bas kalbimle aynı anda atarken seyircileri bir anlığına unutacağım. Kalkık kaşlar ve büzülmüş dudaklar şarkı hoparlörden geçerken kaybolacak ve sadece ben ve sahne kalacağız.

Bedenim bu duyguyu çok iyi hatırlıyor. Bunu özlüyor. Dans benim için çok doğal. Hayatım sonsuza dek değişmeden önce hayatımdaki en önemli şeydi. Bedenim her notayı bir hareketle nasıl vurgulayacağını ve her vuruştan en iyi şekilde nasıl yararlanacağını hatırlıyor. Sahneye adım attığımda, müşterilerin benim hakkımda ne düşündüğü önemli değil. Önemli olan tek şey benim kendim hakkında ne düşündüğümüdür. Kıyafetlerimi çıkarmış olabilirim ama zihnimde bana hayat veren tanıdık kıyafetleri giyiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve rüküş neon ışıklar, üzerimde parlayan zarif spot ışıklarına dönüşüyor. Yarı çıplak değilim, bir grup erkek için dans ediyorum. Bir kostümün içindeyim, sahneye ilk çıkışıma hazırlanıyorum.

Şarkı başlıyor ve ben şovuma başlıyorum. Erkekler gül yerine para atıyor. Tekrar yerine özel bir dans talep ediyorlar. Ama dans ediyorum ve şu anda önemli olan tek şey bu. Kendimi şarkıya kaptırıyorum, ki bu diğer kızların çoğunun kendini kaptırdığı şeyden daha iyi.

Şarkı bittiğinde, terli, yarı giyinik gerçekliğime geri dönüyorum. Saatler süren provalar yüzünden artık en iyi durumda değilim, yorgun ve ağrılıyım. Bacağımdaki ağrı bana eskiden olduğum kişi olmadığımı hatırlatıyor. Bir daha asla o kişi olamayacağımı.

Terden ve parıltıdan cildim kaşınıyor ve sahneden kaçıp parayı yerden alırken bu iğrenç hissi silme isteğime karşı koyuyorum. Son hesabı almak için eğilirken kalabalığa bakmaktan kaçınıyorum. Dans etmek bu işin en aşağılayıcı kısmı değil; beni rahatsız eden şey sonunda parayı toplamak. Gözlerinden kaçabiliyorum ama yuhalamalarından, ısıklarından ve açgözlü ellerinden kaçamıyorum. Sanki bana attıkları her dolar için etimden bir kilo borçlularmış gibi bana uzanıyorlar.

Tekrar dik durduğumda ayak bileklerim topuklu ayakkabılarımın içinde sallanıyor. Gecenin sonunda hep öyle oluyor ve ayak parmaklarımla arasındaki kabarcıklar da yardımcı olmuyor.

Parayı göğsümde tutuyorum ve sahneden inip soyunma odasının güvenli ve yalnız ortamına koşuyorum. Parayı arkadaki küçük masamın üzerine koyuyorum ve saymaya başlamadan önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ne kadar kazanırsam kazanayım, çok ihtiyacım olan arabayı almaya asla yetmeyecekmiş gibi hissediyorum. Bu hayatta her şeyin bir bedeli var ve bir arabaya binmenin bedeli benim ödemek istediğimden çok daha fazla.

Arkamdan derin bir inilti geliyor. Eğer tepki verirsem aynadaki iğrenme ifadesini fark edecektir, bu yüzden yüzümü taş gibi tutup paraları saymaya devam ediyorum. Jake'in kolları belime dolanıyor ve onu itip bir daha bana dokunmaması için çılgınlık atma isteğimi bastırıyorum. O kulübün sahibi ve benden hoşlanıyor, her ne kadar hoşlanmamasını dilersem de. Onun kayırmacılığı, ayrıcalıklı muamelenin avantajlarından ziyade istenmeyen yakınlaşmaların yüküyle birlikte geliyor.

Şişman eli göğsüme doğru yükseliyor ve meme ucumu sıkıyor. Yanaklarım kızarıyor, uyarılmaktan değil ama rahatsızlıktan.

"Kızım nasıl?" diye fısıldıyor kulağıma. Alkol ekşi nefesinde dans ediyor ve midem bulanıyor.

"Yorgunum," diyorum. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni yerinde tutmaya kararlı.

"Çok sıkı çalışıyorsun." Diğer eliyle kızıl saçlarımı geriye doğru tarıyor. "Eğer teklifimi kabul edersen, sana araba konusunda yardımcı olacak küçük bir şey vereceğim. İçine girmeme izin verirsen, bütün bir gece kadar kazanacaksın."

Omurgam geriliyor. Parlak yeni bir Mercedes bile onunla yatmayı kabul etmem için yeterli olmazdı. İsmimden geriye pek bir şey kalmamış olabilir ama hâlâ itibarım var. İnsanlar para için kıyafetlerimi çıkarmamın beni asaletten uzaklaştırdığını düşünebilir ama yanılıyorlar. Hâlâ sınırlarım var ve Jake'e hayır demek zor.

"Belki başka bir gece," diyorum ona.

Yanağıma hafif bir şaplak atıyor. "O zaman bu gece başka bir araca ihtiyacın olacak."

"Gerçekten mi?" Kalbim ağrıyan ayaklarıma batıyor.

"Hiçbir şey için bir şey alamazsın." Aşağı uzanıp kıkırmı acıyana kadar sıkarken homurdanıyor.

Siktir git, diye düşünüyorum. Omuz silkerek dokunuşundan uzaklaşıyorum ve uzun ceketimi üzerime sarıyorum, sonra parayı cebime koyuyorum ve ayaklarımı masanın altında tuttuğum düz ayakkabıların içine sokuyorum. "Yarın görüşürüz, Jake," diyorum elimden gelen en sahte hoşlukla. Yanından geçip gidiyorum ama beni durduruyor, elini cebime atıyor ve paramın büyük bir kısmını çıkarıyor. Bana ait olanı geri almamak için elimi yumruk yapıp yanıma koyuyorum. "Bu ne için?"

"Benim payım. Şimdi git, tatlı yanaklar."

Cevap veremiyorum, söyleyecek bir şey bulamadığım için değil - söyleyecek *çok* şeyim var - ama beni zaten içinde bulunduğumdan daha tehlikeli bir duruma sokması için ona bir sebep vermek istemiyorum. Bir araba alacak param olana kadar burada sıkışıp kaldım. Her gün bir öncekinden daha fazla ruhumu parçalıyor.

Bana el salladı, ben de arka kapıdan çıktım. Bir Uber bulmaya çalıştım ama hiç müsait araç yoktu. Muhtemelen şu anda bitmekte olan spor maçı yüzünden. İçeri dönüp Jake'in sikini yalayarak eve bırakmayı düşünüyorum ama yapamıyorum.

Başka bir dansçı arabasında sigara içmek için dışarı çıkıyor. Geceyi bitirmek üzere, son dansına kadar beklersem belki beni evime bırakabilir. Arabasına doğru sürünüyorum ve cama vuruyorum.

Bana baktığında yüzü dostça bir ifadeden tiksintiye dönüşüyor. "Ne istiyorsunuz?"

Diğer kızlar benden hoşlanmıyor ve keşke bunun kendi yarattığım bir sorun olduğunu söyleyebilseydim. Bu gerçeklerden daha kolay olurdu. Korkunç bir karakter kusuruna sahip olsaydım, kendimi geliştirmek için çalışabilirdim, ama Jake bokun üzerindeki bir sinek gibi üzerimde gezindiği için hissettikleri küçümsemeyi düzeltemem. Muhtemelen benim daha çok para kazandığımı düşünüyorlar, bu da benden onlar kadar nefret etmeleri için geçerli bir neden olurdu, ama durum böyle değil. Muhtemelen onlardan daha az kazanıyorum, özellikle de Jake'i kızdırdığım bu gece gibi gecelerde.

"İndiğinde beni eve bırakma şansın var mı?" diye sordum. "Yolunun dışındaysa benzin masrafını karşılamak için sana birkaç dolar verebilirim." Yolunun çok da uzak olmadığını biliyorum ama teklifimin anlaşmayı tatlıya bağlayacağını umuyorum.

"Üzgünüm, yapamam," diyor sigarasına bir fiske vurarak. "Adamım evde çocuklarla birlikte ve onu delirtmeden önce geri dönmek istiyorsam tüm şehri dolaşacak vaktim yok."

Onun boktan dairesi benim karavanıma bir milden daha az mesafede. Bu "tüm şehri" gezmek sayılmaz. Ama tartışmıyorum. Ne anlamı var ki? "Oh, tamam. Yine de teşekkürler," diyorum.

Yola geri döndüm ve başparmağımı havaya kaldırarak birini işaret ettim. Büyüdüğüm yerde otostop şaşırtıcı derecede normaldi. Birinin araca ihtiyacı varsa, komşunuza yardım etme ruhuyla onu araca alırdınız. Burada, New York'ta durum farklı. Arabalar sanki ben hiç yokmuşum gibi vızır vızır geçiyor.

Serin bir esinti kalçalarımı ısıyor ve ceketimi daha sıkı çekiyorum. On beş dakika sonra kimse durmayınca, biraz beklemeye ve oyundan gelen uğultunun azalıp azalmadığını görmeye karar veriyorum. Binanın yan tarafına doğru yürüyorum ve duvardan aşağı kayıyorum. Erkeklerin ve çiftlerin girip çıkmasını izliyorum.

Derin bir iç çekerek uygulamayı bir kez daha kontrol ediyorum ve yakın zamanda bir yolculuk seçeneğine dair hiçbir işaret bulamıyorum. Arka kapı kapanıyor ve Jake parasını sayarak ve ben yokmuşum gibi davranarak dışarı çıkıyor. O benim tek seçeneğim ve öyle olmasından nefret ediyorum.

Ben konuşmayınca, sonunda bana baktı. "Ne? Bir araç bulamadın mı?"

Yanaklarım yanıyor. "Hayır. Lütfen beni eve götürebilir misin?" Yalvarmaktan nefret ediyorum. Yürürdüm ama ayaklarım o kadar ezilmiş ki, asla başaramayacağım kadar uzak. Buraya dönmek için başka bir arabaya otostop çekmek zorunda kalmadan önce değil.

"Beni götürmek için ne verirsin? Ne kadar çaresizsin?"

Cebimden biraz para çıkardım ve ona doğru salladım. Paranın dilinden anlıyor ama bu gece konuşmak istediği dil bu değil. Gözlerim vücudundan aşağıya doğru iniyor ve kot pantolonuna bastıran sert kütleye takılıyor. Titriyorum.

"Bir kez olsun nazik olamaz mısınız?" diye sordum. Cılız palmiye ağacı tişörtünün ve altın zincirlerinin hiçbir özelliği "iyi adam" diye bağırıyor ama bir kız hayal kurabilir.

"İşte anlaşma, tatlım. Bir el işi seni evin yarısına kadar götürecektir. Ağzını bana dayarsan, seni sonuna kadar götürürüm."

O da benim kadar çaresiz, ama bende olmayan pazarlık kozuna sahip: lanet arabası. Ağzımı ona dayamayı reddediyorum, ama bir el işi tüm yolu yürümekten iyidir.

"Beni yarı yola kadar götür," diyorum bakışlarımı kaçırarak.

Beni BMW'sine götürdü ve içine bindim. Süslü deri bacaklarımın arkasına yapışıyor. Oturur oturmaz elleri düğmeye gitti.

pantolonuna. Hiç vakit kaybetmiyor ama ben olduğum yerde donup kalmışım, elimi açıkta duran sikine doğru hareket ettiremiyorum.

"Hadi ama. Bu otoparktan çıkmadan önce ödemenin tamamını istiyorum."

Başımı salladım. "Burada olmaz, Jake." Çalıştığımız yerde olmaz. Diğer kızların bundan haberdar olmasını istemiyorum. Zaten onu becerdiğimi düşünmeleri yeterince kötü. Beni kayırdığını. Onun ilgisini çekmek *istemiyorum*. *Onu* istemiyorum.

"Elini sikime koy bebeğim, ya da arabamdan defol git." Sesinin tonu değişiyor ve ikinci yarısı agresif ve çiğ çıkıyor, sanki gitme seçeneği artık gerçekten bir seçenek değilmiş gibi.

Elimi uzatıp sikine koymadan önce park yerine bir kez daha bakıyorum. Oradaki et sıcak ve terli, koltuk altı gibi. Benzer bir koku burnuma doğru yayılıyor ve midem bulanırken neredeyse dilimi yutacağım. Tanrım, iğrenç biri.

Ona dokunduğum an, sanki bunu bekliyormuş gibi inliyor. Benden gelecek her türlü dokunuşu. Purple Lounge tabelasındaki her bir harfi takip eden dönen ışığa bakıyorum. Kalçalarını elime doğru itip bana tekrar tekrar bebeğim diyene kadar elim kucağında hareket ediyor. Başından ılık sperm tanecikleri fişkırıyor ve elimden aşağı damlıyor ve ben başka tarafa bakıyorum. Kusarsam beni kesinlikle kovar. Boğazıma kaçan kusmuğu yutuyorum.

Terli eli saçlarımın arasında dolaşıyor. "Hadi seni eve götürelim bebeğim," diyor, sesinde tok bir tını var. Geldiğinde daha verici bir tavrı var gibi görünüyor.

Yerde bulduğum bir peçeteye elimi siliyorum ve ellerimi kucağıma koyuyorum. Aşağılayıcı davranışlar sadece alışmam gereken bir şey. Şimdilik.

Üçüncü Bölüm

Oaklyn

Ertesi gece işte mücadele ediyorum. Elimi küçük sahnelerden birinin ortasından tırmanan direğe doladığımda, Jake'in sıska aletini avuçlarımın içinde hayal etmekten kendimi alamıyorum. Sıcak teni etimi yakıyor ve zihnimde bir yara izi bırakıyordu. Yine de en azından beni eve kadar götürdü.

Kendimi yere bırakıp sırtımı eğdiğimde, sahnenin etrafındaki erkekler bana uzanıyor, terli elleri göğsüme değiyor. Parmakları açıkta kalan tenimde geziniyor, dokunmak şöyle dursun, görmemeleri gereken şeyleri yokluyor ve sıkıyorlar. Onlar bana saldırırken gülümsemek zorundayım. Eğer iğrenme yüzüme yansır, asla bir araba alacak kadar para kazanamam ve hayatımı kurtarmaya başlayamam. Neyse ki bir zamanlar tiyatrodan dans etme ve oyunculuk yapma hayalim beni bu kâbusa hazırladı ve yüzümdeki sahte baştan çıkarma ifadesini fark etmediler.

Belli etmeden göğsümü kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Açgözlü elleri zehirli çamur dalgaları gibi geri çekiliyor ama hiçbir duş yeterince uzun süremez ya da tenimdeki bu kir tabakasını temizleyecek kadar sıcak olamaz. Artık içimde. Göğüslerimi yokladıkları için bazı erkekler sahneye zorunlu bir fatura atıyor. İyi hissettirmiyor. "İşte paran, kaltak!" diye bağırabilirlerdi.

Şarkı bitiyor ve jenerik kulüp müziği boşluğa girmeden önce sessizliği mırıldanmalar dolduruyor. Eğilip parayı alırken göğüslerimin arasından ter damlıyor. Paraları göğsümde tutup perdenin arkasına koşarken banknotlar tenime yapışıyor.

İstasyonuma dönüp paraları istifliyorum. Buruşuk dikdörtgenlerin bazılarını düzeltmek için masanın kenarına sürüklüyorum ama anlamsız. Uzun zamandır birinin cebine tıkılmış, ayaklarımın dibine atılmak için fırsat kolluyorlardı.

Ayaklarımdan bahsetmişken, biraz dinlenmeye ihtiyaçları var. Topuklarımdan kayıyorum ve ağrıyan ayak bileğimi ovuyorum. Varlığımın belası. Bir daha hiçbir sahnede kıyafetlerimle dans edemeyecek olmamın tek nedeni. Üç dakikalık bir şarkıyla başa çıkabilirim ama bundan daha uzun bir şey olursa muhtemelen yüzüstü düşerim. Ya da daha kötüsü.

Spor ayakkabılarımı giymek için eğiliyorum ve sert, sıkı kumaş kabarcıklarına sürtünüyör. Jake'in kolonyası üzerime sinip midemi bulandırırken ikinci ayakkabımın yarısını giymiştim. Omurgamı dikleştiremeden, boyu kıcıma baskı yapıyor ve elleri kalçalarımaya gidiyor. Vardiyanın sonunda istediğim son şey bu.

"Hey, bebeğim," diyor. Külotlu kıcıma sürtünüyör ve ben onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. "Böyle yapma. Bu gece seni eve bırakmamı istiyorsun, değil mi?"

Bu şekilde başımın üstünde gezdirilmekten bıktım. Şansımın yaver gitmemesi, dizlerimin üstüne çökmem anlamına gelmemeli. Ve bu gece de bunu bekleyecek. Geçen sefer bir el işi yeterliydi, ama o daha da arttıracak.

Diğer kızlardan biri soyunma odasına giriyor ve boğazını temizliyor. Jake beni bırakıyor ve ben de öne, masanın üzerine düşüyörüm. Yanaklarım kıpkırmızı ve eminim diğer kız iyi bir not almak için öğretmeninin masasına eğilirken yakalanan yaramaz bir kız öğrenci gibi göründüğümü düşünüyör. Gerçek bundan daha farklı olamazdı. Onun istenmeyen yaklaşımları beni hasta ediyor ve bu işte bir adım öne geçmek için bu konuda sessiz kalmıyorum. Diğer kadınları tavlarmaya çalışmıyorum. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum.

Aynadan diğer kadına bakıyorum. İstasyonunda, bir sonraki dansı için kıyafetiyle uğraşıyor. Cinsel tacizde bulunduğuy tek kişiy ben olamam. Bu mümkün değil.

Jake'in beni tekrar sekse davet etmesini beklemeden üzerime bir tişört ve şort geçirip uzun siyah ceketimi giyiyörüm. Benden bir şey alamayacağını anlayınca elimdeki para destesini kapıyor ve uzaklaşmadan önce paramın yarısını alıyor. Kalbim parçalandı. O parayı o kazanmadı. Göğüsleri okşanmadı. Ama onunla tartışmaya gerek yok. Bunun yerine, kalan paramı cebime atıp arka kapıdan çıkıyorum.

Gece havasına adımımı atarken, bana bırakma nezaketinde bulunduğuy parayı sayıyorum. Bir Uber, yetersiz kazancımdan daha da büyük bir parçaya mal olacak, bu yüzden öfke dolu adımlarla otobüs durağına doğru ilerliyorum. Durağaya vardığımda soğuk bir rüzgâr çıplak bileklerimi ve bacaklarımı ısırıyor ve telefonumdan saati kontrol ediyörüm. Gecenin son otobüsünü beş dakika ile kaçırmışım. Muhteşem.

Başka bir seçeneğim olmadığından, nadir bir araba geçerken başparmağımy havaya kaldırıyorum. Farları tenimin üzerinde kayıyor ama sürmeye devam ediyorlar. Ben

Yorgunum. Üşüyorum. Öfkeliyim. Öfkem her geçen araçla daha da artıyor.

Koca bir şehirdeki insanlar komşularının ihtiyaçlarına karşı nasıl bu kadar kör olabilir? Ben sokak köşesinde kendi kendine mırıldanan korkutucu bir adam değilim. Ben ayakları ağrıyan ve bacağında keskin bir ağrı olan bir kadını. Sıfır risk oluştuyorum.

Farlar virajı dönerken başparmağımı tekrar kaldırıyorum. Jeep hızla geçmek yerine yavaşlıyor ve yolun kenarına çekiliyor. Birinin durmasını sağlamak olan ilk görevi başardım. Şimdi tek yapmam gereken, sürücünün benim boktan patronumla aynı beklentileri taşımasını ummak.

Sürücü tarafına doğru yürürsem sokağın ortasında durmuş olacağım, bu yüzden yolcu tarafındaki cama yaklaşıyorum. Cam iniyor ama gölgeler yüzünden sürücünün yüzünü göremiyorum. "Beni eve bırakabilir misiniz?" diye sordum. Böyle yalvardığım için utanmalıyım, ama alternatifim Jake'i binanın içinde becermek olunca, yalvarma fırsatı bulduğum için minnettar olmaktan başka bir şey hissetmiyorum.

"Nereye?" diyor alçak ses sürücü koltuğundan. "Şehrin hemen dışında. Jones Bulvarı'nın dışında."

Tavan lambasını yaktı ve yolcu koltuğundan bir spor çantasını alırken başını eğdi. Ayağa kalktığında ve ışık yüzüne düştüğünde, onu görünce neredeyse nefesim kesiliyor. Yüzünde ve boynunda yara izleri var, hatta daha fazlası sağ kolunu kaplıyor. Gözlerim parmak eklemlerindeki koyu renkli kan lekesine takılıyor ve rahatsızlığımı bastırmak için yutkunuyorum.

"Tabii, bin. Ama bana bakış şekline bakılırsa, binmeyeceğini tahmin ediyorum."

Bir adım geri atıyorum ve ceketimi daha sıkı sarıyorum. "Genelde yabancılarla arabaya binmem, özellikle de yanlarında-"

"Yara izleri mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Bir kavgaya karışmış gibi görünüyorsun." Neredeyse birini -ya da bir sürü birini- öldürmüş gibi görünüyor diyecektim ama kendimi tuttum.

Adam eline bakar. "Haksız değilsin. Bir kavgaya karıştım ama düşündüğünüz türden bir kavga değil. Jensen Caddesi'ndeki depoda çıplak muşta boksunu yapıyorum. Ve bu hiçbir şey değil."

Kulübe dönüp bakıyorum. Boş otobüs durağına. Bu yabancıyla bu cipe binmek, kulübe dönüp Jake'e beni bırakması için yalvarmaktan daha iyi. Onun ücretini karşılayamam.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıyorum ve arabaya oturuyorum. Ceketim önden biraz açılırken adam bana bakıyor, bakışları file çoraplarımın ve kalçalarımın kadar inen simli şortumun üzerinde geziniyor. Kulübe bakıyor, iki ile ikiyi bir araya getiriyor.

Adam cipi vitese takar. "Kulüpte mi çalışıyorsun?" diye sorar. "Evet."

Alay ediyor. "Fahişe olmak için fazla güzelsin."

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Bu ters iltifat saldırganlık sınırında. Ben fahişe değilim. Olsaydım şimdiye kadar para için Jake'i sikmiştim.

Ceketimin eteğiyle kendimi örtüyorum. "Sanırım sen kazandın?" Elini işaret ederek soruyorum.

"Ben her zaman kazanırım."

"Görüyorum ki oldukça mütevazısın." Ceketimle oynuyorum. "Adın ne senin?"

Sanki bu soru hiç beklenmedik bir şeymiş gibi yutkunuyor. Sanırım çoğu otostopçu hoşsohbete yanaşmaz. "Ambrose," dedi. "Seninki ne?"

Yalan söylemeyi düşünüyorum ama o anda bir şeyler uyduramayacak kadar yorgunum. "Oaklyn."

"Bu senin gerçek adın mı yoksa sahne adın mı?"

"Gerçek adım." Tanrım, tam bir pislik. "Biraz kaba davranıyorsun," dedim. Onu.

Yüzünde unutulmaz yakışıklı bir gülümseme belirliyor ve ince ağzının yanındaki yara izi. Ona yüzü hakkında soru sormalıyım. Adil olan bu. Ama soruyu içime atıyorum ve öylece bırakıyorum. Bu beni ilgilendirmez ve onu kızdırmak istemiyorum, bana karşı bu sınırdan olsa bile.

Kayalık bir kıyıdaki deniz fenerine çekilen bir gemi gibi, karanlık gözleri bana doğru sürüklenip duruyor. Sanki vardiyamın nasıl geçtiğini hayal ediyormuş gibi bana bakıyor. Onun versiyonunda, muhtemelen bütün gece siklerin üzerinde zıplıyorum. Daha fazla yanılıyor olamazdı, bu yüzden gözlerini kendine saklamalı.

Benim sokağıma dönüyor ve ben daha uzun oturuyorum. "Beni burada bırakabilirsin," diyorum. Tam bir aptal değilim. Nerede yaşadığımı bilmiyorsa, evime girip beni öldüremez.

"Saçmalama. Hangi evin size ait olduğunu bilmek istersem, burada oturup hangi eve girdiğinizi izleyebilirim."

Haklı.

Derin bir nefes alıyorum. "Sağdaki gri karavan, garaj yolunda basketbol potası olan evin hemen arkasında."

Karavanımın önündeki kaldırıma yanaştı ve cipi park etti.

"Bıraktığın için teşekkürler," diyorum.

Cevap vermiyor. Arabanın kapısını arkamdan kapattığımda, cipi geri vitese takıyor ve içeri girip girmediğimi görmek için beklemeden beni karavanımın önünde bırakıyor. Ama en azından beni öldürmedi ve derimi şişme bir bebeğin üzerine koymadı, bu da bir artı. Stop lambaları sönüp kaybolurken, onu bir daha görüp göremeyeceğimi merak ediyorum.

Muhtemelen hayır.

Dördüncü Bölüm

Ambrose

Damarlarımda öfke kaynıyor. Onun gibi bir kızı böyle bir yerin dışından almamalıydım. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce onu dışarı çıkardım ve oradan hızla uzaklaştım. Ya da hiç pişman olmayacağım bir şey. Planım için mükemmel bir kurban gibi görünüyordu ama henüz tüm detayları düşünmedim. İntikamımı almak için mükemmel bir yol bulmak için daha fazla zamana ihtiyacım var. Bu yüzden bu gece yaşamasına izin verdim. İçimdeki kara canavarı serbest bırakmaya henüz hazır değilim.

Neden o olmak zorunda bilmiyorum ama öyle. Diğer dansçıların sanki cildimdeki kusurlar bulaşıcıymış gibi beni görmezden gelmesi ve benden kaçınması onun suçu değil. Paramı kirlenmiş gibi bana doğru iten de o değildi. Ama hâlâ daracık kıyafetler giyiyor ve benden çok daha kötü, sadece daha normal görünen erkekler için dans ediyor. Yeterince yakın.

Sikişmek. Fahişeler. Tıpkı beni kasap bıçağıyla doğrayan kadın gibi.

Eve doğru sürüyorum, geçtiğim her kilometre işaretinde hayal kırıklığı içinde kıvranıyorum. Kesik parmak eklemlerimi ovuyor ve kuru, yapışkan kanı temizlemek için sıcak bir duş almayı bekliyorum. Apartmanın otoparkına girdiğimde, cipimden inmeden önce derin bir nefes alıyorum. Gecenin geç saatlerinde dışarıda dolaşan insanlar dönüp bana bakıyor. Yargılayıcı gözleri yüzümden ellerime ve tekrar yüzüme kayıyor. Yanlarından geçerken onlara havlıyorum ve gözlerini kaçırıyorlar. Beni rahatsız edip etmedikleri umurlarında değildi, ama ayakkabı diğer ayağa kaydığı anda, hassas ciltlerine sürtünen o sivri rahatsızlık taşını hissetmeleri gerekiyordu.

Sessiz daireme adımımı atar atmaz kıyafetlerimi çıkarmaya başlıyorum. Deri ceketimi. Gömleğimi. Ayakkabılarımı. Dövüşlerimden sonra giydiğim atletimi. Parmaklarım kot pantolonumu açıyor ve hiç vakit kaybetmeden içinden çıkıyorum. Banyoya ulaştığımda boxer'ıma kadar inmiştim. Vücudum bu kadar gerginken böyle basit işler çok muazzam görünüyor. Bir kavgadan sonra her zaman gergin olurum ama o kız bunu çok daha kötü hale getirdi. Yayıdığı tanıdık koku midemin çukuruna bir kurşun ağırlığı gönderdi. Ter ve eski likör gibi. Bayat.

Hepsinde o koku var.

Duşun sesini sonuna kadar açıyorum ve spreyin altına giriyorum. Sıcak su tenime saldırıyor ve damarlarımdaki ısıyla eşleşiyor. Topaklanmış kan elimden çözülüyor ve giderin etrafında dönüyor, ama keşke çok daha fazlası olsaydı. Beyaz porselene bakıyorum, ta ki soluk pembe ton yerine neredeyse kırmızı bir renk görene kadar. Oaklyn gibi bir kadını aldıktan sonra vücudumu duruladığımı hayal ediyorum. Beynim, kendimi bu kadar kana bulamak için ona ne yapmam gerektiğine dair fanteziler kuruyor. En sevdiğim hayalin üzerine düşüyor: bir kasap bıçağının deriyi oymas. Durmam için yalvarırdı ama ben durmazdım. Saldırғанım da durmadı.

Sonra Oaklyn'in yüzünü görüyorum zihnimde. Dehşete düşmüş, gözleri yaşlarla dolu. Nedenini sorarken ağzı hareket ediyor. Onun için tek bir cevabım var.

Çünkü birileri ödemek zorunda.

Yine de farklı görünüyordu ve bu beni bir an duraksattı. Arzularımı raydan çıkarmıyor ama treni yavaşlatıyor. Böylesine iğrenç bir eylemi gerçekleştirecek olanın *ben olmadığımı* düşündüm. İçimde gizlenen büyük, siyah, uğursuz yaratık. Annemin uzun zaman önce bende fark ettiği bir şey.

Şu anda susturmak zorunda olduğum bir şey.

Gözlerimi kapatıp saçlarımdaki teri yıkıyorum ve o kızın görüntüleri bir fotoğraf albümündeki resimler gibi göz kapaklarımdan arkasından geçiyor. Koyu kızıl saçları omuzlarına dökülüyor ve tanıdık cansızlık iri yeşil gözlerini karartıyor. Resimler hareket etmeye başlıyor ve onu bir direğin üzerinde dönmek yerine bir markette ya da bankada görüyorum. Onunla ilgili bir şey bir kulüpten çok bu yerlere ait gibi görünüyor.

Sonra zihnimin gözü daha aşağılara iniyor ve ceketini açarken kalçasındaki yara izlerine bir anlığına gözüm takılıyor. Parmaklarım uyluğumun iç kısmındaki benzer pembe et çıkıntılarını sıyrıyor ve başımı geriye atıp suyun beni bir anlığına boğmasına izin veriyorum.

Duşu kapattığım anda kızarmış tenimden buhar yükseliyor. Üzerime bir havlu sarıyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. Yatağımın yanında, havluyu belimden kaldırıp saçlarımdan arasından geçirdikten sonra ayaklarımdan dibine bırakıyorum. Daireye dağılmış kıyafetlerim için endişelenemeyecek kadar yorgun bir halde yatağa girip üzerimi çarşafı ile örtüyorum.

Gözlerimi her kapattığımda, yine o kıızı düşünüyorum. Bu ideal değil. Bektan beynimi daha fazla karıştıracak bir şeye ihtiyacım yok.

Ama kendimi durduramıyorum. Onu, başparmağını rüzgâra kaptırmış halini ve bir yabancından kendisini bırakmasını isteyip talihsiz kaderini mühürlerken gözlerinde beliren o mağlup parıltıyı düşünüyorum. Onun bu görüntüsünü aklımda tutmaya çalışsam da, beynim başka görüntüler üretmeyi tercih ediyor. Şimdi üstsüz, bir danstan sonra sahneden iniyor ve benden kaçmak yerine bana doğru yürüyor. Ona para teklif ettiğimde iğrenerek geri çekilmiyor. Gülümsüyor ve elimi tutup beni arkaya doğru götürüyor.

Aletim bu kirli düşüncelerle sertleşiyor ve elimi aletimin uzunluğu boyunca ovuyorum, shaftımın alt tarafındaki piercinglerle oynuyorum. Parmaklarım frenum piercingimdeki halteri sıyrıyor, sonra tabandaki lorum halterine doğru iniyor. Görünüşe göre yeterince yara almamıştım ve daha fazlasını eklemem gerekiyordu.

Aletimi avuçlarımın arasında eziyorum ve kasıklarımın bir acı hissi uyandırıyorum. Bu yanılttı. Onu düşünerek sikimi dövmemeliydim. Sikimi bırakıyorum ve ellerimi çarşafın üzerine koyuyorum.

Bunu yapmayı aklından bile geçirme. Fahişeler benim zevkime değmez.

Kendimden utanarak yan dönüyorum ve zihnimi intikam düşüncelerine geri dönmeye zorluyorum. O fahişe benim gelmemi hak etmiyor. O sadece benim gazabımı hak ediyor.

Ve hepsini almasını sağlayacağım.

Oaklyn

Yatak odamın kapısında asılı duran boy aynasının ortasından bir ÇATLAK geçiyor. Yerleşim, yansımamı ikiye bölüyor. Birden fazla yönden, bu kendimi görmek için uygun bir yol. Kırık dökük bir kadın bana bakıyor, iki yarısı birbirine tam olarak uymuyor.

Ceketimi çıkarıyorum ve çorak dolabımdaki bir kancaya asıyorum. Ardından tulum çıkıyor ve kollarım yanlarıma doğru inerken göğüslerim gevşiyor. Dar, terle kaplanmış şort tenime yapışıyor ve onu sıyrırken rahat bir nefes alıyorum. Çoraplarımı çıkardıktan sonra nihayet çıplaktım. Evimin güvenliği içinde, kimsenin beni göremeyeceği bir yerde çıplak olmak iyi hissettiriyor.

Beni elleriyle ya da gözleriyle taciz ediyorlar. Evde çıplak olduğumda, kulüpteki kadın gibi görünmüyorum. Olduğum kişi gibi görünüyorum - eski hayatını özleyen üzgün bir yaratık.

Bu tamamen doğru değil. Biri kafama silah dayayıp beni geçmişe açılan bir kapıdan geçmeye zorlasa bile eski hayatımın geri dönmeyeceğim pek çok kısmı var. Profesyonel bir dansçı olarak kariyer yapmayı seçtiğimde ailem beni desteklemedi ve beni vazgeçirmeye çalıştıkları anların hiçbirini yeniden yaşamak istemem. Kısa süre sonra konuşmalar karakterime yönelik kişisel bir saldırıya dönüştü. Bir gösteri için hazırlandığımda ve sahneye çıktığımda hissettiğim sevinci anlayamıyorlardı. Broadway ışıkları ve tezahürat yapan kalabalıklar hayalimi desteklemeyi reddettiler. Yetenekli bireylerden oluşan bir topluluğun parçası olmanın erdemini göremedikleri için, başarısız olduğumda onları aramamı söylediler.

Bunun yerine, bir doktor onları arayarak kızlarının hayatının tehlikede olduğunu bildirdi. O andan itibaren her şey tepetaklak oldu.

O anıları zihnimden itiyorum, şu anda onları yeniden yaşayamam. Aradan bunca zaman geçmesine rağmen söyledikleri kötü sözler hâlâ içimi kemiriyor ve beni eve bırakan adam da bu duruma hiç yardımcı olmadı. Şu anki mesleğime karşı tutumu, o iltihaplı yaraları yeniden açtı. Arabada söylediklerine rağmen, ben bir fahişe değilim. Altı ay önce kulüpte çalışmaya başladığımdan beri *kimseyle* seks yapmadım ve tüm teklifleri, özellikle de Jake'inkileri geri çevirmek için özel bir çaba sarf ettim. Saygınlığımı bir kenara bırakıp onunla sevişebilseydim, muhtemelen şimdiye kadar bir arabam olurdu. Jake'le birkaç kez yattıktan sonra muhtemelen daha iyi bir yerde yaşayabilirdim.

Bunu söylememeliydim.

Karavan büyükannemindi ve kazadan sonra hayatımı nasıl kazandığımı öğrendiğinde beni hâlâ kabul eden tek kişi oydu. Hatta taşınmama bile izin verdi. Kısa bir süre sonra öldü ve karavanı bana bıraktı, çok şaşırdım. Süslü bir şey değil ama onundu ve şimdi benim. Elektrikler kesik kesik gelse ve her yağmur yağdığında çatı aksa bile yaşayacak bir yerim olduğu için minnettar olmalıyım. Ailem benimle hiçbir şey yapmak istemedi, gerçi bir çift platforma adım atıp bir direğe tutunmadan çok önce beni başarısız olarak görüyorlardı.

Ellerim uyluğumu sıyrıyor, kabarık yara dokusuna sürünüyor. Kariyerim sona ermeden çok önce kesmeye başlamıştım ama kalçamdaki bu derin oyuklar yerine sık kesikler açmıştım. Kalçamdaki kesikler

Ama dans ettiğim sahneyi değiştirmek zorunda kaldığımda, artık acımı kimin gördüğünü umursamıyordum.

Komodinden bir tıraş bıçağı alıp yatağın kenarına oturuyorum ve parlayan metali parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Bu bana ihtiyacım olan rahatlamayı sağlayacak. Uyuşturucuya ya da ağır içkiye yönelmek yerine, acım için bir çıkış yolu yaratarak rahatlıyorum.

Kestiğimden beri epey zaman geçti ama hayatım kontrolden çıkarken, yapılacak tek mantıklı şey buymuş gibi geliyor. Belki Jake, bacaklarımın arasını kan ve yara izleriyle boyarsam, bacaklarımın arasına girme isteğinden vazgeçer.

Kan ve yara izleri.

Bu bana beni eve bırakan adamı düşündürdü. Adının Ambrose olduğunu söyledi ama ben onu "adam" olarak düşünmeye devam ediyorum. Cildindeki izler konusunda benden daha endişeli görünüyordu ve kesinlikle kendi kendine oluşmamıştı. Aklımdan çıkmayan kahverengi gözleri belirdi ve neredeyse usturayı bırakacaktım. Oradaki duyguyu tanıdım. Öfkeyi. Sanırım herkesin içinde biraz öfke var.

Gözlerimi kapatıyorum ve derim metalin etrafına yayılırken acının tadını çıkarıyorum. Sıcak kan yaranın içinde yükseliyor ve düzenli bir damlayla bacağımdan aşağı akıyor. Elim kana sürüyorum ve solgun tenime *fahişe* kelimesini yazıyorum. Tıpkı beni bırakan adamın söylediği gibi. Tıpkı ailemin inandığı gibi.

Bir bakıma, ben bir fahişeyim. Dans etmek ve kıyafetlerimi çıkarmak bunu yapmaz, ama uzun zamandır bir fahişeyim. Kendimi bir rüya uğruna sattım ama sonunda bir kâbusun içinde buldum. Eninde sonunda uyanacağım ama bugün değil. Yarın da pek iyi görünmüyor.

Beşinci Bölüm

Ambrose

Ben yatağın kenarına oturup karanlığa bakarken, **R**ain yatak odamın penceresine vuruyor. Bu gece dövüşmem planlanmamıştı. Genellikle ringe çıkmadığım zamanlarda kalabalığın arasına karışıp biraz para kazanırım ama aklım başka şeylerde.

Kulüpteki kız gibi.

Kızıl saçları ve porselen teninden başka bir şey düşünmemek için elimden geleni yapıyorum ama o bir virüs gibi zihnimi istila ediyor. Onunla ilgili düşünceler endişe verici bir hızla çoğalıyor, rasyonelliği geride bırakıyor ve beni hasta ediyor. O benim tüm öfkemi taşıyacak bir kap. Beni tüketmesine izin veremem. Hiç denemeden, akıl sağlığımdan ısırlıklar alıyor ve onları ayaklarımın dibine tükürüyor, çiğniyor ve tükürükle kaplıyor. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Bu duyguların bir çıkışa ihtiyacı var.

Anahtarlarımı alıyorum ve cipime ulaşana kadar yağmurda koşuyorum. Otoparkın ışıkları asfaltı, üzerine minik elmaslar serpiştirilmiş siyah bir tuval gibi parlatıyor. Sürücü koltuğunun arkasına oturduğumda ihtiyacım olanın yanımda olduğundan emin olmak için cebimi yokluyorum ve küçük nesnelerin birbirine çarptığını hissettiğimde yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Bu, onu boğmak ve kendine gelene kadar derisinde bir bıçak gezdirmek kadar tatmin edici olmayacak ama yakın.

Kısa bir yolculuktan sonra kulübün otoparkına girdim. Dışarı çıktığında, yağmuru bahane olarak kullanacağım. Eve gidebileceğinden emin olmak istediğimi söyleyeceğim. Sonra dikkat etmediği bir anda küçük hediyemi cebine ya da çantasına koyacağım ve zihin sikişi başlayacak.

Onu sadece öldürmenin yeterli olmadığına karar verdim. Yaralı bir fareyle uğraşan bir kedi gibi, iç organlarını sökmeden önce avımla oynamak istiyorum.

Gösterge panelindeki saat gece yarısına doğru ilerliyor ve ben fırsatı kaçırdığımdan endişeleniyorum. Belki bu gece çalışmıyordur. Belki de çoktan eve gitmiştir. O pis kulübe tekrar adım atma fikri hoşuma gitmiyor ama merakım galip geliyor ve ayaklarımı kapıya doğru itiyor.

Loş ışıklı striptiz kulübüne giriyorum, ağır bir alkol ve sigara dumanı bulutu
ü z e r i m e çöktüğünde nefes almakta zorlanıyorum. Pus

Müşterileri gizliyor ve gizlilik yanılsaması veriyor. Ana kata ulaşmak için karanlık koridorların labirentinde yürürken müzik göğsümde nabız gibi atıyor ve duyularımı yükseltiyor.

Duvarları tarıyorum. Kıpkırmızı boya ve altın aksanların canlı karışımı, ben de dahil olmak üzere içerideki herkeste baştan çıkarıcı bir parıltı yaratıyor. Burası cazibe ve ayartma kokuyor. Bundan nefret ediyorum. Yanıp sönen ışıklar ve şatafatlı renkler sadece buranın içindeki kötülüğü perdeliyor. Bir kırıntı arayan hamamböcekleri gibi yerlerde sürünen fahişelerin kusurlarını gizliyor. Aynalar duvarlara dizilmiş, bana parçalanmış görüntüler yansıtıyor. Çıplak kadınlar kıvranıyor ve öğütüyor, ısıltılı kıyafetleri bana parlak ışık ışınları saçıyor. Sonsuz. Mide bulandırıcı.

Ana salondaki kirli koltukları temiz giyimli iş adamlarından kirli yaşlı adamlara kadar çok çeşitli karakterler dolduruyor. Aslında, hepsi kirli yaşlı adamlar. Onların sessiz konuşmaları ve boğuk kahkahaları, boğucu melodilere karışıyor.

Arka duvar boyunca uzanan bar bana bir ışık feneri gibi sesleniyor. Kulüp ortamı beni boğduğunda, sert bir içki benim tek oksijen kaynağım oluyor. Bu ihtimal, vücudumda bir hastalık gibi büyüyen acıdan anlık bir kaçış sunuyor, ancak ayıklığımı beni rahatsız ediyor. Hava almak için uzanmak yerine, oturup boğulacak bir yer arıyorum. Alkol neredeyse dövüş kariyerimi bitiriyordu, bu yüzden şimdi kendimi ayık kalmaya zorluyorum.

Özel odaların girişine ve binanın arka tarafına yakın bir yer seçiyorum. Masanın ortasında elektrikli bir mum titriyor ve yaralı yüzüme samimi bir ışık saçıyor. Kapatma düğmesini bulana kadar küçük cihazı inceliyorum, söndürdüğümde karanlığın üzerime çökmesine izin veriyorum. Birçok nedenden dolayı görülmek istemiyorum.

Sahne benim gibi biri için bile büyüleyici. Gözlerimi alan bir spot ışığıyla yıkanıyor ve sahneyi arka alandan ayıran kıpkırmızı perde kadife bir kan şelalesi gibi görünüyor. Ana sahnenin ortasında kalçalarını döndüren kadına sabitleniyorum ama onu diğer erkekler gibi izlemiyorum. Bakışlarımı şehvet değil, nefret dolduruyor. Her salınım kan basıncımı yükseltiyor ve kalp atış hızımı artırıyor. Üstünü çıkarıp göğüslerini gösterdiğinde üzerimde bir sürü şey sertleşiyor -dişlerim sıkılırken çenem, kucağımda sıkı toplar oluştururken yumruklarım- ama sikim değil. Asla sikim değil.

Fahişe yarım yamalak performansını bitirir ve parasını dayanıksız iç çamaşırının içine sıkıştırarak sahneyi terk eder. Jenerik rock müzik

Perdeden çıkarken sessizliği dolduruyor ve şarkının sonunda gitmeye hazırım. Oturduğumdan beri ateş saçlı hedefimi görmedim ve işime başlamak için yanlış geceyi seçtiğimi anladım.

Bir şarkı daha başlar ve perde açılır. Kafalar denizdeki şamandıralar gibi sallanıyor, hepsi sahne ışığına çıkan kadına doğru dönüyor. O ölümlüler arasında bir tanıca. Oaklyn sahnede süzülüyor, kızıl saçları omuzlarına dökülüyor. Gözlerim göğüslerini çenesine doğru iten payetli sütyene kilitleniyor. Onları rahat görmeyi tercih ederdim ama parlak, gösterişli kumaş vücudunu sarıyor ve ruhani bir ışıkla parıldıyor. Neredeyse gerçek gibi görünmüyor.

Bir duygu kasırgası içimi parçalıyor. Çenemin menteşelerindeki yuvarlak kaslar, patlayacaklarından emin olana kadar geriliyor. Onun güzelliği beni gıdıklamak yerine, kontrol etmekte zorlandığım yakıcı bir öfkeyi ateşliyor. Beni parçalara ayırıyor.

Bu kulüp, fantezilerin gerçekliğin önüne geçtiği bir arzu tiyatrosu. Ahlak ceketinizi ön kapıda bıraktığınız ve çıkarken giydiğiniz, çıplak arzularınızı bir kez daha gizlediğiniz yer. Oaklyn orada kendi derisinden biraz daha fazlasıyla dursa da, onda ait olmayan bir şeyler var. Burada çalışan diğer kadınların aksine, kalabalığa karışmıyor. O aptal mumu kapattıktan sonra bile beni fark etmesinden korkuyordum ama bizi burada görmüyor bile. Direği kavrayıp arkasına yaslanırken başka bir şeye dalmış. Biz yokuz.

Karanlık köşemden onu izliyorum. Güzel bir kadının neredeyse çıplak halini görmenin verdiği doğal baştan çıkarıcılık, saplantılı nefretimden doğan karanlık akıntılarla tezat oluşturuyor. Seksiliğin nefretle buluştuğu bu sarhoş edici alanda, saplantım geliyor ve beni akıl sağlığı ile delilik arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bir oyunun derinliklerine çekiyor.

Sahneye yakın bir adam öne doğru eğilir ve ona bir avuç dolusu para uzatır. Müzik eşliğinde hareket ederken gözleri kapalı olduğundan adamın farkına bile varmıyor. Direktten aşağı kayıyor ve aç ellerin saldırısı karşısında üstünü çıkarıyor. Adamlar göğüslerine ve kalçalarına uzanıyor ve ben vücuduna yaklaşan her parmağı kırmayı hayal ediyorum. Göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor ama kıcımı bu ucuz sandalyeye dikili kalmaya zorluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes alıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda Oaklyn yerine sahnede annemi görüyorum. Yumruklarım sıkıca yumruğa dönüşüyor ve tırnaklarımı avuç içlerime geçiriyorum. Acı başımı temizliyor ve tekrar net görebiliyorum.

Ancak öfke ve intikam ihtiyacı yenilenmiştir.

Oaklyn'in görünüşüne odaklanmayı bırakıyorum. Onun güzelliği buradaki diğer içler acısı şeyleri yok edemez. Edemez. Hayatımın son otuz beş yılının çoğunu bu kulüpten ve içindeki fahişelerden nefret ederek geçirmedim ki güzel bir şey gelip benim örttüğüm karanlığı aydınlatsın. Burası çirkin ve iğrenç ve o bunu değiştiremez.

Oaklyn'in şarkısı bitiyor. Dudağımı bükerek yerden parayı alışını izliyorum. Ne kadar aşağılayıcı. Arka tarafta gözden kaybolduktan kısa bir süre sonra, başka bir çift meme onun yerini alıyor. Fahişe sıkıntısı yok sanırım. Bu seferki, çene çizgisine yakın bir yerde aniden duran koyu renkli, dalgalı saçlarıyla bitkin bir hayalet. Siyah makyaj, sulu gözlerinden kaçmaya çalışıyormuş gibi göz kapaklarını çevreliyor. Yirmi ile otuz beş yaş arasında herhangi bir yerde olabilirmiş gibi görünüyor. Yaşam tarzı onları garip şekillerde yaşlandırıyor gibi görünüyor.

Arka taraftan birinin çıktığını duyduğumda bakışlarımı kaçırıyorum. Oaklyn olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok; sadece kokusundan bile anlayabiliyorum. Vanilya dokunuşlu bir yenilgi. Geçip gittiğinden ve beni fark etmeyeceğinden emin olduğumda, uzaklaşmasını izlemek için dönüyorum. Topuklu ayakkabılarını bir çift alçak topuklu ile değiştirmiş. Onun gibi bir kadın için ilginç bir ayakkabı seçimi. Kolundan aşağı bir bikini askısı kayıyor ve şortu kışını sarıyor. Sanki kulübün tüm yükü omuzlarındaymış gibi bara doğru ilerliyor, sonra deri bir tabureye oturuyor. Elini kaldırıyor ve barmene işaret ediyor. Ne sipariş ettiğini duyamıyorum ama barmen içkisini bakır bir fincanda getirdiğinde bunun bir Moscow Mule olduğunu anlıyorum.

Artık meşgul olduğunu bildiğime göre planımı uygulamaya koyabilirim. O beni fark etmeden -umarım kimse beni fark etmez- kapıdan çıkıp otoparka bakacağım. Jeep'ime gideceğim ve o dışarı çıkıp bir araca ihtiyacı olana kadar binanın önünde bir ileri bir geri gideceğim, sonra da arabamdan inip karavanının önüne gelmeden önce ona bir veda hediyesi bırakacağım. Binanın arka tarafında bir kapının açıldığını duyduğumda neredeyse aracıma varmışım.

Merakıma yenik düşüp arkamı döndüğümde Oaklyn'den önce ve sonra sahneye çıkan dansçıları görüyorum. Kadınlar kollarını birbirine bağlamış yürüyor. Ne kadar samimiler. Birlikte bir arabaya bindiklerinde, bu kadınların neden Oaklyn'i eve bırakmayı teklif etmediklerini merak ediyorum. Onun ne kadar farklı olduğunu hissedebiliyorlar mı?

Otoparktan geri dönüyorlar ve gözlerim binanın arka tarafındaki kapıya kayıyor. Kapıyı uygun bir şekilde hafif aralık bırakmışlardı. Otoparkta buna şahit olacak başka kimse olmadığı için yeni bir plana doğru yürüyorum.

Kalın metali gevşetip içeri bakarken kapı gıcırıyor. Hiçbir hareket görmeyince aynalar, makyaj malzemeleri ve dolaplarla kaplı küçük odaya bir adım atıyorum. Annemi burada sahneye çıkmaya hazırlanırken hayal ettiğimde kalbim hızlanıyor. Ya da menajeri tarafından azarlandığını. Bu benim boktan başlangıç hikâyem olsaydı hiç şaşırmazdım.

Gözlerim Oaklyn'in sahnede giydiği topuklu ayakkabılara takılıyor. Bir masanın yanına, duvarla onun alanı olduğunu tahmin ettiğim yerin arasına sıkışmışlar. Eşyalarına doğru çekiliyorum, eşyalarını ele geçirmek için duyduğum yoğun arzunun tamamen üstesinden geliyorum.

Elim masanın üstünde geziniyor. Kenarda bir fırça sallanıyor ve onu kaldırıp kılların arasından örülmüş kızıl saç tellerini inceliyorum. Yeşil bir far paleti bana doğru parılıyor. Diğer tüm fahişeler gibi göz kapaklarını karanlığa boyamak yerine, gözlerini vurgulayan bir renk seçmiş. Bu kadar farklı olmasından nefret ediyorum.

Çocuklarının ve erkek arkadaşlarının resimleri odadaki diğer aynaları süslüyor, ancak onun yeri herhangi bir kişisel dokunuştan yoksun. Kimse bu kızı özleyecekmiş gibi görünmüyor.

Ki bu iyi bir şey.

Sandalyenin arkasında siyah bir sütyen asılı. Sert kaplara dikilmiş payetler floresan ışığını yakalıyor ve parmaklarım malzemenin üzerinde kayarken parılıyor. Topukluları kaldırıp ölü bir hayvan tutuyormuşum gibi önümde sallıyorum. Onlar da bir o kadar iğrenç. Bu aşırı uzun ve gereksiz derecede iğrenç ayakkabılardan nefret ediyorum.

Sandalyesine oturduktan sonra fermuarımı açıyorum, sikimi çıkarıyorum ve onun sürtük ayak tabanlarına doğru tutuyorum. Bu odayı binanın geri kalanından ayıran perdeye bakıyorum ve onun tenine değen aynı malzemeye kendimi okşarken kimsenin içeri girmemesini umuyorum. Birinin içeri girmesinden neden korktuğumu bilmiyorum. Muhtemelen burayı sık sık ziyaret eden sürüngenlerin arasına karışmışımdır. Bu odadan kovalamak zorunda kaldıkları ilk mastürbasyon manyağı olmamın imkânı yok. Biri beni yakalarsa ben de bunu yapacağım.

Ben sadece çılgın, çılgın bir adamım.

Kendimi daha hızlı okşuyorum, sütyenini zorlayan dolgun göğüslerinden başka bir şey düşünmeye çalışıyorum. Zihnim, eğilip kalçalarını salladığında ışığın kışının kıvrımını sarmasından başka bir şeye ulaşıyor.

Siktir et.

Öldürülebilir olması, sikilemez olduğu anlamına gelmiyor. Aminın duvarları sikimi sıkarken boğazını sıkmak gibi karmaşık bir düşünceyle patlıyorum. Topuklarından boncuk boncuk boşalıyor ve bir dahaki sefere ayaklarını içeri kaydırduğında her tarafına basacak olmasına bayılıyorum. Umarım hâlâ ıslak ve yapışkandır. Umarım iğrenmiştir.

Elimi cebime atıyorum ve onun için topladığım küçük hediyelerden birini çıkarıyorum. Masasının üzerine koyduktan sonra fermuarımı çekip aceleyle geri çekiliyorum. Ne yaptığımı anladığında yüzündeki ifadeyi görmek için her şeyimi verirdim ama yakalanma riskini göze alamam. Onun için sakladığım bu kadar çok şey varken olmaz.

Altıncı Bölüm

Oaklyn

Otobüse bindiğimde herkes bana doğru dönüyor. Sık uçan yolcuların bazıları ne iş yaptığımı biliyor çünkü haftada birkaç gün kulübün önündeki durakta inişimi izliyorlar. Birkaçı yargılarını kendilerine saklıyor, ama diğerlerinin kıvrılmış dudaklarını ve kaçınmalarını kaçırmıyorum. En önde oturmayı seven yaşlı kadın her zamanki gibi yapıyor. Kocaman halı çantasını kavrayıp koltuğun yanına koyuyor ve sessizce bana onunla oturamayacağımı söylüyor. Zaten oturmak istemezdim. Küflü bebek pudrası parfümü buradan bana saldırıyor ve küçük kokusu başımı ağrıtıyor.

Arka tarafta boş bir koltuk seçiyorum ve kirli bir pencereden bakıyorum. Otobüse binmekten nefret ediyorum ama keşke geceleri daha geç saatlerde çalışsaydı da işten sonra eve gitmek için güvenilir bir yolum olsaydı. Ağır egzoz kokusu burnuma doluyor ve giderek artan baş ağrımı şiddetlendiriyor. İş günüm daha yeni başlıyor ve şimdiden yatağa girip uykuya dönme hayalleri kuruyorum.

Otobüs kulübün önünde durdu ve ben ağlamadan orta koridora doğru ilerledim. Bu bir başarı. Tükenmişim, yenilmişim ve ayak bileğim çok fena ağrıyor. Tüm bunların üzerine, otobüse binip inmek için utanç yürüyüşü yapmak zorundayım, böylece gecenin geri kalanında cinsel saldırıdan kaçınırken birkaç değersiz dolar kazanabilirim.

Daha fazla dayanamayacağım.

Ana odadan görünmez bir duman bulutu yükseliyor ve diğer kızların erken vardiyaya geldiklerinde lanet olası vantilatörü açmayı hatırlamalarının neden bu kadar zor olduğunu anlayamıyorum. İnsanların sigara içmesi umurumda değil, ama sağ gözümün arkasında bir kırıcı varken kokusunu almak istemiyorum. Ayrıca bu oda Şeytan'ın kıcı kadar sıcak. Pencereye gidip boktan kutu vantilatörü açıyorum.

İstasyonuma doğru döndüğümde duraksadım. Masamın üzerinde, tam köşede küçük ve kahverengi bir şey duruyor. Bir çeşit ceviz. En azından . . . Sanırım bir ceviz. Elime alıp bakıyorum.

Bu lanet bir meşe palamudu.

"Ha, ha," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Siz kızlar çok komiksiniz. Adımla bu şekilde alay etmek ne kadar orijinal." İki ellerini ovuşturmuş olmalılar.

Bir hafta boyunca beyin hücrelerini bir araya getirip bu saçmalığı bulmuşlar.

Meşe palamudunu düşürüyorum ve duvara çarpına kadar yerde yuvarlanıyor. Orada kalıp çürüyebilir ya da ağaç olabilir, umurumda değil. Umarım o sürtüklerden biri çıplak ayakla üzerine basar. Daha da iyisi, üzerine basmalarını sağlamak için ayakkabılarından birinin içine sokabilirim.

Ama ben değilim. O sinsi sürtüklere hak ettiklerini vermek iyi hissettirse de, ben hiçbir zaman kötü bir kız olmadım ve bugün de olmaya niyetim yok.

Spor ayakkabılarımı çıkardım ve topuklularımı aldım. Beyaz ve pul pul bir şey içimi kaplıyor ve şimdi kızgınlıktan öfkeye geçtim. Kesinlikle benimle dalga geçiliyor. Bu yapışkan şeyin kimde olduğunu anlamaya çalışarak odaya bakıyorum. Saç jölesi mi? Siktiğimin yapıştırıcısı mı?

Sürtükler.

Benimki bitmeden önceki şarkı. Ayakkabılarımı fırçalayarak çıkarabildiğim kadarını çıkarıyorum ama gerçekten de malzemeye yapışmış. Başka seçeneğim olmadığı için yüzümü buruşturarak ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum ve ceketimle eşofman altımı çıkarıyorum. Evden çıkmadan önce iş için giyinmiştim çünkü otobüs tarifi telefon saatimle çıkışıyordu.

Psh, zamanı ara. Kızı tiyatrodan zorla çıkarabilirsin ama tiyatroyu kızdan zorla çıkaramazsın.

Tam şarkım başlarken perdeye koşuyorum. Bugün daha yavaş bir şarkı seçtim. Dün geceki yağmurdan beri ayak bileğim beni rahatsız ediyor ve numaralarla dolu hızlı bir şarkıyla onu zorlamak istemiyorum. Direğe her zamankinden biraz daha fazla güvenmem gerekecek ama vücudumun bir molaya ihtiyacı var.

Kollarımı ve kalçalarımı kullanarak direğe tırmanıyor, bacaklarımı direğe doluyor ve sahneye iniyorum. Ardı arkası kesilmeyen kedi sesleri yerine müziğe odaklanıyorum. Bir *Chicago* prodüksiyonu ekibindeymişim gibi davranıyorum, başrol oyuncularını erkeklerin ne kadar korkunç olduğunu söylerken siyah silüetim önümdeki opak duvara yansıyor. Seyirciler için ne büyük bir zevk.

Yine de böyle bir prodüksiyonda üstümü çıkarmam gerekmezdi. Fantezi burada bitiyor ve hayallerimi yaşıyormuş gibi davranmak zorlaşıyor. Bu kimsenin hayali değil.

Göğüslerim tamamen açıkta, sahnenin kenarına yaklaşıyorum ve gülümseyorum. Gülümseme sahte, ancak topluluğun bile oyunculuk becerilerine sahip olması gerekiyor. Konstantin Stanislavski'ye göre küçük roller yoktur, sadece küçük oyuncular vardır. Acaba hiç striptiz kulübüne gitmiş midir?

Muhtemelen hayır.

Kalabalığı taramaktan bilerek kaçınıyorum. Mutsuz kocalar ve kadın düşmanlarından başka görececek ne var ki? En azından hafta sonları genç çiftler oluyor. Gözleri o kadar da zor olmayan insanlar. Yeni bir deneyim için çaresiz olan insanlar, sadece zihinsel şaplak bankalarını doldurmak için burada olan bu sapıklar değil.

Ama köşede biri gözüme çarptı.

Deri ceketini tanıdık geliyor ve ellerinde bandajlar gördüğüme yemin edebilirim. Gölgeler onu görüş alanımdan çıkarıyor ve yüzümün üzerinde yanıp sönen ışıklar ayrıntıları seçmemi zorlaştırıyor ama sanırım bu birkaç gece önceki adam olabilir.

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. *Olamaz. Olamaz mı?*

Direğin etrafında dönüp daha iyi bakmaya çalışıyorum ama bir adam bana doğru bir banknot sallayıp ona odaklanmam için yalvarıyor. Merakımı gidermekten çok paraya ihtiyacım olduğu için adamın uzattığı ele doğru eğildim ve parasını alırken ona parlak bir gülümseme sundum.

Bu bir yirmi. Kahretsin. Jake'in bizim için mezheplere göre kuralları var. Ne kadar çok öderlerse, o kadar çok oynamalıyız.

Adamın önünde sahneye oturuyorum, kalçalarımı açıyorum ve yirmiliği külotumun ağına sokuyorum. Kafasını aşağı indiriyorum ve parayı dişleriyle kapmasına izin veriyorum. Gözlerimin yuvarlanmasını kontrol etmek zor ama başarıyorum. Eğilip banknotun kenarını dudaklarımın arasına alıyorum, sonra ayağa kalkarken arkamdaki yere tükürüyorum. Dilime değmesine izin vermiyorum. Tanrı bilir kaç tane amcık, meme ve göt deliği tarafından süslendikten sonra olmaz.

Şarkı bitiyor ve ben kulübün karanlık köşesine doğru bakıyorum. Gizemli adam gitmişti. Onu hayal etmiş olmalıyım ya da en azından beni bırakan adamla aynı adam değildi. O adam böyle bir yere asla adım atmazdı.

Paramı toplayıp sahneden çıkıyorum ve arka tarafa doğru ilerliyorum. Paramı çantama koyduktan sonra, göğüslerimin biraz havaya ihtiyacı olduğu için sütyensiz camimi giyiyorum ve piste çıkıyorum. Her vardiyada bir içki içmemize izin var. Şu anda, dudaklarımda kirli paranın tadı varken, buna ihtiyacım var.

Bara gidip taburelerden birine oturuyorum ve sahte deri kalçalarımın arkasını kavırıyor. Barmen, ara sıra dans da eden tatlı bir kız, bana doğru yürüyor. Siyah saçları yüksek bir at kuyruğuyla kafasında sallanıyor.

"Sana ne getireyim Oak?" diye soruyor. Her zamanki barmenlerden değil. Öyle olsaydı, eminim içkimi bilirdi.

"Moscow Mule." Bara doğru uzanıp eline dokunuyorum. "Ve sert olsun, lütfen."

Başını salladı ve aceleyle gitti. Barın kenarında bir şey fark ettim, ona doğru eğildim ve aldım. Bu lanet bir meşe palamudu. Aklım masamda bulduğum şeye gidiyor.

Ne oluyor lan?

Adını onları üreten ağaçtan almasına rağmen, bu şeyleri nadiren gördüm. Şimdi iki tane gördüm. Bir gün içinde. Olmamaları gereken yerlerde. Burası bir aile parkı ya da yürüyüş parkuru değil; lanet olası bir günah yuvası. Parmaklarımı meşe palamudunun sert tepesinde gezdiriyorum, gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Gerçek ve bu daha da endişe verici. Meşe palamudu çuvalları satan tuhaf bir dükkân yoksa, birileri bu küçük şeyleri benim bulmam için etrafta bırakmak üzere toplamaya zaman ayırmış demektir. Yine de internetten her şeyi satın alabilirsiniz.

Belki de kızlardan biri değildi. Muhtemelen bir danstan sonra kafayı takmış bir adamdır. Bu hepimizin kabul etmek istediğinden daha sık olur.

Birden farkına vardım.

Beyaz madde.

Öğürüyorum ve topuklularımı ayağımdan çıkarıyorum. *Siktiğimin domuzları!* Aptal meşe palamudunu barın yanındaki taşan çöp kutusuna attım. Başka bir çift almaya param yetse topuklularımı da atardım. Alamayacağıma göre, onları el dezenfektanına batırmam gerekecek.

Barmen içkimi önüme koyuyor ve bir yudum alıyorum. Votka boğazımın arkasını yumrukluyor ve gözlerimi sulandırıyor. Ağzımı temizliyor ve bir adamın topuklarımın üzerine boşalacak kadar bana takıntılı olduğu düşüncesiyle göğsümdeki paniği yatıştırıyor. Ama bu da işin bir parçası. Bana saplantıları olmam için para ödüyorlar.

Barmene başımla teşekkür ediyorum ve tiksintimi bakır bardağın dibinde boğmak için içkimi yudumluyorum. Fincan boşaldığında likör vücudumda etkisini göstermiş oluyor ve kendimi biraz daha rahat hissediyorum.

Topuklarımı arkadaki lavaboya taşıyorum ve üzerlerine kaynar su döküyorum. Sabunla kaplı elimin malzemenin üzerinden her geçişi beni kıpkırmızı yapıyor. Kendimi tecavüze uğramış hissediyorum. Siz soyunurken pencerenizin önünde dayak atan sürüngenlere ne oldu? Şimdi insanların ayakkabılarına girip ortalıkta taşak mı bırakıyorlar? Mantıklı olsun.

Jake arka odada dolanıyor, bir kez olsun diğerlerine cinsel tacizde bulunmuyor ve ayakkabılarıma boşalan suçlunun o olup olmadığını merak ediyorum. Ama bu meşe palamutlarını açıklamaz. Onların meşe ağacından geldiğini bilecek kadar zeki değil.

O beni görmeden arkadan sıvışıyorum. Katta çalışacak ya da Jake'in tekliflerini savuşturacak havada değilim. Tuhaf sapığımın kollarına doğru yürüyor olsam da, binadan uzaklaştığımda daha sakin oluyorum. Dışarıda hangi canavarlar pusuda olursa olsun, içeride kalıp avlanmaktan iyidir.

Yağmur damlaları önümdeki kaldırıma çarpıyor, sonra gece gökyüzü açılıyor ve yağmur yağmaya başlıyor. Harika. Bir Uber çağırmak için otobüs durağına doğru ilerlerken kumaş ayakkabılarım sünger üzerinde yürüyormuşum gibi hissedene kadar hepsini emiyor. Ceketimin cebinden telefonumu çıkarırken çıkıntı beni yağmurun büyük kısmından koruyor. O da sırlıslıkla.

"Siktir," diye sızlanıyorum.

Bir fırtına bulutunun rengine boyanmış gümüş renkli cip yavaşlayarak önümde duruyor. Camını indiriyor ve yüzünü görünce yutkunuyorum. Yara izleri değil ama. Beni şaşırtan şey şişmiş alt dudağının mor rengi.

"Dövüşün bu sefer pek iyi gitmedi, ha?" Öne doğru eğilirken soruyorum.

"Bu mu?" Alt dudağını ovuşturuyor. "Diğer adam çok daha kötü görünüyordu."

Birbirimize bakıyoruz. Onu tekrar götürmeyi kabul etme düşüncesi midemi bulandırıyor ama cebimdeki para tereddütlerimi bastırıyor. Bugün çok fazla kazanmadım -daha yavaş rakamlar genelde kazanmaz- ve hiçbirini elden çıkarmaya niyetim yok.

"Biniyor musun binmiyor musun?" diye soruyor.

Arabanın kapısını açıp yolcu koltuğuna oturmadan önce kulübe dönüp bakıyorum. Kapıyı kapatır kapatmaz, hava tamamen rahatsız edici olmayan elektriklenmiş bir gerilimle değişiyor. Ama tuhaf. Kırk küsur dolar tasarruf etmek gerçekten bu riske değer mi? Arabasının kapısını açtığım an öyleydi. Ama şimdi onun yanındayım.

Ben o kadar emin değilim.

Yedinci Bölüm

Ambrose

Yine cipime bindiğine inanamıyorum. Önceki etkileşimimizin hangi kısmı bunu iyi bir fikir gibi gösterdi? Eğer onu bir daha görürsem ve arabama binecek kadar aptalsa, içimdeki şeytanı zapt etmek için hiçbir nedenim yok demiştim. Ama planım onun ne kadar yenilmiş görüldüğünü gördüğüm anda bozuldu. Şu anda onu öldürmeye çalışsam muhtemelen benimle savaştı ve bu hiç eğlenceli değil.

Kulübün kokusu vücuduna sinmiş ve Jeep'in içinde duman gibi asılı duruyor. Terli yaşlı adamlar ve ucuz parfüm gibi kokuyor. Şimdi arabama musallat oldu ve hiçbir oda spreyi kokuyu dşşmeden çıkaramıyorum.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Ağır makyaj yüzünü kaplamış, yağmur ve ter bazı yerlere bulaşmış. Göğsünde parıltıyan simler, dekolteli kaşkorse yakasının üzerinde kabaran göğüslerinin kıvrımlarını vurguluyor. Sütyen takmıyor ve göğüs uçları ince kumaşa baskı yaparak dikkatimi çekmek için yalvarıyor. Gözlerim aşağı doğru yuvarlanıyor ve file çoraplarının üzerindeki minik şortta duruyor. Aklıma bir görüntü geliyor. Hayalimde, o sürtük, ip gibi çorapları teninden ayırıyorum.

Zihnimi, kıyafetleri yerine derisini kestiğim bir görüntüye geçmeye zorluyorum. Bu daha iyi.

Gözlerimi kaçırıyorum ve cipi vitesine takıp tek kelime etmeden onun evine doğru gidiyorum. Eğer konuşursam, yapmam gerekeni yapamadan onun atlamasına neden olacak bir şey söyleyeceğim. Sessizlik içinde yol alırken, boğazının güçlü ellerimde ne kadar kırılgan hissedeceğini düşünüyorum. Belki kızıl saçlarını sarı bir perukla kapatarak intikam fantezimi daha da yükseltebilirim. İhtiyacım olan ama sahip olamadığım kurban gibi görünmesini sağlayabilirim.

Kızıl saçlarını düşünmek bir hataydı. Şimdi pembe dudaklarını sikimin üzerine bastırıp yüzünü sikerken yumruğuma dolandığında nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Bu düşünce beni sertleştiriyor ve saklamak için kolumu kucağıma koyuyorum. Utanç verici ereksiyonum yüzünden suçluluk duygusu içimde yuvarlanıyor. Cinselliğin simgesi olmasına rağmen, onun gibi bir fahişe beni tahrik etmemeliydi.

Onu istememden nefret ediyorum. Bu beni kızdırıyor.

"Yaptığın şeyi neden yapıyorsun?" diye sordum. Sesim sessizliği delip geçiyor ve bu ani soru onu hazırlıksız yakalıyor.

Bir cevap oluşturmaya çalışırken dolgun dudakları aralanıyor. "Paraya ihtiyacım var ve ben dans etmek için doğmuşum," diyor gömleğinin eteğiyle oynayarak.

"İğrenç adamların kucağında dans etmek için mi doğdun?"

Gözleri açılıyor ve nefesi hızlanırken göğsü inip kalkıyor. "I . . . I . . ."

"Kimse fahişe olmak için doğmaz," diye açıklıyorum.

Alay ediyor, sonra sesini buluyor. "Altı ay öncesine kadar profesyonel olarak dans ediyordum. Bu şekilde değil."

"Neden akarsu değiştirdiniz? Görünüşe göre kirli bir göletten temiz sulara geçmek istiyorsunuz, tam tersini değil."

"Bu benim seçimim değildi," diyor gözlerini pencereden dışarı dikerek. "Ama ben dans etmeyi seçiyorum, müstehcen olsa bile. Ben bunun için yaratılmışım."

Sözleri dudaklarımın kenarlarını kaldırmaya teşvik ediyor ama ayılıyorum. Onu o kulübe getiren şey ne olursa olsun, orada olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Onlardan biri olduğu gerçeğini. O artık lekeli ve hiçbir sabun kiri ve çürümeyi temizleyemez.

Gözlerimi ondan uzaklaştırıyorum ve pis dansını izledikten sonra onu neden aldığımı kendime hatırlatıyorum. İçimdeki şeytani taraf bıçağımı alıp onu parçalamak için can atıyor. İçini boşaltmak. Kalbini hala atarken sıklıkla. Kusurlarımı onun teniyle örtmek. Onu giymek.

Boğazımdan alçak bir hırıltı çıkıyor ve umarım bunu duymaz. Elim koltukla orta konsol arasındaki bıçağa gidiyor ve parmaklarımın arasında metal bıçakla oynuyorum. Onu öldürmek bir fanteziye dönüştü - hastalıklı, çarpık ve erotik bir fantezi. Kolumun bir hareketiyle bıçağı boynuna saplayabilecek kadar yakınım. Bu heyecan verici.

Gözlerim yine ona takılıyor. Kirletmek istediğim bedene iliştirilmiş tatlı yüz beni duraksatıyor. Onun yürüyen bir çelişki olmasından nefret ediyorum. Kıyafetleri ve vücudu fahişeliğinin reklamını yapıyor, ama o yüz ... Beni güçsüzleştiriyor. Zayıf olmaktan *nefret ediyorum*. Öfkemi dışa vurmak yerine, içime atıyorum. Kendimi canlı canlı kaynatıyorum.

Yanıyorum.

Onu öldürmek istiyorum. Öldürmem gerek. Anneme bana yaptıklarını ödetme şansım hiç olmadı ama bu fahişeyi onun yerine gönderme fırsatım var. Bu ezici arzuya karşı koymak giderek zorlaşıyor.

Ama bu gece doğru değil.

İçimdeki şüphe vızıltısı, onu parçalamak ve günahıyla beslenmek isteyen canavarı geri püskürtüyor. Açlığını daha ne kadar inkar edebilirim?

Oaklyn

ARAMIZDAKİ HAVA DEĞİŞİYOR, sıcak ve bayatlamış gibi görünüyor. Koltuğumda kayarken ağırlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. Benden bu kadar nefret ediyor gibi görünürken neden beni bırakmayı teklif etsin ki? Ona hayır teşekkürler demeli ve bir Uber çağırmalıyım.

Ambrose cipini evimin önünde durdurdu. Garaj yoluna girme zahmetine bile girmiyor. Beni betonun üzerine atmak için sabırsızlanıyor.

"Çık dışarı," diyor. Gergin kasları daha da gerilirken parmakları direksiyonun etrafında sıkılaşıyor. İfadesindeki bükülme göğsümün etrafını sarıyor, nefes alamayana kadar sıkıyor. Saç çizgimde boncuk boncuk terler oluşuyor.

Çantamı göğsüme doğru çekerken "Hıyarlık yapmana gerek yok," diyorum.

Alay ediyor. "Evet, zorundayım. Git hadi."

Cipinden çıktıktan sonra kapıyı arkamdan çarpıyorum. Siktir et onu. O gaza basıp yüzüme kalın bir yağmur suyu püskürtürken yolcu camına vuruyorum.

"Sik kafalı," diye mırıldandım nefesimin altında.

Bu beni rahatsız etmemeli. İştayken pek çok pislikle uğraşıyorum ve bu yüzden derim oldukça kalınlaştı. Ama bu beni rahatsız ediyor. Beni rahatsız ediyor. İçinde bir şeyler kaynıyor ve ben kesinlikle onunla yüzleşmek istemiyorum. Onun saçmalıkları olmasa bile, hayatımda yeterince karanlık var.

"Dokunmak yok" kuralına rağmen bedenimi keşfeden eller gibi. Ya da her gün bana saldırmaya çalışan patronum gibi. Siktiğimin Jake'i. Bir de her gece eve geldiğimde hissettiğim ezici başarısızlık duygusu var ki Ambrose gibi bir adamın iyiliğine güvenmek zorunda kaldığımda daha da kötüleşiyor.

Gülümseyip nazikçe sorsa bile beni tekrar eve götürmesine izin vermeyeceğim, diyorum kendime.

Bu bir yalan. Benden açıkça hoşlanmaması canımı sıkıyor ama ona karşı garip bir çekim hissediyorum. Yüzündeki yara izlerine rağmen onu çekici buluyorum. Benim neyim var böyle?

Su serpintisi yatıştığında, karavanımı çevreleyen karanlığa bakıyorum ve çantamın askısını omzuma atıyorum. Ağaçlar, sadece benim zayıf sundurma ışığımla aydınlatılan, tek genişlikteki şirin karavanın her iki yanında yükseliyor. Burada hiç sokak lambası yok. Gözümün ucuyla ağaçlardan birinin yanından karanlık bir gölge geçiyor. Muhtemelen hayal görüyorum - kulüpteki bir ucubenin beni takip ettiğini fark ettikten sonra açığa çıkan bir korku. Muhtemelen gerçek olmadığını bilsem de korkunun boğazıma tırmanmasına engel olamıyorum.

Ön verandama doğru koşuyorum ve kapının yanındaki küçük dekoratif bankın altına uzanıyorum, parmaklarım koltuk minderinin altına sıkışmış anahtarı bulmak için körlemesine çabalıyor. Arabam olmadığı için bir anahtarlığa ihtiyaç duymuyorum. Ayrıca yanıma da almıyorum çünkü kulüpten bir sürüngen ev anahtarımı bulursa ne olacağı konusunda endişeleniyorum. Yani Jake. O herifin evime girebilse neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum. Girebilirim ama girmek istemiyorum. Bu düşünce tüm bedenimi ürpertiyor. Kapının kilidini açıyorum ve içeri girmeden önce anahtarı yastığın altına sıkıştırıyorum.

Büyükannemin küçük, imal edilmiş evi bana pek bir şey sunmuyor ama beni yanına almasaydı sahip olabileceğimden çok daha fazlası. Ailemin birkaç dönümlük arazi üzerinde dört yatak odalı geniş bir evi var, ancak Broadway hayallerimin ve sevdiğim şeyin peşinden gitmeyi seçtiğimde beni büyük yuvalarından kovdular. Dans etmek yeterince kötüydü, ama erkekler için dans etmek? Çok uzaktı. *Bu* seçimi yaptığımda tüm iletişimi kestiler.

Yine de büyükannem beni severdi. Kazadan kısa bir süre önce ona seçmelerde başarılı olduğumu söylediğimde çok gururlanmıştı. O benim tek destek kaynağımdı ama o kadar çok seviyordu ki ihtiyacım olan tek şey buydu. Ona, kulüpte dans etmeyi seçtiğim için ailemin kazadan sonra bana yardım etmeyeceğini söylediğimde, gözünü bile kırpmadı. Sadece eşyalarımı içeri taşımama yardım etti ve yaşadıklarımın sonradan nerede çalışırsam çalışayım çalışmaya devam etmek istememden gurur duyduğunu söyledi.

Ama şimdi o gitti ve benim kimsem yok.

Banyoya gidiyorum, ışığı yakıyorum ve gözlerimin etrafındaki ağır rimel lekelerini siliyorum. Asla böyle makyaj yapmam çünkü

gözlerimi küçültüyor ve beni olduğumdan daha yaşlı gösteriyor. Ama "baba" Jake makyajımızı belli bir şekilde yapmamızı istiyor. Ben onun oyuncak bebeğiyim ve beni kendi istediği gibi giydirmek istiyor. Bu olmak istediğim son şey ama başka ne seçeneğim var ki? Eğer ona ayak uydurmazsam hedeflerim ulaşamaz hale geliyor ve pes etmeyi reddediyorum. Bir araba satın almak çok küçük bir hedef ama akıl sağlığım için buna ihtiyacım var. Kendime bunu yapabileceğimi göstermek için. Bu şehirde başarılı olmak için Jake'e yatmak zorunda olmadığımı.

Başka hedeflerim de var ama onlar şu anda ulaşamayacak kadar yüce. Onlar kalbimin derinliklerinde saklı, öyle ki onları göremiyorum bile. Orada olduklarını biliyorum, ama onları zihnimin ön saflarında tutmak beni mahveder. Açlıktan ölmek üzere olan bir kadının önüne beş çeşit yemek koymak gibi, muhtemelen asla sahip olamayacağım şeylere odaklanırsam aklımı kaybederim. Ama bu hayaller imkânsız değil. Sadece başka bir yerden başlamam gerekecek.

Ama bunu yapmak için lanet bir arabaya ihtiyacım var.

Sekizinci Bölüm

Ambrose

Ertesi günün çoğunda uyuyorum ve nihayet güneş battığında kendimi yataktan dışarı atıyorum. Bu gece hiç kavga yok, bu yüzden olacak hiçbir yerim yok. Bir amacım yok. Yeni olan başka ne var? Biraz Tayland yemeği atıştırdıktan sonra bilgisayarımın başına oturup açıyorum. Ekran yüzüme mavi bir ışık sıçratıyor ve karanlıkta tenimi aydınlatıyor. Bilgisayarda pek sık takılmam ama bu gece çok özel bir görevim var.

Kulüpteki kız hakkında daha fazla bilgi edinmek için.

Geçmişini biraz daha derinlemesine araştırmam için bana yeterince ayrıntı verme hatasını yaptı. Henüz ne aradığımı bilmesem de, ilerledikçe anlayacağımdan eminim. Sonra da bunu ona karşı nasıl kullanacağıma karar vereceğim. Meşe palamutları, heyecan verici zihinsel tenis oyunumun sadece ilk adımıydı. Daha çok etap var.

Arama çubuğuna adını ve şehrimizi yazıyorum ama sadece ağaçların bizim iklimimizde nasıl olduğuna dair makaleler çıkıyor. Belki de bu bölgede herhangi bir sonuç çıkaracak kadar uzun süre kalmamıştır. Başka bir şey denemem gerekecek.

Oaklyn dansçısı.

Sonuçlar çıkıyor ama aradığım kızla alakası yok. Tekrar deniyorum.

Oaklyn profesyonel dans.

Bu arama büyük, mavi bir başlık getirir.

Profesyonel Dansçının Kariyerini Bitiren Sakatlığı

Tıkliyorum ve bir haber makalesi çıkıyor.

Alkol, bu hafta sonu profesyonel bir dansçının kariyerine mal olan kazaya katkıda bulundu. Oaklyn Grey'i sıkıştığı yerden kurtarmak için cankurtaran gerekiyordu.

Gözlerim kelimelerden uzaklaşıyor ve makaleye iliştirilmiş resme takılıyor. Sahne ışıkları Oaklyn'in üzerinde parlıyor ama bunlar kulübün düşük bütçeli ışıkları değil. Gerçek bir spot ışığıyla yıkanıyor.

Yüzünde saf bir konsantrasyon ifadesiyle zamanda donup kalmış. Kolları zarif bir pozda kenetlenmiş, gövdesi yerçekimine meydan okurken yana doğru uzanıyor. Bir bacağı aşağıda duruyor, ayakkabısının burnu yerle temas eden tek nokta. Diğer bacağı arkasına doğru uzanıyor ve ayağından omzuna kadar neredeyse düz bir çizgi oluşturuyor. Kızıl saçları başında sıkı bir topuz oluşturarak boynunu uzatıyor. Soluk pembe bir mayo tenine yapışıyor, vücudunun her kıvrımı görülebiliyor. Soyunduğunda giydiğinden daha fazla örtücülük sağlasa da, bir şekilde daha çekici. Az her zaman çok değildir.

Zihnim bu görüntüyü kendi gözlerimle gördüğüm kadının yanına yerleştiriyor - iki farklı durumda iki farklı versiyon. Zihnimdeki tasvirler, kadın iki farklı dünya arasındaki çizgide durana kadar birleşiyor.

Ekrandaki resmi incelerken Oaklyn Grey'in kirli halini unutuyor ve önümdeki bu temiz, güzel yaratığa odaklanıyorum. Meme uçlarını bizzat görmüştüm ama o pembe mayonun kumaşının altında en ufak bir gölge oluşturduklarını görmek, aletimi onun açık çıplaklığının asla yapmadığı bir şekilde sertleştiriyor.

Gri eşofmanımı indirmeden ve aletimi çıkarmadan önce boş daireye bakıyorum. Zihnim dolaşüyor ve ben dövüşürken kalabalığın içinde bu tatlı, yeşil gözlü yaratığı hayal ediyorum. Beni alkışlıyor ve yara izim olmadığı için gördükleri hoşuna gidiyor. Bu fantezide ben normal görünüyorum ve o bir fahişe gibi görünmüyor. Kazanan bir darbe indirip kalabalığı yarma fikriyle sikimi okşuyorum. Doğruca ona doğru koşuyorum, vücudunu omzumun üzerinden atıyorum ve soyunma odasına doğru gidiyorum, böylece dövüş sonrası enerjimi onun saf amcığına aktarabiliyorum.

Diğer elimle kendimi okşamaya devam ederken parmaklarımı ekranda gezdiriyorum. Bacaklarının arasındaki birleşme noktasına dokunuyorum. Daracık kumaş tümseğini sarıyor ve o kumaşı açıp vücudumdaki tüm mücadeleyi bitirene kadar onu kullanmayı hayal ediyorum.

Klavyeye dokunuyorum ve masamın yanındaki yazıcı canlanıyor. Tekerlekler sonsuzluk gibi gelen bir süre döndükten sonra, resmi tepsiye kayıyor. Sıcak kâğıdı boştaki elimle kavırıyor ve aletimin altına yerleştiriyorum. Elim Oaklyn'in fahişe olmadan önceki haline doğru daha sert ve hızlı bir şekilde ilerliyor.

Boşalıyorum, resminin üzerine zevk boncukları döküyorum ve taze mürekkebi bulaştırıyorum. Serbest bırakılma dalgalarını atlatır atlatmaz, içimde öfke mayalanıyor. Nefret, çekicilikle iç içe geçer. Onu öldürme ihtiyacı ile

onu benim yapmak için. Nefret ettiğim şeye dönüşmeden önceki kıza takıntılıyım. Birden fazla yönden, onun hayatı tam bir trajedi.

Şimdi o benim trajedim ve bedelini ödemesi gerekiyor.

Oaklyn

İşe geç kalıyorum ama otobüsün normal saatinden on beş dakika sonra gelmesi benim suçum değil. Arka kapıdan içeri daldığımda nemli bir hava yüzümü kaplıyor. Jake klimayı açsa ölür müydü? Muhtemelen bizi ter içinde görmek hoşuna gidiyordu.

Kızlardan biri soyunma bölümüne giriyor ve bana dudak büküyor. Onların şirret tavırlarına alışkınım ama bu bıkmadığım anlamına gelmiyor. Ben Jake'in küçük takıntısıyım ve bu onların hoşuna gitmiyor. O başkasına geçene kadar onlar onun oyuncağıydı. Bana geçene kadar.

Yanıdaki duvara bakıyor ve gözlerini deviriyor. Bakışlarını boyalı betona bantlanmış bir resme doğru takip ediyorum. Benim resmim mi? Yaklaşıyorum ve en son ne zaman mutlu görüldüğümü tasvir eden resmi tanıyorum. Canlı görünüyordum.

Kalbim karnıma batıyor. Bu resim aklıma korkunç anıları getiriyor; kazadan sonra yerel haber kanallarının internete yapıştırdığı resim. Ayak bileğim zonkluyor, kalbim ise hayatımda yüce hedeflerimin peşinden koşmaktan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı zamanlara geri dönmek için ağrıyor. Şimdi hedeflerim üzücü. Acıması. Acıması.

Tıpkı benim gibi.

İstasyonuma doğru dönüyorum ve aynaya yapıştırılmış başka resimler buluyorum. Uzun zamandır unuttuğum resimleri camdan söküp yumruklarım ile buruştururken gözyaşlarım yüzümden aşağı akmakla tehdit ediyor. Buruşturmak yeterince yıkıcı olmadığında, gülümsememi ya da canlı gözlerimi göremeyene kadar onları parçalıyorum. Kollarım ve bacaklarım o dans hareketlerinin tanıdıklığı için ağrıyor. Artık konuşamadığım eski bir dil gibi beni çağırıyorlar. Hayatımın ne kadar değiştiğini görmek zorunda kaldığımda, eskiden kalbimin attığı yerde boş bir boşluk kaldı. Dünyanın zirvesinden alınıp

toprak. Şimdi çürüyorum, her gün biraz daha çürüyorum. Nefes alıyorum, yemek yiyorum ve uyuyorum ama içim ölü.

Diğer dansçı saçlarını topuz yapıp piste doğru ilerlerken bana burun kıvırıyor. Hayatımın bu hale gelmeden önceki halini gördükten sonra nasıl sahneye çıkıp dans edebilirim? Kim bu kadar zalimce bir şey yapacak kadar dengesiz olabilir? Bu kızlardan biri gerçekliğimi eski yaralarım sürterek beni gerçekten incitmek istedi ve kazanmış olmalarından nefret ediyorum. Gözlerim yaşlarla doluyor ama düşmeden önce onları siliyorum. Kazanmış olabilirler ama onlara acının makyajımda bir yol açtığını görmenin tatminini yaşatmayı reddediyorum.

Jake soyunma odasına giriyor ve duvara yapıştırılmış resme bakarak duraksıyor. Görmek istediğim son kişi o ve kesinlikle kendi halimdeki görüntüme bakmasını isteyeceğim son kişi de o. Resmi duvardan çekip alıyor ve parmaklarını vücudumda gezdiriyor.

"Küçük bir Barbie'ye benziyorsun," diyor. "Senin gibi bir Barbie nasıl oldu da bir direğe çıktı?" Resmi inceleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. Bakışları bana kayıyor ve o yaklaştıkça ciğerlerim nefes almayı reddediyor.

Arkamı dönüyorum, ama bana doğru bastırıp sert aletini belime sürtünceye kadar durmuyor. "Lütfen yapma," diye fısıldıyorum, daha yüksek sesle konuşarak ve onu azarlayarak evin önünden dikkat çekmek istemiyorum.

Resmi elinde buruşturuyor. "Bu artık sen değilsin ve bir daha asla sen olmayacaksın. Ne olduğunu kabul et ve onunla savaşmayı bırak."

Elleri eteğimi kaldırırken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Göğsümü masaya doğru itiyor ve buruşmuş resmi kafama fırlatıyor. Yüzümün yanından sekiyor ve fermuarını indirip pantolonundan aletini çıkarırken ayaklarımın dibinde yuvarlanıp duruyor. Aç parmakları külotumun kenarını yokluyor, sonra bir homurtuyla külotumu kenara çekiyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama terli eli ağzımı ve burnumu kapatıyor. Beni sustururken gözyaşlarım sonunda halkalı parmaklarının arasından süzülerek düşüyor.

Beni itiyor ve tüm ağırlığımı dökülen siyah boyanın üzerine bırakıyorum. Makyajım bulaştı. Görüşüm bulanıklaşıyor. Eline doğru çığlık atıyorum ve durması için yalvarıyorum ama artık hiçbir şey onu caydıramayacak. Teri ağzıma kaçıyor ve dudaklarımı yakıyor. Midem sıkışıyor ve öğürüyorum. Ağzımı biraz daha açıp dişlerimi eline batırmayı düşünüyorum ama yine de bu işe ihtiyacım var. Bana bunu yaptıktan sonra bile bu işe ihtiyacım var.

Arkamızdaki metal kapı çarparak kapanıyor ve odayı muhteşem bir sesle dolduruyor. Aynadan Jake'in paniğe kapılıp içimden çıkışını ve sikini ucuz pantolonunun içine sokmak için acele edişini izliyorum. Gözleri odayı tarıyor, sonra kapıya koşuyor, açıyor ve dışarı bakıyor. Kimseyi görmemiş olmalı, çünkü bana geri dönüyor. Tek umudum tekrar denemeyecek kadar sarsılmış olması.

Eğiliyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "İçine nasıl gireceğimi hep biliyordum. Kendinden vazgeçmek için o kadar çok şansın vardı ki." Yanağımı üç kez tokatladıktan sonra ofisinden silahını kaptığı gibi dışarı fırlıyor ve kesintinin kaynağını aramaya koyuluyor.

Eteğimi indiriyorum ve sandalyeye çöküyorum. Göğsüm olması gerekenden daha hızlı yükselip alçalıyor ve nefesimi düzene sokmazsam hiperventilasyon geçirip bayılacağım. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi kontrollü nefesler almaya zorluyorum. Daha önce hiç böyle bir saldırıya uğramamıştım. Hayatımın çoğu beni aşırı korumalı ve Jake gibi kötü adamlardan uzak tutan rahat bir ortamda geçti. Şimdi bir zamanlar beni koruyanlar tarafından terk edildim ve kendimi korumak için çok kötü bir iş yapıyorum.

Bu iş rıza sınırlarını bulanıklaştırıyor. İnsanlar bir dolar için kişisel alanınızın her zerresine uzanıp ihanet edebilir. Şanslıysanız belki on. Müşterilerimiz ve Jake gibi insanlar için ben sadece kullanılacak bir şeyim.

Gözyaşlarımı ve makyaj lekelerimi siliyorum, sonra topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçiriyorum. Bu gece dans etme düşüncesi kelimenin tam anlamıyla ruhumu acıtıyor ve tüm vücuduma hayali ağırlar gönderiyor ama Jake döndüğünde hâlâ buradaysam başladığı işi bitirecek.

Kapıyı çarpan her kimse bana ne olduğunu gördü ve pek çok duygu hissetmeme rağmen en baskın olanı utanç. Şu anda hissetmek için ne kadar aptalca bir duygu. Öfke zihnimin bir yerlerinde gizleniyor ama utanç onu bastırıyor. Her kim olursa olsun, onlar için minnettarım. Muhtemelen benim kaçık -birden fazla yönden- sapığım olsa bile. Eğer onu bulursam, polisi aramadan önce ona teşekkür edeceğimden eminim. Tabii önce Jake onu bulup öldürmezse.

Dokuzuncu Bölüm

Ambrose

Cipimi binanın köşesinden çekerken alnımda soğuk bir ter birikiyor ve avuç içlerimi ıslatıyor. Arka kapı uçarak açılıyor ama kimin açtığını görmek için etrafta dolaşmıyorum. Trafiğe giriyorum, sonra geri dönüp kulübe gidiyorum. Bir park yerine çekerken kendi kendime kıkırdıyorum. Oaklyn'e elini uzatan yağlı herif otoparkta tepiniyor ve arabaların içine bakıyor ama öfkesinin kaynağının kendisinden üç metre ötede oturduğunu fark edemeyecek kadar kalın kafalı. Bildiği kadarıyla, ben daha yeni gelmişim.

Duygular içimde fırtınalar koparıyor, bir kıvılcım ve kaos sağanağında birbirlerine çarpıyorlardı. Soyunma odasının etrafına yapıştırdığım resimler umduğum ıstırabı netleştirdi. O küçük kâğıt parçalarını yırtıp atarken çektiği acı beni büyüledi ve neredeyse nefessiz bıraktı. Metal kapı ile beton duvar arasındaki ince çatlaktan bakarken, neredeyse işkencenin tadını alabiliyordum ve bu çok lezzetliydi. Küçük trajedime zarar vermek istiyordum ve verdim de. Gerçekten istiyordum. Ama o arka odadaki her kimse onun da canını yakmak istiyordum.

İşte bu noktada duygularım ve mantığım çarpıştı ve şimdiye kadar parçası olduğum tüm savaşlardan daha şiddetli bir savaşa kilitlendi. Yarattığım duygusal felaketin her anını sevdim ama Oaklyn işkence etmek için *benim*. O bok parçasının buna hakkı yoktu.

Ben de onu durdurdum.

Yapmamalıydım ama ellerim kapıyı kavradı ve zihnim neler olduğunu algılayamadan kapıyı çarparak kapattı. Oaklyn bir fahişeydi ve hak ettiği fahişe muamelesini görüyordu. *Annemin* hak ettiği ve muhtemelen benim de doğuştan sahip olduğum muameleyi. Peki bu beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

Öfke içimde bir gelgit dalgası gibi kabarıyor. Yıkıcı kasırgaya çarpıyor ve duygularımı kasırgalı bir su hortumuna dönüştürüyor. Bunu yapmak bana ne kadar acı verse de, kapıyı çarpmamda kıskançlığın küçük bir rol oynadığını kabul etmek zorundayım, ama beni en çok rahatsız eden şey bu değildi. Aynada gördüğüm yüzdü. Ellerinin karşı koyamayan yumruklara dönüşme şekliydi. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu ve bu da

Onun hakkında inandığım her şeye karşı. Eğer bir fahişe değilse, hedefim o değil. Geri alamayacağım bir karar vermeden önce biraz daha beklemem gerekecek. Emin olmalıyım.

Kulübün girişine bakıyorum. Oraya bir daha asla adım atmak istemesem de siyah kapılar beni çağırıyor. Trajik bir araba kazasına doğru yürümek ve kapıları araladığım anda ne bulacağımı bilmek gibi. Aldatıcı agonal nefesler başkalarını yaşam belirtileri olduğuna inandırabilir ama o kadınlar zaten içeride ölüdür. Onlar seçtikleri meslek için şehit oldular, yeterli para için ölmeye hazırlar.

Acınası.

Kontağı kapatıp içeri giriyorum, manyetik çekime uymaktan kendimi alıkoyamıyorum. Gerçeği bilmek zorundayım. Oaklyn'in inandığım kişi olup olmadığını bilmeliyim.

Cuma gecesi için hiç de şaşırtıcı olmayan büyük bir kalabalık ana katı dolduruyor. Diğer erkeklerin arasına karışıyorum. Eminim sahnedeki kadınlar için yüzşüzleşiyoruz. Bu erkekler bir ten okyanusu, parayla dalgalanan ve akan, sahnedeki dansçı ise görünmeyen bir çekim gücüyle onları kendine doğru çeken bir ay. Ben onlardan biri değilim. Ben lanet olası bir adayım ve yerimden kımıldamayacağım.

Dansçı şovunu bitirdiğinde şehvetli müzik kaybolur ve genel pop müzik, yükselen konuşma ve içki siparişi seslerinin arasından süzülür. Fahişe sahneyi kirleten parayı temizliyor, sonra da kazancıyla birlikte perdeye doğru koşuyor. İri yarı bir fedai sahnenin kenarındaki yükselticiye tırmanıyor ve bir bezle direği siliyor, ancak bunun ne anlamı olduğunu anlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, lekeli bez parçası da direğin kendisi kadar kirli görünüyor.

Kalabalığın arasında salınan kızıl saçlarını gördüğümde yerimde doğruldum. Sahneye çıkmasını, benim için dans etmesini bekliyordum, her ne kadar benim için olmasa da. Muhtemelen daha önce olanlardan dolayı çok sarsıldı ve performans sergilemek yerine pistte çalışmayı seçti. Eğer durum buysa, oyun yüzünü takınması gerekiyor. Dudakları kalıcı bir kaş çatmayla aşağı çekilmişken kimse ondan bir şey istemeyecektir. Öte yandan, onun ağzına bakmak için para ödemiyorlar ve bir erkek elini sallayıp onu aşağı çektiğinde bu noktayı kanıtlıyor.

Çatık kaşlar dağılıyor ve geride bıraktığı boşluğa bir gülümseme yerleşiyor. Ya çok iyi bir oyuncu ya da çok iyi bir fahişe. Belki de

soyunma odasındaki adamdan hoşlanmamıştı ve bu adam ona daha uygun. Bir fahişe hala seçici olabilir, sanırım.

Dolgun göğüsleri daracık bluzundan taşıyor ve kulağını adamın ağzına doğru uzatırken adamın omzuna yaslanıyor. İçimi yeni bir öfke kaplıyor.

Ona daha önce yardım ettiğim için pişmanım. İlk seferinde haklıydım. O bir fahişe.

Başını salladıktan sonra adamın elini tutuyor ve onu binanın arka tarafına doğru götürüyor. Özel dans bölümü. Daha önce hiç böyle yönlendirilmediğim bir yer. İçgüdüsel olarak duruyorum, ayaklarım onları kadife perdenin arkasından takip etmeye kararlı, ama vaat edilen toprakların kapısında duran fedai beni iki kez düşündürüyor. Buralarda insanların bir sürü karanlık iş çevirmesine izin veriyorlar ama kolumda bir fahişe olmadan o bölgeye girmeme izin vermesinin imkânı yok.

Kendinden geçmiş bir sarışın yanımdan geçerken ona doğru bir adım atıp bileğini tutuyorum. Belki de vücudunda dolaşan bol miktarda alkol yaralarımı bulanıklaştırır. Everclear ile yıkanmış gibi kokuyor. Biri onun yakınında bir kibrit yaksa, muhtemelen bir insan molotofuna dönüşür. Bu görüntü yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor, ki bu iyi bir şey çünkü onun beni özel alana girecek kadar sevimli görmesini istiyorum.

Yüzünü bana dönüyor ama donuk mavi gözleri doğrudan bana bakıyor gibi görünüyor.

"Özel bir dansa ihtiyacım var," dedim ona.

Tökezliyor ve dudaklarını yalıyor, göz kapakları şimdiye kadar gördüğüm en yavaş göz kırpışla düşüp tekrar kalkıyor. Gözleri kısık bir şekilde birbirine kenetlendiğinde, sonunda beni görecektik kadar odaklandığını anlıyorum çünkü kasları geriliyor.

Evet, biliyorum. *Biliyorum*. Berbat durumdayım ama buradaki en kötü görünümlü adam ben değilim.

Dürüst olmak gerekirse, buradaki en kötü görünümlü kız o olabilir. Dağınık sarı saçları, çaresizlik kokusu ve her gözeneğinden sızan çok fazla şeyle, ona eşlik etmeyi istediğim için bile memnun olmalı.

Bunun farkına varmış gibi görünüyor çünkü elimi tutup beni kapının üzerindeki perdeye doğru götürmeden önce yavaşça başını sallıyor. Fedai bizi içeri aldı, görünüşe bakılırsa onun ne yapacağını bilememesinden habersizdi.

şu anki zihinsel durumunda güvenli kararlar veremez. Aslında, muhtemelen umurunda değildir. Ne de olsa mantığın sesi olmak için fazladan para almıyor.

Eşiği geçtiğimiz anda ortam değişiyor. Vücut kokusu ve tıraş losyonu yerine, vanilya ve kesme şekerden oluşan bir bulutun içinde buluyorum kendimi. Zemin, yapışkan bir ölüm pençesiyle ayakkabılarıma yapışmayı bırakıyor. Alçak ışıklar havayı belirliyor ve ana kattan gelen gümbür gümbür bas sesi uzak bir anıya dönüşürken tepede yumuşak bir müzik çalıyor. Burası para odası.

Uzun bölmeler, muhtemelen başkalarının serbest bakışlarını çalmalarını önlemek için alanı dört ayrı bölüme ayırıyor. Burası daha çok ödeme yapılan bir alan. Her kapının üzerindeki pirinç çubuklardan mor perdeler sarkıyor. Üçü açık ama en uçtaki kapı çekilerek kapatılmış.

Seni buldum, trajedi.

Kolumdaki kadın beni ilk kabine yönlendiriyor ama ben en sondakine doğru yürümeye devam ediyorum. Tartışamayacak kadar sarhoş, o da beni takip ediyor. Üçüncü seks kabinine ulaşip içeri giriyoruz ve kadın perdeyi kapatırken tökezlediği için neredeyse perdeyi yırtıyor. Sarışın zombi kendini toparlıyor, sahip olduğu azıcık soğukkanlılığı geri kazanıyor, sonra bana doğru tökezliyor. Dans etmekle hiç ilgilenmiyorum. Sadece buraya geri dönmem gerekiyordu. *Onunla* aynı odada.

Çünkü onu incitmeyi henüz bitirmedi.

Oaklyn'in bedenini kırmadan önce ruhunu kırmak istiyorum. Sonunda onun işini bitirdiğimde intikamım çok daha tatlı olacak.

Sarışın arkasını dönüyor ve kışını kucağıma koyuyor, şimdiye kadar gördüğüm en az zarif şekilde bana sürtünmek için elinden geleni yapıyor. Etrafında dönüyor ve kolları iki ölü balık gibi omuzlarıma üzerine düşüyor. Ekşimiş nefesi burnuma dolduğunda artık canıma tak etmişti. Çenesini parmaklarıma arasına aldım ve başının sallanmasını önlemek için sıktım. Sert dokunuşum karşısında hazırlıksız yakalanarak inliyor.

Dişlerimi sıkarak ona "Çık dışarı," dedim.

Acınası gıcırdatmasını durduruyor ve kaşları birbirine yaklaşırken birkaç kez göz kırpmıyor. "Bensiz buraya geri dönemezsin." Sözcükler birbirine karışıyor ve duygusal heceleri çözmem bir anımı alıyor.

"Bir bahane uydur. Git bana bir içki falan getir." "Ama . . .

ama bana bir dans ısmarlayacağını söylemiştin."

Bir deste fatura çıkarıp ona uzattım. "Paranı aldın. Şimdi siktir git."

Bu onun kurallara uyma ihtiyacını tatmin etmiş görünüyor ve sonunda kucağımdan iniyor. "Ne içmek istersin?" Gruptaki en zeki kişi o değil ve bunu alkole bağlayabileceğini sanmıyorum.

"Aslında içki istemiyorum. Sarhoş kıcını bu kabinden çıkarmanı istiyorum ve sen bara varmadan ben gitmiş olacağım."

"Tamam," diye fısıldıyor, kirli yumruğuna sıkıştırdığı bir tomar parayla sallantılı bacaklarının üzerinde yürüyor.

Perdeyi arkasından kapattığı anda kabinden çıkıyorum ve Oaklyn's'in dışında süzülüyorum. Yumuşak iniltiler yüzümden birkaç santim ötede asılı duran mor kumaşın arasından süzülüyor. Açıkça uyarılmış numarası yapıyor, ama altındaki adam muhtemelen onun mükemmel dudaklarından çıkan her uydurma sese inanıyor. Ne yaptığını bilmem gerekiyor. Bunu kendi gözlerimle görmeliyim ki içimde hırlayan öfkeli canavara daha fazla et atabileyim. Öfkemi beslemek kararlılığımı güçlendirecek. Onu olduğu gibi, *gerçekte* olduğu gibi görmek, aklımdaki tüm şüpheleri yok edecek.

Telefonumun kamerasını açıyorum ve objektifi perde ile kapı çerçevesi arasındaki aralıktan geçiriyorum. Kadrajın içinde onun solgun tenini gördüğümde başka tarafa bakıyorum. Ona ne yaptığını izleyemem. Şu anda olmaz. Eğer o ekrana bakarsam, oraya koşup onları tanınmayacak hale getirecek şekilde dövmekten kendimi alıkoyamam ve bu planın bir parçası değil. Buradan siktir olup gitmem gerektiği hissine kapılmadan önce kaydedebildiğim kadar uzun süre kayıt yapıyorum. Telefonumu deri ceketimin içine sokuyorum ve kulüpten aceleyle çıkıyorum.

Cipimin güvenli koltuğuna oturduğum anda, telefon ve içindeki gizli video cebimde bir delik açıyor. Cihazı çıkarıyorum ve karanlık ekrana bakıyorum. Eve gidene kadar bekleyemeyip oynat tuşuna basıyorum ve ihtiyacım olanı yakaladığımı umuyorum.

Siyah külot gözümün önünde parlıyor, ince kumaş amını zar zor örtüyor. Kayıt sırasında bileğimi biraz bükmüş olmalıyım çünkü kamera alt yarısından uzaklaşıyor ve bir adamın yüzündeki göğüslerine odaklanıyor. Koyu kızıl saçlarını omzundan savurarak kameranın yüzünü görmesini sağlıyor. Videoyu durduruyorum ve ona bakıyorum. Bakışlarım yarı kapalı gözlerinden alt dudağını ısırırkenki baştan çıkarıcı haline doğru kayıyor. Neredeyse bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Baştan çıkarıcı ve sürtükçe. İğrenç.

Ve bu beni sertleştiriyor.

Önümde gördüğüm şey beni tahrik etmiyor, her ne kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri olsa da. Oaklyn'in fahişelik yapmasını izlerken aklıma gelen fikirden tahrik oluyorum - onun sonunu getirme planında yeni bir adım.

Sinirsel enerjinin zihinsel labirentinde kaybolmuş bir halde eve doğru sürüyorum. Büyük bir kavgadan önce hissettiklerime benziyor, tüm gerilim içimde büyüyor ve bir çıkış arıyor. Bir çıkış. Bu duygu için bir çıkış yolu buldum ve patlama coşkulu olacak. Yıkım Hiroşima'ya rakip olacak. Eve dönüş bir bulanıklık ve otoparktan koşarak geçip ön kapıya doğru ilerlerken yan bakışları ve ters bakışları umursamıyorum bile. Bırak bu gece iyice baksınlar. Yapmayı planladığım şey beni o kadar heyecanlandırıyor ki, onların yargıları umurumda bile değil. İçeri girer girmez telefonumu bilgisayara bağladım ve videoyu sabit diskime aktarmaya başladım.

Kısa bir süre önce Darby internette ilgi çekmek için benden birkaç tanıtım videosu hazırlamamı istediğinde biraz video düzenleme işiyle uğraştım. Yeni edindiğim becerilerimi işe koşarak Oaklyn'i tüm kirli ihtişamıyla gösteren bir klip hazırladım, yavaşlatılmış çekimler ve yüzünün yakın çekimleriyle tamamlandı, böylece bu videonun içerdiği şeyin gerçekliğini inkar etmek mümkün değil. Klibi gerçekten satmak için üstüne biraz klişe porno müziği eklemeyi düşünüyorum ama bu videoyu izleyenlerin bunu ciddiye almasını istiyorum. Oaklyn'in pis ağzından çıkan her inilti ve iç çekişi duymalarını istiyorum. Son bir dokunuş olarak, köşeye küçük bir meşe palamudu attım. Bir seri katil gibi, bir imza geliştirdim ve isminin işimin üzerinde olmasını istiyorum.

Kullan-at bir e-posta hesabı oluşturuyorum, alıcının e-posta adresini buluyorum ve videoyu neşeli yoluna gönderiyorum. Enerji ve beklenti içimde demlenip kabarıyor, bunun küçük trajedime neden olacağı yankıların dalgalanmasını hayal ettikçe kaynamaya başlıyor. Pantolonumu yırtıp açıyorum, yükümü onun yaklaşan sefaletine ve kesin utancına dökmek için bir saniye daha bekleyemiyorum.

Gönderdikten sonra eklentiye tıklıyorum ve ekranımı Oaklyn'in vücuduyla dolduruyorum. Onun yıkımının fantezileri her vuruşumu körüklüyor. Keşke orada olabilseydim de küçük kirli sırrı gün ışığına çıktıktan sonra telefon, mesaj ya da e-posta aldığı anda yüzünü görebilseydim. Hayal kırıklığı, bunu gördüklerinde hissedecekleri şey için çok zayıf.

Kendimi daha hızlı okşuyorum.

Ve ben onun acısına geldim.

Nihayet bir gün cehenneme ulaştığımda, yaptığım Şey beni Noel Baba gibi Şeytan'ın kucağına oturtacak. Ama bu sadece başlangıç. Planladığım ok Şey var ve bundan sonrası sadece daha iyi olacak. Benim için daha iyi. Oaklyn içinse çok çok daha kötü olacak.

Onuncu Bölüm

Oaklyn

İş yerinde kendi patronunuz tarafından saldırıya uğramanın en kötü yanı nedir? Sonrasında her gün onunla yüzleşmek. En azından bana bir daha teklifte bulunmadı, buna sevindim, her ne kadar neyin değiştiğini anlamasam da. Belki de dünyada hiçbir şeyi umursamayan on sekiz yaşındaki taze yüzlü kızlardan birine geçmiştir. O etkilenebilir genç kızlar muhtemelen onun ilgisinden hoşlanıyordur. Kusacağım.

Şeytan demişken, buradan siktir olup gidebilmek için kollarımı ceketimin içine sokarken Jake soyunma odasına süzülüyor. "Bu gece iyi bir gece geçirdin," diyor, sanki kazandığım bir maç için beni tebrik ediyormuş gibi.

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ona doğru bakmak ve tüm dikkatimi ona vermek bile istemiyorum. Aynı havayı solumayı hak etmiyor, bu yüzden kapının kolunu tutuyorum.

Eli bana doğru fırlıyor ve kolumu sarıyor. "Kırgınlık yok, değil mi?"

Sesinin rahat tınısı içime işliyor ve soğukkanlılığımı korumak için tüm gücümü harcıyorum. Kırgınlık yok mu? Duyguların en zoruna sahibim. İşe ihtiyacım olduğu için şanslı. Eğer ihtiyacım olmasaydı, boğazına bir yumruk atar, sonra da yere düştüğünde sikinin üzerinde tepinirdim. Bu fikir yüzüme bir gülümseme getiriyor ve sanırım bunu "kırgınlık yok" olarak algılıyor çünkü beni serbest bırakıp gidiyor.

Çantamı omzuma atıp sıcak geceye doğru kaçıyorum. Bir kamyon gürültüyle geçiyor ve egzozundan çıkan yağ dumanı bulutu temiz havayı mahvediyor. Nefes almaya çalıştığımda göğsüm sıkışıyor. Bu kirli şehirden çok sıkıldım. Döndüğüm her yerde pislik beni karşılıyor ve ne kadar duş alırsam alayım kendimi asla temiz hissetmiyorum. Kazadan önce, ruhumu alt üst eden aptalca bir karar vermeden önce yaşadığım hayatı özlüyorum. Eğer bir zaman makinem olsaydı, oyuncuların partisinin olduğu geceye geri döner ve bir taksi ya da Uber çağırmak için kendime yalvarırdım.

Ama bunların hiçbirini düşünemem. Zaman makineleri gerçek değil. Bu sefil hayat benim gerçekliğim ve imkansız dilemeyi bırakmalıyım.

Bir Uber çağırmak için telefonumu çıkarıyorum ama uzaktaki gümüş rengi bir parıltı gözüme çarpıyor ve elimi indiriyorum. Tanıdık bir cip mükemmel bir zamanlamayla önüme yanaşıyor ve camlar inmeye başlıyor.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Benim işimi kendine çok aşağı bulan bir adamın kullandığı bir araca binerek kendime neden işkence ediyorum bilmiyorum ama işte buradayız. Yine aynı şeyi yapıyorum. Saldırı korkusu aklımdan geçen en uzak şey çünkü sahip olmadığım tüm cinsel yolla bulaşan hastalıkları kapma korkusuyla aletini bana yaklaştıracığından şüpheliyim. Onun hayal kırıklığından daha çok korkuyorum.

Benim neyim var böyle?

Muhtemelen çok.

Bir yabancıнын bana saldırmasından daha fazla endişe duymalıyım, ama hayatımda sadece bir kez saldırıya uğradım ve o bir yabancı değildi. İş yerimdeki en tanıdık kişiydi.

Emniyet kemerini bağlamak için eğildim ve o bana bakmadan kaldırımdan uzaklaştı. Konuşmuyor bile. Dürüst olmak gerekirse, sessizliği umursamıyorum. Kulübün içindeki sağır edici gürültüden sonra bunu kucaklıyorum.

Telefonum çalıyor ve açıyorum. Ekranda bir süredir görmediğim bir isim beliriyor: Annem. Midem iç organlarıma doğru yuvarlanıyor ve boğazıma dolan mide bulantısını bastırmak için dişlerimi sıkıyorum. Tıp fakültesi yerine dans okuluna gitme niyetimi açıkladığımdan beri sadece biri öldüğünde haber vermek için mesaj atıyor. Hiç büyükanne ve büyükbabam kalmadı, yani geriye sadece babam kalıyor. Aramız açık olsa da o hala benim babam ve barışmaya fırsat bulamadan vefat etmesini istemiyorum. Geçmişte denedim. Elimi uzattım. Ve bitmek bilmeyen bir sessizlikle karşılaştım.

Kuru dilimi dudaklarımin üzerinde gezdirerek uyarıyı açtım ve
Metin.

Sende hiç mi haysiyet kırıntısı kalmadı, Oaklyn?

Bu mesaj beni başka türlü bir paniğe sürüklüyor ve vücudumun arzuladığı rahatlama hissinden mahrum bırakıyor. Dansın anlamsızlığı konusunda aylarca tartıştı. Striptiz yapmaya başladığımi öğrendiğinde doğduğum güne lanet okuyarak bir haftadan az zaman geçirdi. Onun onaylamamasını kazanmak için başka ne yaptım?

Sen neden bahsediyorsun?

Saf gibi davranma. Senden bir e-posta aldım.

Sana e-posta göndermedim.

Parmaklarımın klavye üzerindeki öfkeli vuruşları ve yanıt pingleri Jeep'teki sessizliği dolduruyor. Kafam çok karıştı. Onun benimle iletişime geçmek için gösterdiği çabayı ben de onunla iletişime geçmek için gösterdim. Ona e-posta göndermedim.

Bir e-postanın ekran görüntüsünü gönderiyor ve gönderenin adresini gördüğümde birkaç kez göz kırpyorum. Bu benim adım, ama bu benim e-postam değil.

O ben değilim.

Bunu bir başka ekran görüntüsü izliyor, bu kez bir videodan hareketsiz bir kareyi gösteriyor. Bunu inkar edemem.

Benim.

Kucak dansı yapıyorum.

Çıplak göğüslerimi bir yabancıнын suratına dayayarak.

Elim ağzıma gidiyor ve içimdeki panik patlamasını yatıştırmak için burnumdan hava emiyorum. Bir havai fişek dükkanındayım ve biri az önce binanın fitilini ateşledi. Patlıyorum. Ekranın sağ alt köşesindeki meşe palamudunu görüyorum ve kibriti kimin çaktığını anlıyorum. Takipçim. Öyle olmalı. Ayakkabılarımın içine girmekten, eski yaraları deşmeye ve çiğ etin üzerine ispiroto dökmeye kadar gitti. Dolabımdaki anahtar deliğine bir el feneri tuttu ve iskeletlerimi aileme gösterdi. Ne yaptığımı bilseler de, bunu ilk elden görmek zorunda kalmadılar.

Bir sıcaklık istilasası yanaklarımı kavuruyor. Karnım tekrar yuvarlanıyor ve karnım içe doğru çekiliyor. Alnımda ve sırtımın alt kısmında soğuk bir ter beliriyor. Az önce gördüklerimi yolun kenarına kusabilmek için Ambrose'un kenara çekmesini istiyorum ama soru sormasını da istemiyorum. Annemin beni yaşlı bir adamın suratına göğüslerimi sallarken gördüğünü nasıl açıklayabilirim ki? Ya da kalan azıcık akıl sağlığımı da yok etmeye kararlı olan sapığı?

Ben hiperventilasyonun eşliğinde sallanırken, sürücü koltuğundan gelen ses karanlığı yarıyor.

Ambrose

"SORUN NEDİR?" diye sordum. Parlak kırmızı lekeler yanaklarını ve göğsünü boyuyor ve ağzının üzerine bastırıldığı elinin arkasından kuru kuru nefes alıyor. Yolun kenarına çekiyorum. Benim lanet arabamda olmaz.

Sadece başını sallıyor, eli yüzüne yapışmış. Burun deliklerinden gelen hırıltılı nefesler yavaşlıyor ve sonunda konuşuyor. "Annemden bir mesaj aldım, hepsi bu."

Midem sıkışıyor ve o kadar sert yutkunuyorum ki boğazımın tıkırtısını duyabiliyorum. Hayatta olmaz. Hayır. Lanet olsun. Hayatta olmaz. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Öyle olmadığını biliyorum. Onun dünyası bir gökdelenden fırlatılmış cam bir küre ve ben de betona çarpıp ayaklarımın dibinde paramparça olurken görkemli yıkıma tanık olmak için buradayım. Arabada benimle birlikteyken annesinin e-postama cevap verme ihtimali nedir? Muhtemelen bir bebeğin psikopat, bıçaklı bir annenin saldırısından sağ çıkma ihtimali ile aynıdır ve ben bu ihtimalleri alt üst ettim. Belki de şanslıyım. Bundan sonra Vegas'a gitmeliyim.

Hissedilir öfkesinden görünmez bir buhar yükseliyor ve derin bir nefes alıp ciğerlerime çekiyorum. Elimden gelse çıırılçiplak soyunur ve onun işkencesinde yıkanırdım ama o zaman onu bir daha asla göremezdim. Ve onu tekrar görmem gerek. Onun için çok daha fazla planım var.

Yanaklarından süzülüp çenesinde biriken gözyaşlarını siliyor ve bu çok büyük bir kayıp. Onları içmek istiyorum. "İş yerinden bir pislik," diyor. "Bana çılgınca şeyler yapıyor."

Pek çok takipçi, takip ettiği kişiyle arabada oturup onun takipten yakınmasını dinleyemez. Her hararetli kelimenin altında yatan öfke ve tiksintiyi duyamazlar. Bardağım taşı. "Detaylandırmak ister misin?" Dürtüyorum.

Daha fazlasını duymak istiyorum.

Her şeyi duymak istiyorum.

Ver onu bana, Oaklyn. Gerçekten ne kadar kötü ve korkunç olduğumu söyle. Davranışlarımın sana nasıl hissettirdiğini söyle.

Başını sallıyor. "Hayır."

Eğlenceyi mahvetmenin yolu, trajedi.

Yutkunuyor. "Eve gideceğim ve kendimden zaten nefret ettiğimden daha fazla nefret edeceğim."

Eve gidip yaptığım şey için kendinden nefret etmesini istiyor muyum? Evet, istiyorum. Kesinlikle. Hayatının geri kalanında bu duyguyu yemesini, uyumasını ve solumasını istiyorum.

onun günleri. Keşke arabamdan ayrıldıktan sonra da izlemeye devam edebilseydim. Çaresizlik dolu bakışlarını daha sonrası için kaydetmem gerekecek.

Bir suçluluk fidesi, kalbimin toprağında zayıf köklerini yaymak için mücadele ediyor, ama onu topuğumun altında eziyorum. Başına gelen her şey *onun* suçu. Eğer bu iğrenç mesleği seçmeseydi - annemin seçtiği iş kolunu - bunlar olmayacaktı. Hem öldürmek hem de becermek istediğim bir insana takıntılı olmazdım.

İçimi kusmuğuyla kirletmeyeceğinden emin olarak kaldırımdan çekip karavanına doğru ilerliyorum. Yine de onu eve götürmek için acele etmiyorum. Acele etmiyorum. Arabamda geçirdiği her saniye, onun acısının tadını çıkarabileceğim bir saniye daha demek.

Aklıma bir fikir geldi. Ona daha fazla erişmek istiyorum ve bunu nasıl başarabileceğimi biliyorum.

"Belki de sana numaramı vermeliyim," diyorum. "Muhtemelen gece o kulübün dışında takılıp araç beklemek senin için iyi bir fikir değil. Ne zaman bir araca ihtiyacın olursa, beni arayabilirsin ve gelip seni alabilirim. Sapığın seni bir erkeğin aldığını görürse iki kere düşünebilir. Tıpkı kızların bardaki sapıkları rahat bırakmak için kulüpte erkek arkadaşları varmış gibi davranmaları gibi."

Alt dudağını ısıyor ve başparmağını ekranda gezdirerek elindeki telefona bakıyor. "Tamam," diyor sonunda.

Bu kolay oldu. Ona numaramı verdim, o da telefonuna yazdı. Mesaj atmasını bekliyordum, böylece onun numarası da bende olacaktı, ama atmadı. Sorun değil. Balık yemi kemirdi ve kancayı çenesine batırmam an meselesi.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. Bakışları pencereye kayıyor ve ben onun dışarıda hızla akıp giden karanlığa umutsuzca bakışının tadını çıkarıyorum. Hüznü güneş ışığı gibi.

Verandasının ışığının uzaktaki gölgeleri yırttığını gördüğümde mutsuz oluyorum. Her güzel şeyin bir sonu olmalı, ama kaydırakta bir tur daha atmak için sırada beklemek istemeyen şımarık bir çocuk gibi sinirleniyorum. Daha fazlasını istiyorum. Ve şimdi istiyorum.

O arabadan inip ön kapıya doğru yürürken aklıma başka bir fikir geldi. İnanılmaz derecede riskli ve uçağı daha pistten çıkmadan düşürebilir, ama çok heyecanlıyım. Cesaretim içimde hızla artarken, onun araba yolundan uzaklaşıyorum. Kara gözlerim

Jipi geri döndürürken ön camdan hiçbir şey göremiyorum. Yüzüme sinsi bir gülümseme yayılıyor.

Evet. Şansımı deneyeceğim.

On Birinci Bölüm

Oaklyn

Anahtarı bank minderinin altından alıyorum ve o uzaklaşırken içeri giriyorum. Çok kafa karıştırıcı bir adam. Normalde yaptığı gibi beni azarlamadı, bunun yerine neredeyse ... destekleyici olmayı seçti? Ama oturup bu gece nezaketi tercih eden bipolar yabancıyı merak edecek vaktim yok. Mutfak dolabından bir şişe votka çıkarırken hâlâ annemin bana gönderdiği ekran görüntüsüne odaklanmış durumdayım. O kucak dansında yaşananlar midemi bulandıran bir netlikle aklımdan geçiyor. Neye tanık olduğunu biliyorum.

Benim
hareketlerim
. Seslerim.
Onun
sesleri. Oh
Tanrım.

Bir içkiye ihtiyacım var ama önce duş almalıyım. Genelde işten sonra kendimi kirli hissetsem de, annemin beni bir erkeğe sürtünürken gördüğünü bilmek beni kesinlikle pis hissettiriyor. Sıcak bir duş bu hissi temizlemek için bir bok yapmaz, ama denemeyi planladığımdan eminim. Votkayı mutfaktaki adaya koyuyorum ve odama koşuyorum, günah dolu kumaşımı kapıda çıkarıyorum. Üzerimdeki son giysiyi de attığımda kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ta ki aynada kendime bakana kadar.

Siyah rimel ve göz kalemi gözlerimi çınlatıyor, bana kim olduğumu hatırlatıyor. Kimden kaçamayacağımı. Göğüsleri yaşlı bir adamın suratında zıplayan ve bir sapığın gölgelerden tüm bu olayı videoya çektiği kız. Annesi her şeyi gören kız.

Tanrım, midem bulandı.

Benden daha önce nefret etmediyse bile şimdi kesinlikle ediyor. Bunu ona benim gönderdiğime nasıl inanır bilmiyorum. Belli ki bana zarar vermek isteyen biri. Bir nebze olsun endişe göstermesi gerekmez mi? Sonuçta ben hala onun kızıyım.

Ama sanırım bu tam olarak doğru değil. Kızı onun için öldü. Zengin arkadaşlarına övünebileceği bir kariyer seçmediğim için beni gömdü. Hissettiği endişe benim güvenliğime yönelik değil. Muhtemelen sadece izinsiz porno filmimin

onun sosyal çevresinden biri. Tanrı korusun, brunch sırasında dedikodu değirmenin konusu olurum.

Duşı açıyorum ve ellerimi suyun altında gezdiriyorum, günün kirini temizlemeye hazırım. Dokunuşları. Utancımı. Haşlama suyu bile bunun için yeterince sıcak olmazdı. Küvetin kenarından geçip perdeyi kapatıyorum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum ve sıcaklığın kafa derime masaj yapmasına izin veriyorum, sonra dudaklarımı akıntının altında ayırıyorum ve ağzımı doldurmasına izin veriyorum. Cildimi kızarana ve çiğ kalana kadar ovalıyorum. Avucuma bir topak şampuan doldurduktan sonra saçımdaki yarım kilo ürünü yıkıyorum ve durulanıyorum. Kolu çevirdiğimde su yavaşlayarak damlıyor ve borular duvarın içinde tıkırdıyor. Dışarı çıkıp saçlarımı havluluyorum, ardından nemli kumaşı vücuduma sarıyorum. Bu sıradan işler beni her şeyden arındırmıyor ama bir süreliğine kendimi biraz farklı hissetmemi sağlayacak kadar temizliyor. Biraz normalim, bu da beni olaydan önceki hayatımdan ayıran çizgiden biraz uzaklaştırıyor.

Bazen iyi bir duştan sonra kendimi şımartır ve büyük bir gösteriye hazırlanıyormuş gibi yaparım. Sabah uyanır ve saatlerce sürecektir bir provaya giderim. Oyuncu arkadaşlarım solomu çalışırken beni izlerler. Kusursuz bir kabriol yaptığımda beni alkışlayacaklar.

Atılmış kıyafetlerime baktığımda, bu beni gerçekliğime geri itiyor. Ayak bileğim saatlerce süren provalara dayanamazdı. Bir daha asla bir gösteriye hazırlanamayacağım. O tür bir gösteriye değil. Ben sahneye çıkarken kimse beni alkışlamayacak. Sadece ben, kendim ve ben varız ve artık hepimiz hayatımızdan nefret ediyoruz.

Pijama pantolonumu giyiyorum ve siyah tişörtümü göğsümün üzerine çekiyorum. Bacaklarım otomatik pilotta çalışıyor ve beni adanın üzerinde duran votka şişesine yönlendiriyor. Kapağı hemen açılıyor ve eski bir plastik bardağa doyurucu bir doz döküyorum. Başımı arkaya eğiyorum ve bir dikişte yutuyorum. Bazı insanlar votkanın tadından nefret eder ama ben bayılırım. Annemin içmeme izin verdiği ilk alkollü içecekti. Her zaman başka bir yerde içmektense evde sorumlu bir şekilde içmemi tercih ettiğini söylerdi.

Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum.

Eğer o kasvetli sonbahar akşamında evde kalsaydım, hayatım çok farklı olurdu. Bir gösteriye hazırlanma fantezim gerçek olurdu. Dinlenebilmek için iki saat önce yatağa gitmiş olurum. Mutsuz olmak yerine mutlu olurum. Hayatım hala küçüklüğümden beri şekillendirdiğim hayatım olurdu.

Küçüklüğümden beri geleceğimi bir çift dans ayakkabısının içinde şekillendireceğimi biliyordum. Annem o dans derslerinin üzerimde nasıl bir etki yaratacağını bilseydi, beni o kadar çok derse götürmezdi. İlk solom sırasında seyirciler arasında oturup gururla gülümsemezdi. Altıncı sınıfta fen dersinden B aldığımda, o dans derslerini elimden almakla tehdit etti çünkü kaderimin tıp alanında büyük başarılarla imza atmak olduğunu düşünüyordu. Ondan sonra hiç A'dan aşağı not almadım ama bunun babamın izinden gitme dürtüsüyle hiçbir ilgisi yoktu. *Grey's Anatomy* maratonu yerine Ginger Rogers'ın oynadığı filmleri izlemeye daha meyilliydim.

Buna işaret denir anne.

Bir tek daha atıyorum ve burnumu siliyorum. Alkol sinüslerimi açıyor, dumanlı bir odada geçirdiğim saatlerin iltihabını yatıştırıyor. Şişeyi elimde çevirirken içimi bir boşluk dolduruyor. Yalnızlık karanlık bir koridordaki bir kedi gibi üzerime sürünüyor, ayaklarımın etrafında dolanıyor ve beni yere indiriyor. Ya da belki de hep oradadır ve ben onu kabul etmiyorumdur. Evet, muhtemelen bu daha doğru.

Hiç arkadaşım yok. Arkadaş olarak gördüğüm insanlar kazadan sonra bir süre hastane yatağımın etrafında dolandılar. Çiçek getirdiler. Başsağlığı dilediler. Sonra yollarımız ayrıldı. Şarkı onlar için bitmedi. Ben rehabilitasyon ve depresyonla boğuşurken onların dönecekleri bir sahneleri vardı. Kırılan ayak bileğimin üzerinde yürümeyi öğrendim ama bitmek bilmeyen üzüntümü asla atlatamadım. Yakın bir arkadaş olarak gördüğüm kız bile - kazadan kırık hayaller yerine çürüklerle kurtulan kız

-Aylardır ulaşmadı. Ne yaptığını merak ediyorum.

Alkol mideme yerleşirken telefonumu çıkarıyorum. İçeride sıcak bir parıltı var ve sadece iki kadehten sonra kendimi sarhoş hissediyorum. Muhtemelen öğle yemeğinden beri bir şey yemediğim içindir.

Kanepeye uzandım ve o meşum gecede arabayı kullanan kızla ilgili haberleri aradım. Akışta birkaç makale beliriyor, ancak bunlar beni iyileştirmek yerine daha kötü hissettiriyor. Şu anda bir gösteriyle turnede. Aferin ona.

Başım kapalı yumruğumun üzerine düşüyor ve sanki dev bir taşı tutuyormuşum gibi hissediyorum. Aslında tüm vücudum ağırlaşıyor. Bağlantım koptu. Telefonu tutan elim bu önemsiz ağırlığın altında titriyor ve beynimi bir baş dönmesi kaplıyor. Yuvarlanan bir karartma bana doğru geliyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Ne zamandan beri bu kadar az miktarda votkayla sarhoş oluyorum? Çakırkeyif, tabii. Ama bu? Bu bir vızıltı değil; kulaklarımın dibinde tekrar eden bir gök gürültüsü.

Kanepe minderinin sentetik liflerinin sırtımı okşamasına izin vererek arkama yaslanıyorum. Başım arkamdaki yumak haline gelmiş battaniyeye çarptığı anda tüm oda dönüyor. Sert bir şekilde. Midem sıkışıyor, ama baskın yorgunluk rahatsızlığı bastırıyor. Ağır göz kapaklarım açık kalmayı reddediyor, ama göğsüm daha ağır, sanki üzerimde bir ağırlık varmış gibi. Benimle bütünleşiyor.

Umutsuz uyku ihtiyacıyla savaşılan bedenimin gerginliğini serbest bırakıyorum.
O zaman pes ediyorum.

On İkinci Bölüm

Ambrose

O aklyn'in eli kanepeden düşüyor ve telefonu yere düşüyor. Yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemeyerek pencereden uzaklaşıyorum çünkü doğaçlama planım sorunsuz bir şekilde işe yaradı. Başlangıçta sadece çıplak penceresinin önünde pusuya yatıp üzüntüsünü izleyeceğimi düşünmüştüm ama votka şişesini çıkarıp duş alırken başıboş bıraktığında bunun için geri döneceğini biliyordum. Bank minderinin altında sakladığı anahtarı kullanarak içeri girdim ve şişenin içine küçük bir sürpriz bıraktım. Yine de buna zorla girmek denemezdi. Anahtarın yerini bana o kadar açık bir şekilde gösterdiğinde içeri girmemi istedi. Artık o uyurken gönlümce gözetleyebilirim.

İçeri adım attığımda beni tuhaf bir sessizlik karşılıyor ve içimi bir tedirginlik duygusu kaplıyor. Bir yabancı birinin evine girdiğinde, ev sahibi davetsiz misafiri güvenli alanından uzaklaştırmak için boşuna uğraşırken, çığlıklar ve kırılan camların senfonisi onların gelişini duyurmalıdır. Burası o kadar sessiz ki bir farenin pamuğa işediğini duyabilirim.

Ürkütücü hissi üzerimden atarak bitişikteki mutfaktan geçip oturma odasına giriyorum. Tüm kirli sırlarını bulmak için dolaplarını ve çekmecelerini karıştırmak istiyorum ama vücuduna çekiliyorum. Dans ederken sahip olduğu aynı manyetizma ile beni çekiyor, ama farklı bir nedenden dolayı. Çok temiz görünüyor. Masum. Pijama pantolonunun üzerinde küçük kediler var ve siyah tulumunun askısı omzundan sarkıyor. Parlak kızıl saçları, düz tellerine hala yapışan su yüzünden neredeyse kahverengi görünüyor. Kızıl dalgaları özledim.

Parmak uçlarım ona doğru hareket ediyor, tenini hissetme ihtiyacıyla kaşınıyor.

Yumuşak olacak. Çok yumuşak.

Elimi çekiyorum. Buraya ne için geldiysem onu yapmalıyım.

Yatak odası evin en arka tarafında. Banyo hemen yanında duruyor ve açık kapısı, duşunun ağız sulandıran kokusunun evinin arka tarafını doldurmasına izin veriyor. İçeriye göz atıyorum ama ilgimi çeken bir şey görmeyince yatak odasına doğru devam ediyorum.

Bakışlarım onun dağınık yatağına takılınca dudaklarım gergin bir çizgi oluşturuyor. Buruşuk battaniyeler ve rastgele yastıklar yatağın üzerinde uzanıyor. Her gece bu rezaletin içine girdiğinde nasıl oluyor da berbat hayatının daha da berbat olmadığını hissetmiyor? Gözlerimi deviriyorum.

Odanın geri kalanını taradıktan sonra dolabın kapısında duruyorum. Açtığımda, yatağı kadar dağınık olduğunu görüyorum. Rafları karıştırıyorum ve birkaç güzel gömlek buluyorum ama seçeneklerin çoğu açık saçık ve skandal. Mide bulandırıcı miktarda payet ve ışıltılı kumaşlar gözlerimi yakıyor. Ve lanet olsun, leş gibi kokuyorlar. Asit banyosu bile onları o kulübün pis kokusundan kurtaramaz. Vücudunu sergilemek için tasarlandığı çok açık olan her gömleği ve sütyen takımını yırtıyorum. Bıçağım bileğimin bir hareketiyle ortaya çıkıyor ve kumaşı kesip biçiyorum. Kayışlar, payetler ve kopçalar görkemli bir yıkım yığını halinde ayaklarımın dibine düşüyor.

Yarın dans edecek bir şeyi olmayacak. Orospunun kafasını kestim.

Dolabın arkasına yakın bir yerde bir giysi çantası görüyorum ve onu ışığa doğru çekiyorum. Çantanın fermuarını açıp içindekileri çıkarıyorum: soluk pembe bir mayo ve bir tütü. Mayo tanıdık geliyor. Onunla ilgili makalenin ekindeki fotoğrafta giydiğinin aynısı. Elim kalçama sıkıştırdığım bıçağa uzanıyor ama kendimi durduruyorum. Bunu parçalara ayırmak muhtemelen ona zarar verecektir, ama ruhuna neyin daha fazla zarar vereceğini biliyorum.

Dolaptan bir askı alıyorum ve mayoyu yatak odasının kapısının arkasına, aynanın tam üzerine yapıştırmak için kullanıyorum. Burada göreceğinden eminim. Gördüğünde, bu onun düşüşünün bir başka hatırlatıcısı olacak.

Boş giysi çantasını parçalanmış sürtük kıyafetlerinin üzerine atıyorum ve şifonyerine doğru ilerliyorum. Makyaj ve saç ürünleri pürüzsüz ahşap üst kısmı kirletiyor. Daha fazla dağınıklık. Bir çekmeceyi açtığımda, bir külot hazinesi keşfediyorum. Parmaklarım dantel, ipek ve file nehrinde daha çekici bir şeyler arıyor. Aradığım şeyi en altta buluyorum; bir çift basit pamuklu külot, etrafını saran ip gibi şeylerden çok şorta benziyor. Kumaşın kıcının kıvrımlarını nasıl sardığını, gösterdiğinden daha fazlasını nasıl sakladığını hayal ediyorum. Bu külotlarda sürtükçe bir şey yok. Onları cebime sokuyorum.

Kalan çekmecelerde ilgimi çeken bir şey bulamayınca, hedefime veda etmek ve ona bir veda hediyesi bırakmak için oturma odasına dönüyorum. Kanepenin yanına diz çöktüğümde, ayağımın yanındaki telefonunu fark ettim. Telefonu elime aldım.

ve cihazı aç. Parmak izini istiyor, bu da yeterince kolay. Gevşek başparmağını ekrana bastırıyorum ve cihaz canlanıyor.

Ayrılmış dudaklarından süzülen her nefesin nazik sesini dinleyerek mesajlarını gözden geçiriyorum ve arabamda yaşadığı kargaşayı yeniden yaşıyorum. Annesinin sözleriyle örülü acı öfkeden gurur duyuyorum - sakat bırakmaya yönelik bir zehir. Eğer kızını daha önce sevmediyse, muhtemelen şimdi de nefret ediyordur.

Kısa mesaj ekranını kapatıp internet tarayıcısını açıyorum ve hemen bir tiyatro prodüksiyonu hakkında bir makale buluyorum. Metni tararken tanıdık bir isim görüyorum, ama ne olduğunu çıkaramıyorum. Sonra kafama dank ediyor. Oaklyn'i kenara iten kazaya sebep olan kız bu. Görünüşe göre planım beklediğimden daha iyi işledi. Kendi yaralarını deşiyormuş.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ama görmezden geliyorum. Suçlu hissetmek için bir nedenim yok. O buna değmez.

Bunun bana verdiği mutluluğu kendime hatırlatmak için mesajları bir kez daha okuduktan sonra telefonu sehpanın üzerine koyup dikkatimi ona veriyorum. O videodaki haline kıyasla çok tatlı görünüyor. Makyajsız, gözlerindeki ölgünlük ve o sürtük kıyafetleri olmadan. O fahişe seslerini çıkaramadığı zaman. Kokusunu içime çekiyorum. Kulüpteki gibi değil. Güzel kokulu, neredeyse meyvemsi. Parmaklarım saçlarında dolaşüyor, ipeksi telleri ayırıyor. Kuruduktan sonra yeniden kızıl bir parıltıya bürünmüşlerdi. Sikim fermuarıma doğru sertleşiyor.

Kolunu omzuma atıp onu koltuktan kaldırıyorum. Kıpırdamıyor ve göğsünün hafifçe inip kalkması olmasaydı, ölüp ölmediğini merak ederdim. Onu yatak odasına doğru taşıırken sallanan bir bar taburesi neredeyse devriliyordu. Yere çarpmadan önce ayağımla yakalayıp düzeltiyorum. Yatak odasına ulaştığımda onu battaniyelerin üzerine yatırıp yanına oturuyorum. Niyetim onu becermek değildi. Niyetim onu öldürmek.

Bıçağı boğazına götürdüğümde teni -hayal ettiğim kadar yumuşak- parmak eklemlerime baskı yapıyor. Şu anda onu kolayca öldürebilirdim. Ama bu *çok* kolay olurdu. Dövüşmeyecek, çırpınmayacak ya da etinde açacağım yaraları hissetmeyecekti. Annem bana saldırdığında benim olduğum kadar masum olacaktı. Uyuyor olmasının kolaylığını seveceğimi sanmıştım ama küçük kara kalbimin istediği bu değil.

Bu yeterli değil.

Ya da belki de kendime söylediğim şey budur.

Onu bitirmek benim için bu kadar zor olmamalı, ama her seferinde elimi tutmak için bir neden buluyorum. Onunla ilgili bir şey beni tekrar düşünmeye itiyor. Neymiş o?

Yüzünü inceliyorum ve yanaklarındaki saçları taramak için eğiliyorum. Sıcak teni parmak uçlarımla buluşuyor. Kalın kirpikleri göz kapaklarının dikişlerini çerçeveleyiyor. Eğer açık olsalardı, kulüptekeyken takındığı ölü bakışları görür müydüm? Yoksa canlanırlar mıydı?

Her nefeste göğsü yükseliyor, sonra tekrar iniyor. Bu hareket beni büyülüyor. Onları görmüş olmama rağmen, ince tişörtü aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkarmayı arzuluyorum. Elim kendiliğinden hareket ediyor ve yakasını aşağı çekiyor. Ter ve simle kaplı olmadıklarında göğüsleri daha da güzel. Gezinen eller onları keşfetmediğinde.

Boğazımdan alçak bir hırıltı çıkıyor ve bu ses beni hazırlıksız yakalıyor. Ona kimin dokunduğu neden umurumda olsun ki? İstemediğimden eminim.

Bu bir yalan. Aletim ona dokunmak istemediğim için böyle zonklamıyor. Çıplak gerçek şu ki, ellerimi videoda annesine karşı silah olarak kullandığım göğüslerine dolamaktan başka bir şey istemiyorum. Ona dokunmak istiyorum. İstiyorum-

Yapma, kendimi azarlıyorum. *Biz orospularla yatmayız.*

Belki de nefret ettiğim şey o değilmiş gibi davranabilirim.

Ya da . . . belki de onu tam olarak nefret ettiğim şey gibi becereceğim.

Aletimi pantolonumdan çıkardım ve ayağa kalktım. Vücudunun alt kısmındaki giysileri çıkardığımda, mükemmel amcığı bana mesleğiyle ilgili her şeyi unutturuyor. Pantolonunu yana fırlatıyorum ve ellerimi kalçalarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Sikim onun yarığına doğru seğiriyor. Üzerine eğilip ellerimi memeleriyle dolduruyorum, sıktıkça tenini kızartıyorum. Dokunuşuma cevap vermek istemeyen meme uçları sarkık kalıyor. Sinir uçları da kendisi kadar habersiz, ona dokunduğumu bile fark edemiyor. Bir elimi göğsünden çekip parmaklarımı amının içine sokuyorum. Islak değil ama ıslak olmasına da gerek yok. Sıcaklığı yeterli.

"Prezervatif kullanmalıyım çünkü sen bir fahişesin, ha?" Cevap veremeyecek olsa da soruyorum. Ve aramıza bir engel koymak gibi bir planım olmamasına rağmen. Onun nasıl hissettiğini bilmek istiyorum. Vücudumda yara izi olmayan tek yer olan sikimi yarığına sürüyorum. "Sen böyle dışarıdayken yaralarımı yargılayamazsın. Beni hiç yargılayamazsın."

Birini becermeyeli çok uzun zaman oldu. Sessiz yargıları bunu neredeyse imkansız kılıyor ve bu benim hayal ettiğim bir şey değil. Hepsi

Yataklarındaki adam gözlerine bakamadıkları grotesk bir figüre dönüşene kadar ringdeki adamı isterler. Ama trajedim beni yargılayamaz. Cinsel arzularıma karşı acı verici derecede savunmasız.

Nefretim.

Ellerim kalçalarının üzerinde kayıyor ve uyluklarındaki yara izlerini tırmıklıyor. Anlayışın uğultusu pürüzlü dokuda titreşiyor, her iz içimize kazınmış kalıcı bir anı.

Kalçalarımı geri çekip içine doğru itiyorum. Direnç ve sürtünmeyle karşılaşsam da durmuyorum. Trajedimi ikiye ayırıyorum, bu sefer onu fiziksel olarak parçalıyorum. Dudaklarımdan vahşi bir inilti çıkıyor çünkü öfkem aletimde vücut buluyor ve geçmişimin acı dolu anılarını beceriyorum.

Zihinsel cehennemimin içinde cennet gibi hissettirmiyorsa ne olayım.

Öne doğru eğildim ve elimi boğazına dolayarak içine girdim. Daha sert bastırarak nefesini kestim. Hâlâ uyanmadı. Onu şu anda öldürebilirdim ama bunun hiçbir eğlencesi olmazdı. Ne olduğunu ya da uyurken vücuduna ne yaptığımı bile bilmeyecekti. Tutuşumu gevşetiyorum ve onunla biraz daha oynamadan önce birkaç nefes almasına izin veriyorum.

Memeleri göğsümde zıplarken, "Ne pis bir orospu," diye homurdanıyorum. "Amin yarın acıyacak. Benim tarafımdan yırtılıp açılacak. Senin sapığın. Seni yok etmeye kararlı adam." Sözlerim sessizlikle karşılanıyor ama yine de öfkeyle dolu her heceyi dökmek iyi hissettiriyor.

Hiçbir şey yapmayarak beni boşaltacak. Sadece benim zevkim için bir kap olarak, olmadığına yemin ettiği bir fahişe gibi benden her onsunu çekecek. Kalçalarını kavriyorum ve parmak uçlarım etine batıyor. Onu daha sert beceriyorum, şu anda uyanık olsaydı canının yanacağını biliyorum. Ucuna kadar çektiğimde, sikimden kan akıyor.

Yarın uyandığında beni düşünecek olması hoşuma gidiyor, yaralı ve kullanılmış. Aslında sapığını düşünecek ama biz aynıyız. İşteki vardiyası boyunca mücadele ederken, her hareketinde acı çekecek ve birinin onun içinde olduğunu hatırlayacak. Hem de o kişinin kim olduğunu bilmeden.

Ne akıl tutulması

ama. Lanet olsun.

Bu çok trajik.

Bu düşünce, omurgamın tabanında hissettiğim ani bir zevk şokuyla hayalarımı sıkılaştırıyor, ancak onun içine boşalmadan

Ne tür bir koruma altında olduğunu bilmek beni endişelendiriyor. Hatırlamak istemeyeceği bir geceden çocuk sahibi olmasını istemem. Bir fahişeyi doğurmak, doğan çocuk için cehennem demektir. Onun gibi fahişeler -annem gibi *fahişeler*- iyi anneler değildir.

Risk yüksek olsa da kendime engel olamıyorum. Onun kirli amını, lekeli amını, orospu deliğini doldurmak için sarsılmaz bir arzu beni ele geçiriyor. Onu ne için yaratıldıysa onun için kullanmak istiyorum. Zarif dansçıdan çaresiz bir cumslut'a, ona umutsuzca vermem gereken şeyi almaktan başka seçeneği yok. Onu dolduruyorum, sessizliğini fetheden bir iniltiyle içine giriyorum. Bir oyuncak bebek gibi hareketsiz kalıyor.

Güzel, küçük bir oyuncak bebek.

Yavaşça geri çekiliyorum, zevkimin beyaz kalıntılarının onun acısının kırmızısıyla karışmasını izliyorum. İki duygu arasındaki farkı ayırt edemeyinceye kadar duygular girdap oluşturuyor ve pembe bir tona karışıyor. Ondan ince bir çizgi damlıyor ve ben onu parmaklarımda toplayıp tekrar içine dolduruyorum. Benden bir damla bile kaybetmesini istemiyorum. Uyanana kadar dölümün tadını çıkarması gerekiyor. Gitmeden önce, ona içinde kimin olduğunu tam olarak bilmesini sağlayacak küçük bir hediye bırakıyorum.

Sapığı.

Hem kâbuslarına hem de uyanık olduğu her ana musallat olan meçhul adam.

Pantolonumun fermuarını çekip onu yastıklara doğru sürüklüyorum, sonra battaniyeyi üzerine atıyorum. Boynunun etrafındaki el izime hayranlıkla bakarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. İz, solgun teninde parlak bir kırmızıyla parlıyor. Bu gece çok şey başardım ama yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Üzerine eğilip tükürüğümü ağzımda topluyorum ve onun ayrık dudaklarının arasına bırakıyorum. Amcığında bir ağrıya uyandığını ve dilinde benim tadımın olduğunu düşünmek beni tekrar sertleştirmeye yetiyor. Ama burada kalıp oynayamam.

Odasından çıkarken, ışığı kapatmadan önce ona bir kez daha bakıyorum. Sonunda onun acısına son vermeden önce ardımda daha fazla yıkım bırakmaya niyetliyim. O zamana kadar, o benim güzel küçük trajedim.

Yakında görüşürüz.

On Üçüncü Bölüm

Oaklyn

Alnımın arkasına **bir** çekiç iniyor ve kafatasımın tabanına çarpıyor. Dün geceden hatırlayabildiklerimi hatırlamaya çalışarak sakızlı göz kapaklarımı açıyorum. İki kadeh votkadan sonra kanepede uyuyakalmışım ama bir şekilde kendimi yatak odamda bulmuşum. Zımpara dilimi dudaklarıma sürüyorum ve tam olarak uyanmaya çalışırken başım dönüyor. O kadar çok içmemiştim. Buna sebep olacak kadar değil. Elimi yüzüme götürüp aşırı ısınmış tenimdeki teri siliyorum. Yan döndüğümde, karnıma ve bacaklarımin arasına yayılan acıyla keskin bir nefes alıyorum. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor, sanki biri beni parçalamış ve içime limon suyu dökmüş gibi. Battaniyeyi yırtıp atıyorum ve pantolonumun olmayışını endişe verici buluyorum çünkü içmek için mutfığa gitmeden önce giymiştim.

Elimi bacaklarımin arasına sokup kendimi avuçluyorum. Acı yoğunlaşıyor, ama bu sadece yanma hissi değil. Parmak uçlarımin tenime değdiğinde derin bir acı hissediyorum, tıpkı yeni oluşmuş bir çürük gibi. Doğrılmaya çalıştığımda, farklı bir his beni rahatsız ediyor. Bacaklarımin arasında bir şey hareket ediyor. İçimde. Kör edici bir duygu dalgası görüşümü daraltıyor. Bacaklarımda az önce fark ettiğim morlukları görmezden gelerek, dikkatimi kesinlikle orada olmaması gereken sert nesneye veriyorum.

Parmaklarımin içime sokarken açıklığımin boyunca uzanan yırtık deri durmam için çığlık atıyor ama acıyla inliyor ve devam ediyorum. Kaygan ve sert bir şey parmak uçlarımla buluşuyor ve acıyla mücadele edip aşağıya doğru inerken sonunda yabancı cismi kavriyorum. Nesneyi ışığa getiriyorum. Bir çığlık attığımda meşe palamudu elimden düşüyor ve bacaklarımin arasından şiltenin üzerine düşüyor.

Ondan uzaklaşmak için yataktan fırlıyorum, kaslarımin her ağrısıyla irkiliyorum. Meşe palamudu sanki beni kovalamaya çalışıyormuş gibi yuvarlanıp yataktan düşüyor, ama ayak parmaklarımin yanında durduğunda sadece bakabiliyorum. Sonunda onu kaldıracak gücü buluyorum, sonra kayganlık avucumu kapladığında yine donup kalıyorum. Elimde kıpırıyor ve titrediğimi fark ediyorum.

Sapığımin odamın içindeydi. Daha da kötüsü, *içimdeydi*.

Beynim bunu kabullenemiyor.

Reddediyorum.

Jake'in saldırısı beni aşığıladı, ama bu? Bu çok korkunç. Ben uyurken biri evime girdi ve benden asla geri alamayacağım bir şey aldı. Vücudumun hissettiklerine bakılırsa, şiddetli bir saldırıydı. Peki neden uyanmadım? Sadece iki el-

Bana ilaç verdi.

Elim meşe palamudunu sanki avucuma keskin dişlerini geçirmiş gibi bırakıyor. Güçlü bir mide bulantısı dalgasına yenik düşerek banyoya koşuyor ve midemde kalan her şeyden kurtuluyorum. Hepsinden. Alnım, klozet kapağının üzerine sarkan koluma düşüyor. Şakaklarımdan ter damlıyor. Savunmasız ve yarı çıplak, karo zeminin üzerine çömelıyorum.

Kendimi toparlıyorum çünkü yapabileceğim başka bir şey yok. Polise ulaşmak bir seçenek değil. Ben bir seks işçisiyim. Raporum yığının en altına itilecek ve sonunda unutulacaktı. Toplumun çoğuna göre, tam olarak istediğimi aldım. Bu gerçeklerden daha uzak olamazdı.

Bunların hiçbirini ben istemedim.

Ayağa kalktığımda gözlerim yansıyama takılıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Boynumun bir tarafında sıra sıra morluklar, diğer tarafında ise tek bir iz göze çarpıyor. Elimi üzerine koyuyorum. Parmaklar. Bir başparmak. Boğuldum ve bunu hiç hatırlamıyorum. En korkutucu kısmı da bu.

Odama geri dönüyorum ve kendimi çok savunmasız ve açıkta hisseden kısımlarımı gizleyebilmek için aceleyle atılmış pijama pantolonumu giyiyorum. İşte o zaman kalçalarımın kıvrımlarında duran kurumuş kanı fark ediyorum. Her yeni keşif, ne kadar şiddetli bir saldırıya uğradığımı ortaya çıkardıkça beni daha da deliliğe sürüklüyor. Hiçbirini hatırlayamadığım için sanki başka birinin başına gelmiş gibi hissediyorum. Ama sonra acıyı hissediyorum. Çürükleri görüyorum. Parmaklarımı kan üzerinde gezdiriyorum. Lanet vücudumdan bir meşe palamudu çıkarıyorum. Ve gerçeği inkar edemiyorum. Bu benim başıma geldi ve birisi bana zarar vermek, hatta beni öldürmek istiyor.

Artık bakmak istemediğim şeyleri örtmek için pantolonumu yerine çekerken, gözlerim dolabımın içindeki dağınık kıyafetlere takılıyor. Daha yakından baktığımda bunların benim kıyafetlerim olmadığını fark ediyorum. Bunlar benim kıyafetlerimin *parçaları*, daha doğrusu işte giydiğim kıyafetler. Yığının yanına diz çöküyorum ve yırtık pırtık paçavraları kaldırıyorum. Paramparça olmuşlar. Raflarda kalanlara bakınca, günlük giysilerimin hiçbirine dokunulmadığını görüyorum.

Sonra onu gördüm. Yatak odamın aynasında asılı duran ve ayağa kalktığımda yüzümü kapatan şey, son prodüksiyonumdan kalma mayom. Yüzüme bir tokat gibi indi. Bu psikopatın bana yaptığı diğer her şeyden sonra, bu yeterli değildi. Daha fazlasını yapmalıydı. Bana asla olduğumdan daha fazlası olamayacağımı hatırlatmalıydı.

Yere yığılmadan önce yatağa düşüyorum, sonra başımı ellerimin arasına alıyorum. Bunu hak edecek ne yaptım bilmiyorum. Başıma yeterince kötü şey gelmedi mi, bir de buna sapık bir sapık eklenmesin mi?

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ama aklımdan bir düşünce geçerken gözlerimi kapıya doğru kaldırıyorum. Bunu düşünemeyecek kadar üzgündüm, ama şimdi alarm zilleri kulaklarımda çılglık atıyor ve kalp atışlarımla sesine rakip oluyor.

Ya hala buradaysa?

Kapıya doğru sürünüyorum, odamda bir silah arıyorum ve şifonyerin yanına sıkıştırılmış bir süpürgeye karar kılıyorum. Onu bulursam bu dayanıksız şeyin beni ne kadar koruyacağından emin değilim ama bana tecavüz ettikten sonra hâlâ evime dadanıp dadanmadığını bilmem *gerektiyor*. Süpürgeyi omzuma doğru sallıyorum ve kapıdan içeri adım atıyorum.

Oturma odasının ışıkları hâlâ açık ve bu parlaklık beni rahatsız ediyor çünkü gece rutinime ara verdiğimi hatırlatıyor. Yatmadan önce her zaman tüm ışıkları kapatırım. Aksi takdirde elektrik faturasını karşılayamam ve gün boyunca tüm işi güneş ışığının yapmasına izin vermeyi tercih ederim. Güneş ışığının hiçbir maliyeti yok.

Tedirginliğimi yutarak süpürgeyi sapını sıkıca kavriyorum ve evi polislerin televizyonda gördükleri gibi temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Süpürgeyi her köşede sallıyorum ve her seferinde bir cesetle karşılaşmayı bekliyorum. Mutfaka ulaştığımda yalnız olduğumdan eminim.

Omuzlarım düşüyor ve göğsümde bir duygu savaşı yaşıyorum. Bir yandan, keşke karavanımda bir yerlerde gizleniyor olsaydı da sonunda yatağın altındaki canavarın yüzünü görebilseydim diyorum. Ayrıca onu bıçaklayamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Öte yandan, çok rahatladım. Bazen canavardan uzak durmak ve onu bir gizem olarak bırakmak daha iyidir.

Belki de kim olduğunu zaten biliyorsunuzdur.

Bu düşünce en tedirgin edici olanı. Muhtemelen bu kişiyi gördüm ve hakkımda yeterince şey bildiklerine eminim. Hatta son kostümümü yatak odamın kapısına asmışlar. Ve o kostümü biliyorlardı çünkü internette geçmişimi araştırdılar ve kulübün soyunma odasının her yerine geçmişimi yapıştırdılar. Kulübün arka odasına nasıl girdiler? Fotoğrafları her yere yapıştırdığını nasıl kimse görmedi?

Kanım damarlarımda donuyor.

Jake.

Her şey mantıklı. Tanıdığım herkesten daha fazla bana karşı böylesine acımasız bir kan davası gütmek için nedeni var. Aylardır her gece onu geri çeviriyorum ve muhtemelen kırılğan egosu daha fazla dayanamadı. Muhtemelen geçen geceki engellenen saldırı girişiminden sonra benimle yatmaya çalışmayı bıraktı çünkü doğru zaman geldiğinde bana çok daha kötüsünü yapmayı planlıyordu. Ve annemin beynine kazınan kucak dansını videoya çekmek için özel odalara başka kim girebilirdi? Siktiğimin Jake'i.

Burada kalamam. Eğer polise gidemezsem, sapığım geri gelmeden önce şehirden siktir olup gitmeliyim. Bu gece işe gidemeyeceğimden eminim. Kaslarım puding gibi olmasa bile, hayatımı mahvetmeye çalışan sapığın yakınında olmak istemiyorum. Aynı şehirde olmak bile istemiyorum.

Odama dönüyorum ve yıpranmış halının üzerine basarken süpürgeyi yere atıyorum. Yatağımın altına uzanıyorum ve aylardır biriktirdiğim parayı çıkarıyorum. Geleceğime gitmesi gereken para şimdi sapığımdan anlık bir kaçış için harcanmak zorunda. Eninde sonunda geri dönmek zorundayım ama neye dönmek zorundayım? Jake işleri bu kadar ileri götürdüyse, bu gece kulübe dönemem. Belki de hiç dönemem. Dans edebileceğim başka yerler de var ama oraya gitmenin bir yolu yok. Otobüsler bu şehirden o kadar uzağa gitmiyor. Bu çok üzücü. Hayır, kalp kırıklığından daha kötü. Tüm bu durum beni incitmekten çok daha fazlasını yaptı. Beni mahvetti. Zor kazandığım parayı dengesiz sapığımdan kaçmak için vermek bardağı taşıran son damla oldu.

Bunu daha sonra çözmem gerekecek. Güvenli bir yere gittiğimde.

Bir çanta hazırlayıp içine parayı doldurduktan sonra oturma odasındaki sehpadan telefonumu alıyorum. Ekran canlandığında, annemden gelen uçucu mesajlar beni karşılıyor. Bu da telefonuma baktığı anlamına geliyor. Bana yaptıklarını okumak *hoşuna* gitmiş. Hasta psikopat. Muhtemelen kendisiyle gurur duyuyordur.

Midem sıkışıyor ve beni başka bir kusma seansı için banyoya geri göndermekle tehdit ediyor, ama bunun için zamanım yok. Votka şişesi mutfak adasından bana bakıyor. Normalde sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum alırdım ama sapığımın beni bu şekilde uyuşturduğundan neredeyse eminim. Bilinçsizliğimin kabahatli kabına doğru fırlıyorum ve onu lavaboya döküyorum.

Elim şişeyi kırıp içimde biriken öfkeyi boşaltmak için can atıyor ama geri döndüğümde ortalığı temizlemek istemiyorum.

Pislikleri temizlemekten bahsetmişken, Jake'e birkaç gün burada olmayacağımı bildirmem gerekiyor. Şüphelerim yanlış çıkarsa, döndüğümde hâlâ bir işe ihtiyacım olacak. Aslında, kimi kandırıyorum ki? Jake'in beni her fırsatta sabote ettiğine dair kanıt bulsam bile, onun için çalışmaya devam etmek zorundayım. Dans etmeye devam etmek istiyorsam, tutkumun peşinden gitmeye devam etmek istiyorsam, her geçen gün parmaklarımın ucundan daha da kayıyormuş gibi görünen bir hayale ulaşmak istiyorsam ... Başka seçeneğim yok.

Florida'daki hasta teyzemi ziyaret etmem gerektiğini söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Florida'da ya da başka bir yerde bir teyzem yok ama ona aslında nereye gitmeyi planladığımı söyleyemem. Geçmişim hakkında ne kadar şey bildiğini bilmeden, hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum. Kafatasıma doğrulttuğu silah için başka bir mermiye ihtiyacı yok.

Titreyen ellerimle Wisconsin'e giden ilk otobüsü arıyorum. Memleketimin adını görmek bile bir sürü anıyı canlandırıyor. Çoğu iyi, en üzücü kısmı da bu. Bir biletin ne kadar tutacağını gördüğümde gözlerim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor ve bu sadece tek yön. Gidiş-dönüş, birikimlerimde önemli bir delik açacak. Başparmağım şehir dışına ilk yolculuk için hemen rezervasyonu onaylamak üzere düşmenin üzerinde gezinirken, Wisconsin'e gitmenin başka bir yolunu bulmak için beynimi zorluyorum. Ama hiç arkadaşım yok. Ailemi ararsam, kirli paramla yolculuk için ödeme yapmamı söyleyeceklerdir. Onlara durumu anlatsam bile, "Tıp fakültesine gitseydin bu sorunu yaşamazdın" cevabıyla karşılaşacağım. Aklıma başka bir seçenek gelmiyor... Ta ki biri aklıma gelene kadar.

Telefonumdaki tarayıcıyı kapatıyorum ve bana yardım etmek isteyebilecek tek kişiye bir mesaj yazıyorum. Bu bir Hail Mary oyunu, ama elimde kalan tek şey bu. Kaybedecek başka neyim var ki? Kendimi bundan vazgeçiremeden gönder tuşuna basıp ön kapımı kilitledim ve bıçaklıktan bir kasap bıçağı aldım. Cevap almamın ne kadar süreceğini bilmiyorum ve güneş batmaya başladı bile, bu yüzden beklerken güvende olmam gerekecek. Takipçim her an geri dönebilir. Dönerse, hazır olacağım. Bana tekrar saldıramayacak.

Bölüm On Dört

Ambrose

Hakem elimi kaldırıp beni gecenin ilk dövüşünün galibi ilan ederken kalabalık bana övgüler yağıdırıyor. Genelde açılış maçı yapmayı sevmem ama Darby'nin herkese uyguladığı tek maç kuralını çiğneyerek bir gecede iki kez dövüşmeme izin vermesinin tek yolu bu. Ve bu gece iki maça ihtiyacım vardı. Birinin suratını yumruklamak aklımı o lanet kızıdan uzak tutuyor.

Dün gece içine girdiğimden beri tek düşündüğüm bu. Tekrar içine girmek için can atıyorum, ama hızımı ayarlamam lazım. Bir dahaki sefere onu becerdiğimde bu son olacak. Ondan sonra ikimiz için de geri dönüş olmayacak. Hak ettiğimiz serbest bırakılmayı alacağız. Nihai intikamımı alacağım, sonra da onu trajik hayatından kurtaracağım. İç organları ıssız bir otoyola saçıldıktan sonra hala nefes alan bir geyiği uyutmak gibi, bu noktada yapılacak en insancıl şey bu.

Koşarak soyunma odasına geri dönüyorum ve bileklerimin etrafındaki bandı dişlerimle kavrayıp ellerim çıplak kalana kadar çekiyorum. Ellerim serbest kaldığında parmaklarımı esnetiyorum ve kanın ağrıyan noktalara doğru akmasına izin veriyorum. Her hareketimde beni zevkli bir ağrı karşılıyor. Tenimdeki teri havluyla siliyorum ve bir sonraki dövüşüme kadar kalabalığa karışabilmek için gündelik kıyafetlerimi giyiyorum. Dolabımdan telefonumu alırken bir bildirim görüyorum. Ben ringdeyken biri bana mesaj atmıştı.

Mesajı okurken kaşlarım birbirine çarptı.

Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor ve mümkün olan en kısa sürede gitmeliyim. Çok şey istediğimi biliyorum ama beni Wisconsin'e götürmenin bir yolu var mı? Benzin ve yemek masraflarını karşılayabilirim, sen de ailemin kulübesinde fazladan bir odada kalırsın.

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Dün gece hiç beklemediğim sonuçlar doğurdu. Takipçisinden kaçmaya karar verdi, onun bekleyen kollarına doğru koştuğunun farkında değil. Ve bir kulübeye mi gideceğiz? Umarım bu, yapmam gereken şey için ideal bir yer olan تنها bir yer olduğu anlamına gelir. Her şey yerli yerine oturursa, bu trajik oyunun son perdesi istediğimden daha erken gelecek, ama her güzel şey

eninde sonunda sona ermek zorunda. Bu altın fırsatın elimden kayıp gitmesine izin veremem.

Ona bir mesaj atıp yolda olduğumu söylüyorum. Deri ceketimi giydikten sonra çantamı alıp omzuma atıyorum. Ben kapı koluna uzanırken kapı hızla açılıyor ve Darby diğer tarafta duruyor, çantayı görünce gözleri açılıyor.

"Ne oluyor, Scar? Bu gece başka bir dövüşün var. Gidemezsin."

Omuzlarımı silkiyorum. "Acil durum. Gitmem gerek." Onu iterek geçmeye çalışıyorum, ama o yoluma çıkıyor, gözleri karanlık yarıklara dönüşüyor.

"Ne demek istiyorsun? Yapman *gereken* tek şey savaşmak."

Yaklaştığımda bedenim onun üzerinde yükseliyor. "Ben gidiyorum. Dövüşü çağır ya da Boris'i benim yerime kaydır. Birkaç gün içinde döneceğim. Belki bir hafta."

"Bir *hafta* mı? Peki ya sen-"

"Bir yolunu bul." Yumruklarım yanlarımda sıkı toplar haline geldi. Bu saçmalık için zamanım yok. Kızıl saçlı kaderimle randevum var.

"Seni mahvedebilirim, Scar. Bir daha dövüşmeni engelleyebilirim!"

Ona ters ters bakıp sırtıyorum. "Ama para bunun neresinde?"

Omuzları çöktü ve kenara çekildi. Şah mat. Kalabalık beni dövüşürken görmek için iyi para ödüyor ve o bunu biliyor. Bu yüzden külotu bu kadar bükülmüş. Beni birkaç geceliğine programdan çıkarırsa, büyük dönüşümü yapana kadar para kaybedecek, ama beni kovmak nakit ineğini temelli kaybetmek demek. Beni kovmadan önce daha yüksek maaş teklif ederdi ama kabul etmezdim. Dövüşçü arkadaşlarıma haksızlık olur.

Onu iterek geçiyorum, sonra duruyorum ve omzumun üzerinden bir veda atışı yapıyorum. "Kursicki kardeşleri ara. Belki onlara dövüşler için adil bir ücret teklif edersen, ben yokken yerimi doldurmayı kabul ederler."

Bu ikisi bedavaya dövüşür ama ben ne kadar az maaş aldığımızı söyleme fırsatını kaçıramam.

Ne demek istediğimi anladığımdan emin bir şekilde cipime doğru ilerleyip sürücü koltuğuna oturuyorum. Koltukların arasında bıçağımı arıyorum ve iri sapını buluyorum. Onun canını almak için doğru anı beklediğim için mutluyum ama gömülü bir ahlak anlayışının beni yapılması gerekeni yapmaktan alıkoymasından endişe ediyorum. Yığının üzerine daha fazla toprak atıp onları daha derine gömmek zorunda kalacağım. Başıma gelenlerin bedelini birine ödetmekten beni hiçbir şey alıkoymaz ve bu kişi Oaklyn olmalı.

Karavanına doğru giden yol, ağaçlar ve sokak tabelaları arasında bulanık bir şekilde geçip gidiyor. Bir coşku haliyle sarmalanmı  durumdayım. Onun yüzünü görme düşüncesi omurgamda bir beklenti yaratıyor ve kendime bu suçlu zevki tatma izni veriyorum çünkü artık neredeyse her şey bitti. Onu güzel buldu umu inkar edemem ve bu düşünceleri daha fazla kovalamaya  alı mayaca ım. Ancak bu, kendime izin vereceğim en yakın nokta. Eğer hayranlı a daha fazla yakla ırsam, onun canını almak daha zor olacak. Amını tekrar tekrar sikebilmek için onu yanımda tutmaya çok hevesli olacağım.

Evinin önünde duruyorum ve kapıdan fırlıyor, sanki biri ağaçlardan fırlayıp onu cehenneme s r kleyecekmi  gibi her yöne bakıyor. Onu s r klememe gerek yok. Cehenneme kendi başına adım atıyor.

Dar bir atlet kıvrımlarını sarıyor ve cipe doğru koşarken kırmızı at kuyruğu çıplak omuzlarının üzerinde sallanıyor. O kalın sa  telini elime dolamak ve çekmek istiyorum ama solgun boynunu ortaya çıkarırken boğazını mı kesece im yoksa onu arkadan mı becerece im? Zihnim kararsızlıkla bo u uyor ama sonra gülümsüyorum. İki de olabilir.

Çantasını arka koltu a fırlatıyor ve nefes nefese yolcu koltuğuna yı ılıyor. Hafif bir ter cildini parlatıyor, omuzlarını ve alnını kubbe ı ı ının altında parlatıyor. G  s  inip kalkıyor ve ba ını e erek bile ini keskin bir irkilmeyle kucağına çekiyor. Işık boynunda bıraktı ım izlere doğru ilerliyor. Onları makyajla kapatmaya  alı mı  ama yarı saydam lekelerin altından görünüyorlar. Ya da belki de onları sadece ben yaptığım için fark ediyorum. Her iki durumda da, bu beni sertle tiriyor.

"Kapıyı kapat," diyorum, karanlığın utancımı gizlemesini istiyorum.

Söyleneni yapıyor ve ışık kapanıyor. "Bana yardım etti in için teşekkürler," diyor. "Sapı ım dün gece evime girdi ve ne yapaca ıma karar verene kadar birkaç g nl   ne uzakla mam gerekiyor."

Keşke bana daha fazlasını anlatsa. Yaptıklarımın onu nasıl mahvetti ini duymak istiyorum - o küçük ayrıntılar kulaklarıma bir senfoni gibi gelirdi - ama başka bir şey sunmuyor. Sorun değil. Önümüzde uzun bir yol var ve eminim yol boyunca onun açılmasını sa layabilirim.

"Nereye gitti imizi bilmem gerekiyor," diyorum.

"Ah, doğru." Adresi söyledi, ben de telefonuma girdim. "Ailemin kulübesi ama orada kimse olmamalı. Oldukça uzun bir yol, istersen sırayla sürebiliriz."

Başımı salladım ve yola  ıktım. Bu Jeep'i benden başka kimse kullanmıyor. "Uzaktayken neyi ba armayı umuyorsun? Takip in

döndüğünde hala burada olacaksın."

Omuz silkiyor ve pencereden dışarı bakıyor. "Belki de geri dönmem."

"Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum." Tırnağının kenarıyla oynuyor ve alt dudaklarını kemiriyor. "Pek fazla iyi seçeneğim yok. Bu yüzden kulüpte çalışıyorum. Kendime daha fazla seçenek sunmak için."

Ne saçma bir bahane. Kulüpte çalışıyor çünkü para karşılığında erkeklerin vücudunu kullanmasına izin veren bir fahişe. Bana bu yalanı söylemesine izin vermeyeceğim. "Neden herkes gibi normal bir işte çalışmıyorsun? Masa başı bir işte çalışsaydın sapıklar için daha az hedef olurdun."

Başını bana doğru çeviriyor ve parmağını tırmalamayı bırakıyor. "Şu anda kurbanı mı suçluyorsun? Cidden mi? İnsanlar meslekleri yüzünden takip edilmezler. İnsanlar takip edilir çünkü etrafta kafayı sıyırmış çok fazla kadın ve erkek vardır."

Ateş edildi. Ama haksız değil. Doktorların sayamayacağı kadar çok kez bana bıçak sapladığında annemin birkaç vidası gevşemişti.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam ediyor. "Profesyonel dans dünyasına geri dönebilseydim dönerdim ama bu mümkün değil. Altı ay önce ayak bileğimi parçalayan bir kaza geçirdim ve profesyonel dans dünyası plak ve vidaların kaldırabileceğinden daha fazlasını gerektiriyor. Kulüpte sahnede birkaç dakika idare edebilirim ama hepsi bu kadar."

"Dans etmek zorunda mısınız?"

Bakışlarını pencereye çeviriyor. "Savaşmak zorunda mısınız?" Cevap vermediğimde, demek istediğini anlıyor. "Bu da aynı şey. Bazen bir şey yapmak için yaratılırız ve bunu yapma dürtümüzü inkâr edemeyiz. Ben dans etmek için yaratılmışım. Bana mutluluk veren tek şey bu ve hayatta sahip olduğum tek neşe kırıntısından vazgeçmeye niyetim yok."

Bir tabela eyaletler arası yolu gösteriyor ve ben de Jeep'i rampaya doğru yavaşça sürüyorum ve aynı yöne giden araçların arasına karışıyorum. Farlar karanlığı yarıyor ve yüzünü bir anlığına aydınlatıyor. Tek bir damla gözyaşı makyajının arasından süzülüyor.

"Hiç hevesiniz yok mu?" diye sordum. "Şu anki kariyerinde mutlu değilsin, peki nihai hedefin ne?"

Boğazından yumuşak bir kahkaha yükseliyor. "Çok ileriye bakamıyorum. Ne zaman denesem, her şey imkânsız görünüyor. Şu anda bir araba almaya odaklandım, böylece boktan kasabamızın dışında daha güzel bir kulüpte iş bulabilirim."

Onun için hissettiğim sempati kırıntısı bir anda uçup gitti. Sürtük durumundan bir çıkış yolu aramak yerine, sadece bacaklarını açmak için daha güzel bir yer istiyor. Ki bu iyi bir Şey. İhtiyacım olan son Şey, bu yolculukta hayatına son verme konusunda beni Őüpheye düŐürmesi. Küçük itirafı sadece inancımı güçlendirdi. O doğru hedef ve doğru zaman çok yakında.

Sonra tekrar konuşuyor ve bir sonraki söylediği Şey kararlılı ımda bir uçurum yaratıyor.

On Beşinci Bölüm

Oaklyn

Gerçekten tanımadığım birine açılmak kolay değil ama deniyorum. Issız bir yerde birkaç gün boyunca onun yanında olmam gerektiğine göre, biraz daha cana yakın olabilirim, özellikle de beni oraya götürme nezaketini göstermişken. Kendimi bu kadar çekici bulmamın nedeni kibarlığı mı? Yakışıklılığı kesinlikle yardımcı oluyor. Yüzündeki yaralar konusunda kendine güveni yok ama ben ona baktığımda bundan fazlasını görüyorum. Bu izler onun güçlü çene hattını ya da düşünürken dilinin alt dudağının üzerinde gezinmesini etkilemiyor. Koyu renk gözlerini kesinlikle bozmuyorlar.

Belki de ona imkansız nihai hedeften bahsetmenin bir zararı olmazdı.

"Daha büyük hayallerim var ama çok aptalca geldiği için kimseye yüksek sesle söylemedim," diyorum sonunda.

Elleri direksiyona yerleşiyor ve omuzları geriliyor gibi. Bu değişim neredeyse fark edilmiyor, belki de sadece hayal etmişimdir. "Ülkenin batısında bir yerdeki geneleve mi gitmeye çalışıyorsun? Arabaya ihtiyacın olmasının gerçek sebebi bu mu?"

"Hayır, ama amaç bu olsa bile, sen kim oluyorsun da beni yargılıyorsun? Sen kimsin ki birini yargılıyorsun? Seks işçiliği hâlâ bir iştir." Bu noktada ağzımı açtığıma bile pişmanım. Belki de geride kalmalı ve sapıkla şansımı denemeliydim. "Boş ver."

Çenesi kaslarını sıkı bir top haline getiriyor, şakağındaki deri dişlerinin her gıcırtısında kıvranıyor. "Hayır, devam et. Büyük hayalin nedir?"

Ona her şeyi vermeyeceğim. Bu plandan kimseye bahsetmedim ve onunla başlamayacağım. Ama ona bir tat vereceğim. "Sonunda striptiz yapmayı bırakmak istiyorum. Bunun kirli bir meslek olduğunu düşündüğüm için değil" - ona ters ters bakıyorum- "sadece başka hedeflerim olduğu için."

Koltuğunda kayar ve boğazını temizler. "Bu... takdire şayan."

Bu iltifatı etmek ona acı veriyor. Kelimeyi söylemekte zorlanıyor, sanki boğazından bir cam parçasını zorla çıkarmış gibi. Yine de beni kesmiyor. Aylardır aldığım, göğüslerim ya da kıcımla ilgili olmayan ilk gerçek iltifat bu ve onu şarap gibi içiyorum. Sıcak, bulanık bir vızıltıyla kalıyorum. Eğer fikrin aptalca olduğunu düşünseydi, bunu söylerdi.

Şimdiye kadar kaba sözler söylemekte bir sakınca görmedi. Bu bana umut veriyor. Belki de fikrim düşündüğüm kadar ulaşılmaz değildir. Bırak iltifat onu kessin. Bu bana hayat veriyor.

Sessizlik içinde yol alırken kilometreler arkamızda uzayıp gidiyor ve kaldırımda yuvarlanan lastiklerin hafif uğultusu beni uykuya doğru çekiyor. Uyandığımdan beri uykuluyum. Üzerimde kullanılan ilaç her ne ise, çok güçlü bir ilaç olmalı. Kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve bacaklarımın arasındaki ağrı bana bayginken katlandığım cehennemi hatırlatıyor. Evet. O ilaç çok güçlüydü. Elim boğazıma gidiyor ama parmaklarımı boynumdaki morluklara bastıramadan geri çekiyorum. Sorulardan kaçınmak için onları makyajla kapattığımı neredeyse unutuyordum. Utanmak için bir nedenim olmamasına rağmen utancın içimde kabarmasına engel olamıyorum. Kollarımı kendime sarıyorum, arzuladığım rahatlığı sağlıyorum.

"Üşüyor musun?" Sesi karanlığı yarıp geçiyor ve ısıtıcıyı açmak için uzanıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve başımı sallıyorum. Dokunuşumdan geri çekiliyor ve midem bulanıyor. Beni gerçekten pis bir yaratık olarak mı görüyor? Muhtemelen arabasından her indiğimde koltukları çamaşır suyuyla ovuyordur. Nasıl oluyor da benim rahatımla ilgilenmekten göz açıp kapayıncaya kadar iğrenmeye geçebiliyor? Bu ikimiz için de işkence. Beni görmeye bile tahammül edemezken bunu neden kabul ettiğini anlayamıyorum.

Yetti artık.

"Arabayı geri çevir," dedim. "Benzinin ve zamanının parasını ödeyeceğim ama sanırım eve gitsem daha iyi olacak. Bu berbat bir fikirdi."

Dişlerini sıkıyor ve boynunu kırıyor, bastırılmış gerginliği boşaltmak için omuzlarını yuvarlıyor. Bu kadar gergin olması için hiçbir neden yoktu. "Hayır, seni kulübeye götürüyorum. Sorun nedir?"

"Vebalıymışım gibi elini çektiğine göre, sorunun bende olduğunu varsayabilirim. Ben kirli değilim, Ambrose."

"Yansıtm yapıyorsun gibi görünüyor," diyor sırtarak. "Güvensizliklerini benim üzerime yıkmaya çalışma."

"Yoksa neden böyle geri çekilesin ki?"

Elini yüzüme doğru itiyor ve gözlerimin önünde ileri geri hareket ettiriyor. "Bu yaraları görüyor musun? *Belki* de onları görmeni ya da hissetmeni istemediğimi hiç düşündün mü?"

"Onları umursamıyor olabileceğimi hiç düşündün mü?" Alay ediyorum ve elini itiyorum. "Şimdi kim yansıtıyor?"

Bu onu susturur. Direksiyonu daha sıkı kavrar ve dişlerini gıcırdatmaya geri döner. Dikkat etmezse, azı dişleri toz olacak.

"Bu yara izleri nasıl oldu?" diye sordum. "Masal zamanı bitti. Biraz kestir ya da başka bir şey yap."

Yeterince adil. Sanırım hepimizin paylaşmak istemediği şeyler var. Pencereden dışarı bakmaya ve kötü tavrının neden duygularımı incittiğini düşünmeye geri dönüyorum. Ondan hoşlandığım falan yok. Evet, çekici biri. Evet, düşünceli ve gizemli.

Evet, bir sorunum olabilir.

Ambrose

Uyumadı ama en azından şimdi sessiz. Bu da bana söyledikleri üzerinde düşünmem için bir an veriyor. Hiçbir şeyi değiştirmemeliydi ama değiştirdi. Zihnimin iki karşıt tarafı kararsızlık ipine tutunuyor ve topuklarını kazıyor.

O bir fahişe, bu da onu mükemmel bir hedef yapıyor.

Hayır. Onun hayalleri var. Hayatında daha fazla şey yapmak istiyor. O hala bir fahişe. Şimdi sadece hayalleri olan bir fahişe.

Ona bir bakış attım. Bu kadar güzel olmasaydı daha kolay olur muydu? Belki de salı öğleden sonra striptizcilerinden birini seçmeliydim. Bu kadar dolgun dudakları, mükemmel bir burnu ya da gülümsediğinde sağ yanağında beliren tek bir gamzesi olmayan bir kız. Ağzımı sulandıran dolgun, doğal göğüsler yerine dayanamadığım sahte göğüsleri olan bir kız seçmeliydim.

Durmam gerekiyor. Onun ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu düşünmek sadece işleri daha da kötüleştiriyor ve işler derken taşaklarımdaki ağrıyı kastediyorum. Onu bir an önce öldürmem gerekiyor ama bunu yapmadan önce onu bir kez daha etrafımda hissetmeliyim. Kendime izin vereceğim tek şey bu. Bundan daha fazlası onu etrafımda tutmak için çok cazip olacak.

"Bir sonraki çıkışta durabilir miyiz?" diye soruyor. "Hayatımda yediğim en iyi hamburgeri yapan çok iyi bir lokanta var ve dünden beri bir şey yemedim."

Hayır demek istiyorum. Önümüzde hâlâ on saatlik bir yol var ve bu oyunu yarın güneş batmadan bitirmek istiyorum. Ama belki de istediği son yemeği yemesine izin vermekten zarar gelmez. Bir daha hiçbir şey yemeyeceğini bilse son yemeği olarak yol kenarındaki bir sinek kapanından yağlı bir hamburger seçeceğinden şüpheliyim ama yapabileceğim en iyi şey bu. Arabayı çıkış rampasına doğru yavaşça sürüyorum ve yol tarifi için ona dönüyorum.

Gözlerinde heyecanlı bir parıltıyla ara sokakları işaret ediyor ve beni yönlendiriyor. Neredeyse sevimli. Binanın önüne geldiğimizde, hiç de beklediğim gibi değildi. Beni yönlendirişindeki hareketlilikten güzel bir yere gideceğimizi düşünmüştüm ama burası tam bir çöplük. Çatıdaki devasa DINER tabelasındaki N haricindeki neon ışıkları yerlerini terk etmiş. Bozuk park yeri sanki asfalt ilk icat edildiğinde asfaltlanmış ve sonra bir daha hiç dokunulmamış gibi görünüyor. Çöp yığınları yuvarlanarak geçiyor.

"Buranın doğru yer olduğuna emin misin?" Ben soruyorum. Burada iyi bir hamburgerden ziyade ağır bir gıda zehirlenmesi geçirme ihtimalimiz daha yüksek.

Başını sallayıp kapısını açıyor, sonra ben kıpırdamayınca arabaya geri yaslanıyor. "Sen gelmiyor musun?"

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. Ciddi olamaz. "Sen bilirsin," diyor omuz silkererek.

Kirli pencereler lokantayı çevreliyor, o içeri girip tam önümde bir kabin koltuğu seçerken bana net (yeterince) bir görüş sağlıyor. Bana doğru ikinci bir bakış bile atmadan menüyü kaldırıp parmağını üzerinde gezdiriyor. Bardaki bir adam taburesinde dönüyor ve sırtarak ona bakıyor. İri yarı arkadaşına bir şeyler fısıldıyor ve bu beni cipten çıkarmaya yetiyor. Onlar akbabalar gibi üzerine üşüşmeden önce içeri giriyorum.

Mekân ne kadar eskimiş görünse de içerisi temiz tutulmuştur. Masalar, cilaları mat bir cilaya kadar aşınmamış olsa pırıl pırıl parlayacak. Ayaklarım yere yapışmıyor, bu da kareli fayansları düzenli olarak paspasladıkları anlamına geliyor. Belki bir şeyler atıştırmaktan zarar gelmez.

Onun önündeki koltuğa çöküyorum ve bardaki adamlar yüzlerindeki gülümseme buharlaşarak geri dönüyorlar. Görev tamamlandı.

"Demek bana katılmaya karar verdin?" diyor menüyü indirirken gülümseyerek. Kendini beğenmiş memnuniyeti yüzünü aydınlatıyor ve yanağındaki gamzeyi belirginleştiriyor.

"Yemek için para ödeyeceğinizi söylemiştiniz ve ben bedava bir yemeği geri çevirecek biri değilim."

"Menüdeki en pahalı şeyi sipariş etseniz bile, yine de otobüs biletinden daha ucuza geliyor."

"Bu yüzden mi burayı seçtin?" diye sordum. "Ucuz olduğu için mi?"

Yüzündeki gülümseme kaybolur. "Hayır, bu lokantayı seçtim çünkü buraya ailemle birlikte gelirdim. Yılda birkaç kez dans yarışmaları için New York'a giderdik ve eve dönerken hep burada dururduk. Bu bir gelenektir."

Bir garson masamıza yaklaşıyor ve içecek siparişlerimizi soruyor. Ben kola sipariş ediyorum ama Oaklyn eski gazoz çeşmesinden özel bir böğürtlen karışımı istiyor. Garson masamıza getirdiğinde söyleyecek söz bulmakta zorlanıyorum. Bardak benimkinin iki katı büyüklüğünde ve o kadar sıvıyı nereye koymayı planladığını bilmiyorum.

Kocaman gözlerle içkisini işaret ediyorum. "Hepsini içmeyi planlamıyorsun, değil mi? Daha Pennsylvania'dan çıkmadan dokuz kez durmamız gerekecek."

"Gitmeden önce tuvaleti kullanacağım. Güçlü bir mesanem var." Canavarı kendine doğru çekiyor ve pipetinden kocaman bir yudum alıyor. "Ayrıca, buraya bir daha ne zaman gelme şansım olacak? Muhtemelen çok uzun bir süre gelemeyeceğim."

Muhtemelen hiç olmayacak, diye düşünüyorum. Suçluluk duygusu çirkin yüzünü bir kez daha gösteriyor ve ben onu bastırıyorum. Ona karşı hissettiklerimi inkâr etmek gittikçe zorlaşıyor. Ne kadar iğrenç.

"Çabuk olalım," diyorum. "Yola geri dönmemiz gerekiyor."

Kulübeye ulaşmalıyız ki bu kız planımı sorgulamama neden olmadan önce işi bitirebileyim. Amacım aşık olup gün batımına doğru kaçmak değil. Bunu istesem bile, beni asla olduğum ya da görüldüğüm gibi kabul etmez. Ben de onu istemiyorum. Ondan nefret ediyorum çünkü vücuduma bıçak saplayan kadına çok benziyor. Eğer dikkatli olmazsam, benim trajedim de ruhuma bıçak saplayacak. Ama önce ben vurabilirsem olmaz.

On Altıncı Bölüm

Oaklyn

Kulübeden neredeyse bir saat uzaktayız ama mesanemi daha fazla tutamıyorum. Bu kadar uzun süre tutabilseydim etkileyici olurdu, ama lokantadan ayrıldığımızdan beri birkaç kez durmasını istedim. Tam olarak dört kez. Koltuğumda kıvranıyorum, kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve aklımın karnımdaki zonklayan ağrıya gitmesini engellemek için eyaletler arası yolda geçtiğimiz arabaları sayıyorum. Boğazımdan hafif bir inilti kaçıyor ve Ambrose'un başı bana doğru dönüyor.

"Yine mi? Aman Tanrım." Cipi rampa dışına doğru yönlendiriyor ve en yakın benzin istasyonunu arıyor. "Sana bunun olacağını söylemiştim."

"Çok normal olan işeme ihtiyacım için özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"İşemek normal, evet, ama her beş dakikada bir değil." Yıkık dökük bir benzin istasyonuna yanaşır ve arabayı pompaların yanına park eder. "Çabuk ol."

Öfkeyle dışarı çıkıyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Benzin istasyonuna girdiğimde metal bir zil çalıyor ve ben tuvaletimi yapacak bir yer aramak için dükkânın arka tarafına doğru ilerlerken tezgâhın arkasındaki görevli bana bakıyor.

"Binanın arkasından dolaşmalısın," diye sesleniyor. "Ayrıca bir şeyler satın almalısınız. Burada hayır kurumu işletmiyoruz."

Yanımdaki raftan gördüğüm ilk şeyi kapıyorum -muhtemelen bu adamın ruhu kadar bayat olan bir paket cips- ve tezgâha doğru koşuyorum. Elim cebime gidiyor ve bir beşlik çıkarıyorum. Para üstünü ve cipsleri geride bırakacak kadar çaresizim ama şu anda her bir doların önemi var. İyi ki beklemişim, çünkü uzun bir çubuğa bağlı bir anahtarı para üstüyle birlikte bana geri uzatıyor.

"Teşekkürler," diyorum. Her şeyi ellerime topluyorum ve binadan dışarı çıkıyorum.

Sabah güneşi tenime vuruyor ve gökyüzünde pamuk bulutlar asılı duruyor. Yalnız bir serçe kaldırımdaki su birikintisinde duran birkaç vıcık vıcık patates kızartmasını gagalıyor. Aceleyle geçerken birkaç tane atmak için cips poşetini açıyorum ama uçup gidiyor. Onları yere yakın bir çöp kutusunun yanına bırakıyorum ve

Çanta. Umarım küçük kuş geri gelir ve ona bıraktığım kuru atıştırmalığın tadını çıkarır. Sadece onları daha temiz bir yere koymak için daha fazla zamanım olmadığına üzülüyorum.

Binanın köşesini dönüyorum ve kaldırımda takılan birkaç sarhoşla neredeyse çarpışıyorum. Bir hayır kurumu işletmeyen istasyon sahibi, tuvaletin kapısında asılı duran iki serseriye umursamıyor gibi görünüyor. Sanırım içerideki içkiyi satın aldılar. Kapıyı açtığımda dökülen idrarın keskin kokusu bana doğru tırmanıyor ve kabine ulaştığımda iki kez yıkanmayı aklıma not ediyorum. Arkamdan kilitlemeye gidiyorum ama bu taraftaki sürgüyü çevirmenin bir yolu yok.

"Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyorum şortumun düğmelerini açmak için çabalarken. Çabuk olmam gerekecek.

Pis klozetin üzerinde asılı dururken, içimdeki baskı azaldıkça rahat bir nefes alıyorum. Bu duygu gerçekten iyi bir orgazmdan sonra ikinci sırada geliyor. Depodaki her şeyi tamamen boşaltana kadar gözlerim kapanıyor, sonra sağımdaki küçük gümüş tutucudaki tuvalet kağıdına uzanıyorum. Bir karton rulo parmak uçlarıma sürtünüyor. Dudaklarımdan daha fazla fısıltılı küfürler dökülüyor ve banyoda silecek bir şey arıyorum. Erkeklerin işi çok kolay. Tek yapmaları gereken salyalarını silkelemek. Aynı etkiyi yaratıp yaratamayacağımı görmek için kıcımlı oynatıyorum ama işe yaramıyor. Yolun geri kalanında sidikli külotla oturmak istemediğim için inliyorum ve şortumu baldırlarıma dolayarak kağıt havlu dispenserine doğru yürüyorum. O sert pisliği kasıklarımda sürüklenme düşüncesi hoşuma gitmiyor ama alternatifinden daha iyi.

Dağıtıcıdan kaba kahverengi kâğıtlardan birkaçını çeker çekmez bir ses dikkatimi çekiyor ve donup kalıyorum. Ayak sesleri. Dışarıdaki taşlı kaldırımda çitirdiyorlar ve ayak sesleri banyo kapısına yaklaşıyor.

"Burada biri var!" Yüzümü buruşturarak kağıt havluyu hassas tenimde gezdirirken bağıriyorum. Zımpara kağıdı gibi hissettiriyor, özellikle de bacaklarımdaki yırtıklara sürtündüğünde.

Ayak sesleri kapının dışında durur ve biri metale vurur.

"Neredeyse bitirdim!" Sesleniyorum. Şortumu yukarı çekip kâğıt havluyu sifonu çekiyorum -çünkü bu adamın tesisatçılığını sikeyim- ve ellerimi yıkamak için musluğu açıyorum. Neden sabun beklediğimi bilmiyorum ama sabun göremeyince hâlâ hayal kırıklığına uğruyorum. Tuvaletin arkasındaki dezenfektan sprej beni cezbediyor ama

Sadece suyla yetiniyorum. Ellerimi kurulamak için işe yaramaz kağıt havlulardan birkaçını avuçlarken kalbim atmayı reddediyor.

Kapının yansıması kirli aynadan bana bakıyor. Sadece bir aralık açık, ama o küçük aralıktan belirgin bir göz bakıyor. Ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor. Panikle karnıma bir kramp giriyor.

Göz kırıyor ve bu donmuş halimi kırmaya yetiyor. Kapıya doğru ilerliyorum ve ağırlığımı kapıya veriyorum, metal parçasının tekrar açılmasını önlemek için çaresizce spor ayakkabımı dibine sıkıştırıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sadece hayal ettiğimi umuyorum; belki de sapıklık sorunun orada olmayan bir şeyi görmeme neden olmuştur.

Sonra kapı hareket eder. Dışarıdaki her kimse çok gerçek ve içeri girmek istiyorlar.

Omzumu soğuk metale bastırıyorum ve ayaklarımı sabit tutmak için çabalıyorum. Sağlam bacağımı kapıya karşı kullandım ama kırık ayak bileğim, ona destek olarak güvenmek zorunda kaldığım her an feryat ediyor. Korku ciğerlerimi bir kısıkaç gibi kavıyor ve her nefes için mücadele ediyorum. Bunu daha fazla sürdüremem.

"Yardım edin!" Çığlık atıyorum ama kimin koşarak gelmesini beklediğimi bilmiyorum. Ambrose beni duyamayacak kadar uzakta ve zaten beni kurtarmaya geleceğinden de şüpheliyim. Ama başka ne seçeneğim var ki? "Lütfen! Ambrose, bana yardım et!"

Her dehşet sesi saldırganımın bana ulaşma ihtiyacını daha da körüklüyor. Kapı yeni bir güçle bana doğru sallanıyor. Adrenalin damarlarıma hücum ederek beni sersem ve güçsüz bırakıyor. Yardım çığlıkları arasında nefes nefese kalıyorum. Ama faydası yok. Kaçmak zorundayım.

Kapıdan uzaklaşıyorum ve açılmasına izin veriyorum. Sonra saldırganımla yüz yüze geldim.

Ambrose

Bu kadar uzun süren ne? Ya zaman kavramı yok ya da işlemekten daha fazlasını yapması gerekiyor. Sebep ne olursa olsun, beklemekten sıkıldım. Cipimi kilitledim ve onu gördüğüm şekilde binanın arkasına doğru koştum.

Elinde tuvalet anahtarıyla benzin istasyonundan çıktığında. Köşeyi döner dönmez, boğuk çığlıkları bana ulaştı.

Kaldırıma tünemiş ayaşın yanından hızla geçerken onu sırt üstü yere düşürüyorum. Kahverengi poşet kirli yumruğundan düşüyor ve kaldırıma bir içki püskürüyor. Karışık küfürleri sağır kulaklara çarpıyor. Sadece banyo kapısının arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyorum. Birileri bana ait olanı almaya çalışıyor, ama benim trajedim onlara müthiş bir mücadele veriyor gibi görünüyor.

Bir adım geri atıyorum ve kapıya çarpmadan önce omzumu kapıya doğrultuyorum. Metal menteşeler gıcırıyor ve kapı birinin sırtına çarptığında küçük alanda bir gümbürtü yankılanıyor. Uzaklaşıyorlar ve ben de kapıyı iterek açabiliyorum.

Güneş ışığı banyoyu dolduruyor ve Oaklyn'i görüyorum. Sırtını duvara yaslamıştı. Dağınık at kuyruğundan kızıl saç tutamları dökülüyor ve titreyen eliyle uzun bir sopa tutuyor. Sıkılmış dişlerinin arasından hava emerken göğsü inip kalkıyor. Yeşil gözlerinde vahşi bir bakış parlıyor. Hayatımda hiç bu kadar vahşi ve güzel bir şey görmemiştim.

Adam yüzünü bana dönüyor ve sakallı yanağının yan tarafına kazınmış uzun çizikleri görünce çok seviniyorum. Kırmızı çizgilerin üzerinde boncuk boncuk kan izleri var. Cam gibi gözlerini yavaşça kırıştıtarak beni içine çekiyor, bakışları bedenimde geziniyor. Ceketimin altındaki gergin kasları göremiyor ama görmesine de gerek yok. Cüssem iki kez düşünmesi için yeterli. Başka seçeneği olmaması çok kötü. Trajedime dokunduğunda, çekip gitme hakkını kaybetti. Onunla işim bittiğinde bir daha yürüyebilirse şanslı olacak.

Elim ileri fırlıyor ve gömleğinin önünü kavıyor. Tartışmaya çalışıyor, kelimeler diline dolanıyor ama ona konuşma şansı vermeyi reddediyorum. Diğer yumruğumu çenesini sarsan bir yumruk haline getirmeden önce onu biraz yukarı kaldırıyorum, sonra onu banyodan dışarı çıkarıyorum. Vücudunu güneş ışığına doğru savururken kafası metal kapı çerçevesine çarpıyor. Ağzından derin bir inilti dökülüyor ve gözleri kafasının içinde dönüyor. Onu sersemlettim, ki bu utanç verici. Ona yapacağım her şeyi hissetmesini istiyorum.

Ben adamın suratına yumruğumla vurmaya devam ederken Oaklyn banyodan çıkıyor. Cipe doğru koşmasını ya da durmam için yalvarmasını bekliyorum ama adamın arkasına geçip kaval kemiğini kaldırarak adamın kasığına hızlı bir tekme atınca beni şaşırtıyor. Midem sıkışıyor çünkü bacaklarının ne kadar belirgin olduğunu görmüştüm. Bu acıtmış olmalı.

"Seni lanet olası sürünge!" diye bağıyor adamın yüzüne, ama adamın onu duymadığından eminim çünkü o anda bayılmak üzere.

Burnundan ve patlamış dudağından kan fışkırıyor. Sağ gözü şişmeye başladı ve ağzındaki sararmış dişlerden ikisini kurtardığından neredeyse eminim. Ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var. Gömleğindeki tutuşumu bırakıyorum ve total bir yığın halinde kaldırıma yığılıyorum. Elleri yüzünü örtmek için zayıf bir girişimde bulunuyor ama zaten amacım bu değil. Ben bir dövüşçüyüm. Birinin üzerinde nasıl çalışacağımı ve onu birkaç yüzeysel yüz yarası ve beyin sarsıntısından daha fazlasıyla nasıl bırakacağımı biliyorum.

Vahşi bir hayvan gibi üzerine atlıyorum ve tatmin edici bir çatlama hissedene kadar göğüs kafesine darbeler yağıdırıyorum. Yumruklarımdan görünmez bir sel gibi öfke akıyor ve bu herifi içinde boğmak istiyorum. Akılsızca saldırmaya devam ederken, kafamda bir şarkı gibi bir mantra çalışıyor.

O benim. O

benim. O

benim.

Ona dokunmaya nasıl *cüret eder*.

Eller koluma dolanıyor ve alacağımı tahsil etmeme engel olacak kadar aptal olanın kim olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum. Bu Oaklyn ve beni ondan çekmeye çalışıyor. Kolumu çekip yumruğumu bir kez daha kaldırıyorum ama o ateşkes için yalvarıyor. Sözleri sonunda anlaşıldı.

"İstasyon sahibi polisi arayacak. Gitmek zorundayız."

Bu pislik herifin üzerine gitmeyi ne kadar istesem de, aptal bir adam değilim. Polisle uğraşmaya hiç niyetim yok. Ayağa kalkıyorum ve cipe doğru dönmeden önce adamın göğüs kafesine son bir tekme atıyorum.

"Burada kamera olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" Arabaya doluşup benzin istasyonundan uzaklaşırken Oaklyn soruyor. Binanın çatısını arıyor.

"Böyle bir çöplük mü? Şüpheli." At kuyruğunu onarırken ona bakıyorum. "Sana dokunmadı, değil mi? Yani... dokunmadı-"

"Hayır." Cevap verirken bana bakmıyor.

Başka bir şey sormuyorum. Olanlar hakkında konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacağım.

Kan parmağının ucunu karartıyor. Boğuşma sırasında bir tırnağı kırılmış ve tırnağın ucu ortaya çıkacak kadar aşağıdan kopmuş. O adamı kendisinden uzak tutmak için ne kadar çok mücadele ettiğini bir kez daha anladım. Onu içinde istemiyordu. Kulüpteki adamı da istemedi. Beynim kabul etmeyi reddediyor

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Onu test etmeliyim.

On Yedinci Bölüm

Ambrose

Beni ilerideki toprak yola dönmem için yönlendirdiğinde hafif bir heyecan iliklerime kadar işliyor - Jeep'in arazi becerilerini şehirde test etme şansım pek olmuyor - ama bu his kısa sürüyor. Kırmızı toprak, görünürde tek bir çamur deliği olmadan pürüzsüz bir mükemmellikte paketlenmiş. Ne kadar sıkıcı. Dar yoldaki kıvrımlar bile seyahat kolaylığı düşünülerek kırsal kesime doğru çizilmiş.

Sonunda ana toprak şeritten ayrılıp yaklaşık bir mil boyunca çakıllı bir araba yolundan kıvrıla kıvrıla ilerliyoruz. Ağaçlar ışığı boğuyor, gündüz olmasına rağmen patikanın üzerine koyu gölgeler düşürüyor. Hiçbir yerin ortasındayız ve bu mükemmel.

Orman yarılr ve ev görünür hale gelir. Ailesi bu mülkü alabildiğine sonsuz bir para deposuna sahip olmalı, özellikle de devasa bir gölün kenarında oturduğu için. Bu bataklıkta tek ev gibi görünüyor. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, ki bu şaşırtıcı değil. Birlikte yaşadığım koruyucu ailelerin hiçbirinin böyle bir kulübeye sahip olmak şöyle dursun, böyle bir yerde bir gece kalacak kadar bile parası yoktu. Belki yeterince paraları vardı ama ben kesinlikle hiç görmedim. Devletin bakımım için onlara ödediği ödeneğin bir kısmını alabildiğim için şanslıydım.

Ahşap ön verandanın yanına park ediyorum ve cipten iniyorum, ön kapıya kadar onu takip etmeden önce arkadan çantamı alıyorum. Paspasın altından bir anahtar çıkarıyor ve ben içimden gözlerimi deviriyorum. Evinin anahtarını karavanındaki bank minderinin altında saklayacak kadar aptal olmasına şaşmamalı. Bu kötü alışkanlığı ailesinden miras almış.

Kulübeye adım attığımızdaki havasızlığa bakılırsa, burası çok uzun zamandır ziyaretçi görmemiş. Oaklyn termostadı ayarladıktan sonra beni gıcırtılı bir merdivenden yukarı ve koridora yönlendiriyor. Duvarlarda aile resimleri yerine sadece sanat eserleri var. Ne kadar da gösterişli.

Sona yakın bir kapıyı işaret ediyor. "Orada kalabilirsin," diyor. "Burası misafir yatak odası. Burada wi-fi ya da telefon çekmiyor ama sıkılırsan televizyon izleyebilirsin." Etrafına bakınıyor. "Bizimkiler hâlâ uyduya bağlıysa tabii."

Başımı sallıyorum ama buradayken eğlenceyle ilgili başka planlarım var. Ve hepsi de onu içeriyor. Burada çok rahat etmesini istemiyorum. Planladığım testin yanı sıra, ona takipçisinin her yerde olabileceğini hatırlatmam gerekiyor. İşlerin hayal ettiğim gibi yürümesini istiyorsam asla güvende olmadığını hatırlaması gerekiyor. Cebimden bir sustalı çıkarıp ona doğru itiyorum.

"Bu ne?" diye soruyor. Sapını parmaklarının arasında çeviriyor.

"Koruma," diyorum. "Eğer sapığın seni takip etmenin bir yolunu bulduysa, burada olduğunu biliyor olabilir. Aynı odada olmayacağız, o yüzden benden önce sana ulaşırsa bu sana biraz zaman kazandırabilir."

Ne dediğimi anladığında gözleri açılıyor ve göğsünden yükselen kahkahayı durdurmak için vücudumdaki tüm gücü harcıyorum. Takipçisinin onu takip etmesine gerek yoktu, çünkü onu tam anlamıyla bir gezinti için çağırmıştı. Bu çok mükemmel.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. Bıçağı titreyen elleriyle kavrayarak odasına doğru döner.

Bana tahsis edilen yatak odasına giriyorum ve ışığı yakıyorum. Yatağın üzerinde tembel bir tavan vantilatörü dönüyor. Şifonyerin yanındaki pencereyi açıyorum ama tek derdim odaya biraz temiz hava almak değil. Alt kata inmek için sessiz bir yol bulmam gerekiyor ve o gürültülü merdivenlerden kaçınmayı tercih ediyorum. Pencerenin birkaç metre altında yarım bir çatı var. Mükemmel.

Çantamı yatağın yanına koyduktan sonra arkama yaslanıp gecenin çökmesini bekliyorum. Planımın işe yaramasını istiyorsam, karanlığa ihtiyacım olacak. Oaklyn kapıyı çalıp kilerden yiyecek isteyip istemediğini soruyor - yakınlardaki bir markete gidene kadar tek seçeneğimiz kuru ve konserve ürünler- ama ona hayır, teşekkürler diyorum. Yemek için çok heyecanlıyım. Bu gece nihayet tüm şüpheleri ortadan kaldıracak. Ya uzun zamandır beklediğim intikamımın çıkış noktası olmayı hak ediyor ya da etmiyor. Ve ben hangisini istediğimi bilmiyorum.

Anneme duyduğum bu öfkeyi çok uzun zamandır taşıyorum. Omuzlarımda bir torba tuğla var ve o kadının bana yaptıklarını her düşündüğümde, büyüyen yığına bir yenisini daha ekliyorum. Annem yatak örtülerini bir ilmik haline getirip kendi hayatına son verdiğinde, birkaç tane daha yığdı ve bana borçlu olduğum intikamı alma şansını reddetti. Bu yük çok fazla ve ben bu ağırlıktan kurtulmaya hazırım.

Ama Oaklyn'e veda etmeye hazır değilim.

Bu itirafla midem bulandı. Eğer aklıma bu şüpheyi sokmasaydı, onu bu kadar çekici bulmazdım. O bir fahişe. O bir fahişe.

kıyafetler giyiyor ve erkeklerin para için onu ellemesine izin veriyor. Bunu yapmak için sebepleri var ama yeterince iyi değiller. Yine de bir şeyleri yanlış anladığıma dair içimi kemiren bu hissi durduramıyorum ve emin olana kadar da ilerleyemiyorum.

Güneş ufkun çok altına inene kadar bunları düşünüyorum. Başlamak için yeterince karanlık olduğunda, beklentiden neredeyse ağzım köpürüyor.

Açık pencereden yavaşça çıkıp eğimli yarım çatının kenarına kadar sürünüyorum, sonra da yere iniyorum. Kendi başıma başaramazsam, eşleşen ek binanın yanında gördüğüm merdiveni oraya geri çıkmak için kullanacağım.

Alt kata inmeden önce cipime gidip sürücü koltuğunun altına sakladığım meşe palamutlarını alıyorum. Eğer her şey düşündüğüm gibi giderse, ona küçük bir hatıra bırakmam gerekecek. Bıçağımı alıp kılıfını pantolonumun içine sokuyorum. Takipçisinin onu bu kulübeye kadar takip ettiğini fark ettiğinde yaşayacağı panik düşüncesi - takipçisinin lanet kulübede olduğunu ve onu buraya onun getirdiğini fark ettiğinde - beynime doğru bir adrenalin dalgası gönderiyor.

Paspasın altındaki anahtarı kullanarak ön kapıdan içeri girdim ve şalter kutusunu aradım. Çamaşır odasında buldum ve evin elektriğini kestim. Şimdi zamana karşı bir yarış var.

Bir ev sessiz görünse bile, hiçbir zaman duvarlarından elektrik akımı kesildiği zamanki kadar sessiz değildir. Bu sessizlik, uykusu en hafif olanları bile uyandıracak kadar gürültülüdür. Yardım istemek için odama gelmeden önce panikten kurtulmaya çalışmasını umabilirim. Sanırım ben de yardım için bana gelmesini ummalıyım. Aksi takdirde planım boşa gider. Oldukça bağımsız bir kadına benziyor, kendi başına bir şeyler yapmaya bağlı ve kararlı, ama aynı zamanda tehlikeli bir durumda. Kalbine yeterince korku ekтім, bu yüzden muhtemelen sorunun kaynağını kendi başına araştıramayacak kadar korkacaktır.

Evden çıkıyorum ve kapıyı kilitliyorum, sonra anahtarı paspasın altına koyuyorum. Binanın yan tarafına doğru koşarken merdiveni kapmayı düşünüyorum ama önce bir atlayışla kendimi çatıya çekmeye karar veriyorum. Seçimim doğrudu çünkü çatının kenarına kolaylıkla ulaştım ve kendimi minimum çabayla kaba kiremitlerin üzerine çektim. Kaslarım yumruk atmaktan daha fazlasını yapabiliyor.

Yatak odasına döndüğümde meşe palamutlarını çantamın içine koyuyorum ve yatağa uzanıyorum. İçime girip çıkan her nefesi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Ciğerlerim. Sırtımdan ve alnımdan hafif bir ter akıyor ama bunu sıcaklığa bağlayabilirim. Madem bu kadar sıcaktan bunaldım, neden hâlâ giyinik durumdayım? Gömleğimi ve pantolonumu çıkarıp yere atıyorum.

Ve bekliyorum.

Oaklyn

GÖZLERİMİ AÇIYORUM. Şaşkınlık dalgasını göz kırparak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama vahşi bir panik göğsümü mengene gibi sıkıyor. Neredeyim ben? *Wisconsin'deki kulübede.* Burada ne yapıyorum? *Psikopat sapığından kaçıyorsun.* Neden bu kadar sessiz?

İç sesim cevap vermiyor.

Başucu lambasını bulmak için yan sehpanın etrafına bakıyorum ve düğmeyi buluyorum, ancak ileri geri tıkladığımda hiçbir şey olmuyor. Ampulün bozulduğunu düşünerek yatağın üzerinde dizlerimin üzerine çöküyorum ve tavan vantilatörüne bağlı kabloya uzanıyorum. Daha fazla karanlıkla karşılaştım. Elektrikler kesik.

Korkudan tüylerim diken diken oluyor. Çocukken bile karanlıktan hiç korkmazdım ama bir takipçiniz olması olaylara bakış açınızı kesinlikle değiştirebiliyor. Normalde rahatlıkla atlabileceğiniz durumlarda kendinizi güvensiz hissetmenize neden olabilir. Bu da o durumlardan biri olabilir.

Komodinden şortumu alıp bacaklarımın üzerinden geçiriyorum, sonra kapıya ulaşana kadar karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyorum. Şifonyerin üstündeki bıçağı alıyorum ama Ambrose'un o adamın canına nasıl okuduğunu gördükten sonra ona ihtiyacım olacağını sanmıyorum. O benim silahım ve ona ulaşmam gerek.

"Ambrose?" Koridora sesleniyorum. Cevap vermeyince sessizce kapısına gidip kapıyı çalıyorum. "Hey, uyanık mısın?"

Ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerliyor ve kapı açılıyor. Onu göremiyorum ama erkeksi kokusu, silüetinin arkasındaki açık pencereden içeri dolan gece havasıyla birlikte bana doğru geliyor. Siyah deri. Bir çeşit egzotik baharat. Bacaklarımın arasındaki bir sancı bir an için korkumun yerini alıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyor boğuk bir sesle ve uykusunu böldüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum.

Gözlerim karanlığa alışmaya başlıyor ve ay ışığının gömleksiz göğsüne oyulmuş belirgin kaslara vurmasından başka her şeye bakıyorum. "Emin değilim. Elektrikler kesik gibi görünüyor. Şalter kutusunu kontrol edebilir misin?"

"Belki de annemle babam elektrik faturasını ödemeyi unutmuştur." Kapıyı kapatmaya başladı ama ben ayağımı açıklığa sıkıştırdım.

"Bakın, genelde elektrik kesintisinden çok korkan biri değilimdir ama bu kulübeye gelme sebebimi göz önünde bulundurursak, bana yardım etmeniz gerçekten çok iyi olur. Lütfen?" Elimi onunkinin üzerine koyuyorum, parmaklarım kaygan yara izlerini sıyırdığında dokunuşumu küçümsediğini hatırlıyorum. Ama geri çekilmiyorum.

Bıkkın bir şekilde iç geçirir. "Tamam, peki." Elimi tutup beni odaya çekiyor, sonra yatağa götürüyor ve oturana kadar beni geriye doğru itiyor. "Elektrikler gelmediyse on beş dakika içinde şalter kutusunu kontrol edeceğim ama mecbur kalmadıkça o dik merdivenlerde boynumu riske atmayacağım. O zamana kadar burada kalabilirsin."

Eğer yeni bir korku çirkin yüzünü göstermeseydi bu seçenek harika olurdu. Elektrik kesintisinden çok, kaslarının üzerinde süzülen ay ışığını gördüğümde hissettiklerimden korkuyorum. Ondan perdeyi kapatmasını istemeyi düşünüyorum ama bu ne baskın erkek kokusunu ne de vücudundan yayılan sıcaklığı silecektir. Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve duruşundaki değişim boxer'ının içindeki paketi ortaya çıkarıyor. Ay, tam anlamıyla kenar boyunca bir ışık huzmesi gönderiyor ve şişkinliğini 4K netliğinde ortaya çıkarıyor. Ağzım sulanıyor ve meme uçlarım tişörtüme bastırıyor. Ay ışığının bana da ihanet etmemesi için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Benim neyim var böyle? Kızıışmış bir sürtük gibiyim. Güvenliğimi sağlamaya odaklanmalıyım, şoförümün gözünü sikmeye değil.

Boğazımı temizliyorum ve bıçağı yatağın yanındaki sehpanın üzerine koyuyorum. "Burası çok sıcak olduğu için üzgünüm."

Yanımda oturuyor ve yatak onun ağırlığıyla çöküyor ve beni ona yaklaştırıyor. Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor. "Bu senin hatan değil."

Vücut ısısı kolumun üzerinde dolaşiyor. O bir fırın ve ben diri diri yanmak istiyorum.

Durmam lazım. "Belki de aşağı inip şalteri kendim kontrol etmeliyim." Ayağa kalkıyorum ama boktan ayak bileğim tutmuyor ve beni yana, onun üzerine doğru savuruyor.

Yere yuvarlanmamı engellemek için elleriyle vücudumu kavıyor ve müdürden dayak yemek üzere olan yaramaz bir kız öğrenci gibi kucağına atılıyorum. Şimdi sikiinin dış hatlarını görmek yerine, kaburgalarımaya bastırıldığını hissediyorum. Ve görüldüğünden çok daha büyük. Ve sert.

Ayağa kalkıyorum ama önünde dururken ellerini belimde tutuyor. Sıcak tutuşu kalçalarımaya kadar iniyor ve ben onu durdurumuyorum. Kesinlikle durdurmalıyım ama durdurumuyorum. Çok şaşırdım. Bunca zaman benden nefret ettiğini sanıyordum -ben *de ondan* nefret ettiğimi sanıyordum- *ama* sanırım aramızdaki düşmanlık garip bir ön sevişme biçimiydi. Şu anda aramızdaki elektriklenmeyi ancak bu şekilde açıklayabilirim.

"Ne yapıyorsun?" Soruyorum ama bu aptalca bir soru. Ne yaptığını biliyorum ve yapmasını istiyorum.

"Şşş."

Parmakları yanlarıma batıyor ve beni daha yakına çekiyor. Dişleriyle tulumumun eteklerini kaldırdıktan sonra dudakları karnımda geziniyor, dili tenimde sıcak daireler çiziyor. Ellerimin pazılarına gitmesine izin veriyorum, yüzeyin hemen altındaki gergin kasları hissetmek için. Parmak uçlarıımın altındaki çıkıntılar dalgalanıyor. Bunların sadece daha fazla yara izi olduğunu varsayabilirim. Her tarafı yara bere içinde, ama nedense bu izler beni rahatsız etmekten çok tahrik ediyor. Bu adam korkunç bir şeyden kurtulmuş. Bir şeyi yumruğu yerine ruhuyla yenmiş.

Elleri gömleğimin altını keşfederken içimden bir ürperti geçiyor. Dudaklarıımdan bir inilti çıkarana kadar diliyle ve dişleriyle benimle alay ediyor.

Sonra durdu.

O lanet olası durur.

"Sanırım on beş dakika oldu," diye fısıldıyor tenime karşı. Ilık nefesi, öpücüklerinin geride bıraktığı ıslak çizgilerin üzerinde geziniyor ve ben erimek istiyorum. Ama neden durdu? Ne tür bir zalim oyun bu? Üzerine atlayıp sekiz saniyelik zile basacakmışım gibi ona binmeye hazırım ve o *şimdi şalter* kutusunu mu kontrol etmek istiyor?

Ayağa kalkıyor ve boxer'ını indirip ağızımla kalması için ona yalvarmamak için kendimi zor tutuyorum. Pantolonunu giyip odadan çıkarken kumaşın hışırtısı sessizliği dolduruyor. Kapı arkasından kapandığında yatağın yanında volta atıyorum. Bu garip durumu zihnimde nasıl sıralarsam sıralayayım, hiçbir anlam ifade etmiyor. O

Beni ne kadar çok istediğini *hissettim* ve nedenini bilmesem de onu istedim.

Ayağım yatağın yanındaki bir şeye çarpıyor. Naylon kumaş bileğimi sarıyor. Tekmeleyerek kurtuluyorum ve sert bir şey yerde sekiyor. Etrafı yokladığımda çantasının kayışının ayağıma dolandığını ve içinden bir şey düşürdüğümü fark ediyorum. O gelmeden önce temizlemem gerekecek, böylece gözetlediğimi düşünmeyecek. Tanrım, ne kadar utanç verici.

Tavan vantilatörü canlanır ve elektriğin hafif vızıltısı evi bir kez daha doldurur. Sorun her neyse, Ambrose onu düzeltti. Şimdi tek yapmam gereken benim sorunum neyse onu nasıl çözeceğimi bulmak. Tavandaki vantilatörün kablosuna uzanıyorum ve odayı ışık dolduruyor. Bu kulübe o kadar uzun süredir boştu ki, muhtemelen şalterler-

Buz damarlarıma doluyor, kanımı karla karışık yağmura çeviriyor. Nefes alamıyorum. Kalbim vücudumdaki tek çalışan organ ve göğsümde hızlı hızlı atıyor. Gözlerim çantasından çıkardığım şeyi kaydediyor ve beynim nihayet tüyler ürpertici gerçeği işliyor.

Ambrose benim sapığım.

On Sekizinci Bölüm

Ambrose

Planım beklediğim gibi gitmedi. Öyle oldu ama hâlâ şüpheyile boğuşuyorum. O beni istedi, ama ben de onu istedim. Vücudumun ona verdiği tepkiyi inkâr edemem. Merdivenlerin dibinde durdum ve korkuluklara tutundum. Önümde bir yol ayrımı duruyor ve ben hâlâ hangi yöne dönmem gerektiğini bilmiyorum.

Beklediğim kavşağa doğru tırmanırken ayaklarımın altındaki yükseltiller gıcırıyor. Eğer o odaya girip onu vücudumun bana yalvardığı şekilde becerirsem - *onun vücudunun* bana yalvardığı şekilde - kendimle yaşayabilir miyim bilmiyorum. İçimdeki her şeye karşı gelir. Kulüpteki adamı ya da benzin istasyonunun dışındaki kirli serseriye istemiyordu ama yaralı bir sokak dövüşçüsünün bacaklarının arasına girmesine izin verecekti. Diğer kadınların saklayamadıkları bir iğrenmeyle baktıkları bir adam. Seçici bir fahişe olabilir ama yine de bir fahişe. Hala anneme çok benziyor.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyorum ve duraklıyorum. Yatak odasının içinde bir şey gümbürdüyor ve ardından bir inilti sesi geliyor. Ne yapıyor acaba? Kapıya koşuyorum ve pencerenin dışındaki geniş yeşil gözlerini görmek için tam zamanında açıyorum, eğimli yarım çatının üzerinde sallanırken parmakları eşiği kavırıyor. Sonra yere düştü. Ona doğru koşuyorum ve ayağım sert bir şeye çarpıyor. Nefesimin altında küfrederek ayağımı kaldırıyorum ve tek bir meşe palamudunun yatağın altına yuvarlanışını izliyorum.

Tanrım. Lanet olsun. Lanet olsun. O biliyor.

Çıplak ayakla ve kırık bir bilekle fazla uzağa gidemez, bu yüzden ayakkabılarımı alıp giyiyorum, sonra onu takip etmeden önce kolsuz bir tişört giyiyorum. Ona verdiğim bıçak yatağın yanındaki küçük masanın üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu. Ne talihsizlik. Daha sonra bana karşı kullanılmaması için cebime sokuyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve onun ormana doğru koştuğunu görüyorum. Onu yakaladığımda o kadar heyecanlanmış olacağım ki kendimi kontrol edemeyeceğim. Ama bu iyi bir şey olabilir. Solgun teni ağaçların arasında kaybolurken bıçağımı elime alıyorum ve açık pencereden eğiliyorum. "Kaçmana gerek yok, Oaklyn!" Bağırıyorum ama o arkasına bile bakmıyor.

Pencereden düşüyorum ve bir gümbürtüyle yarım çatıya iniyorum ve neredeyse kiremitlerin arasından geçip sert ağaçların üzerine düşeceğimden
e n d i ş e l e n i y o r u m

alt kattaki zemini kaplıyor. Bunun yerine, spor ayakkabılarım tavanı kavlıyor ve beni kenara doğru yönlendiriyor. İkinci inişim biraz daha zarif. Yumuşak zemine batıyorum ve yüzümü ağaçlara dönüyorum.

"Oaklyn!" Karanlığa doğru bağıyorum. "Kaçmayı bırak ve işkencecinle yüzleş. Sen bundan daha cesursun." Kuru yapraklar arasında ilerleyen çıplak ayakların sesi kulaklarımı selamlıyor ama giderek uzaklaşıyor. Ona yetişmek için ormana doğru koşuyorum.

Dikenli sarmaşıklar derimi sıyrıyor ama geride bıraktıkları izler sadece yaralarımı karışıyor. Annemin derime açtığı derin kesiklerin aksine, bu sığ yaralar solup gidecek.

Gözlerim karanlığa uyum sağlayabildiği kadar uyum sağlıyor. Bozuk çalılar biraz daha iyi görmeme yardımcı oluyor ama çok değil. Yapraklı gölgelik ay ışığının çoğunu dağıtıyor. Çoğunlukla adrenalin ve onun korkusunun kokusu tarafından yönlendiriliyorum, ama bu iç tazi bana iyi hizmet ediyor. İleride onu görene kadar hızla ilerliyorum, vücudu ormanı deliyor, ağaçların arasında benim yapamayacağım şekilde kıvrılıp bükülüyor. Ben bunun için fazla büyüğüm. Zavallı bir av olmasını bekliyordum ama yaşadığım trajedi beni yine şaşırttı. Böyle giderse ona yetişmem imkânsız ve onu yakalamam gerekiyor. Eğer benden kaçarsa, beni polise ihbar edeceğinden eminim. Artık çok şey biliyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Yavaşlıyor, sağ tarafındaki topallama daha da belirginleşiyor. Yarası onu sakat bırakmak ve bana avantaj sağlamak için görkemli başını kaldırıyor. Hayatını bir kez mahvetmişti ve bunu tekrar yapmaya hazır. Bu sefer daha kalıcı olarak.

"Bileğin sana sorun çıkarıyor, değil mi?" Ona doğru bağıyorum.

Küfrediyor ve önemsiz ağırlığı altında neredeyse çatlayacak olan ince bir gövdeye çarparak tökezliyor. Yürüyüşü daha da düzensizleşiyor. Bacağından ve ayağından geçen acı korkunç olmalı, çünkü şimdi kendini ağaçların arasında tutmaya çalışıyor. Dallar ve çalılarla dolu dikdörtgen bir kutunun içine fırlatılmış bir langırt topu gibi ağaçların arasında tökezliyor. Biraz yavaşlıyorum, çaresizce kaçmaya çalışmasının tadını çıkarıyorum. Geçmişinin hayaletleri onu yaraladığı kadar benimkiler de beni yaralıyor. Ne yazık ki onun için, benim yaralarım beni teşvik ederken onunkiler onu yavaşlatıyor.

Artık koşmuyor olsam da yaklaşıyorum çünkü bu noktada tamamen topallıyor. Boğuk iniltilerini ve almak için savaştığı her nefes nefese kalışını duyabilecek kadar yakınım. Ağaçlar seyrelip bir çayırın kenarına yaklaştığımızda, açıklığımı görüyorum ve ileri atılıyorum. Omzum sırtına çarpıyor ve mızrağımı saplarken kollarımı ona doluyorum.

Yere doğru. Yumuşak toprak altımızda yayılıyor ve çığlığı sessiz ormanı deliyor.

"Lütfen yapma," diye soluk soluğa içimdeki ışığa yalvarıyor ama artık çok geç. Bu her şeyi tüketen karanlık gözlerimi ele geçirdi ve başka hiçbir şey göremiyorum.

Onu sırt üstü çeviriyorum, elimi boğazına götürüyorum ve yutkunmaya çalışırken avucumun altındaki derisinin umutsuz hareketinin tadını çıkarıyorum. Elleri bileğime dolanıyor. Tırnakları derimi tırmalıyor, yırtıyor ve ısırtıyor ama ben yılmayacağım.

"Neden benden kaçtın?" Elime ağırlık vererek soruyorum.

"Nedenini biliyorsun," diye boğuluyor. Bacaklarını tekmeliyor, yatak odasında özlediğim şekilde çırpınıyor.

"Seni becerdiğim için mi?" O uyurken onu kirlettiğimi hatırlayınca sikim bir anda sertleşti.

Altımda yeniden kıpırdanıyor, bileğimi yenilenmiş bir güçle kavıyor ama soruya cevap vermiyor.

"Kaçtın çünkü orospu amına yaptığım şeyden hoşlanmadın."

Altımda durdu. "Ben fahişe değilim." Bu tek kelime ona benden daha ağır geliyor. Gözlerindeki paniğin yerini öfke alıyor, ona doğru koşan ateşli arabanın altına bir şüphe tümseği yerleştiriyor.

Bazı kadınlar kendilerine fahişe denmesinden hoşlanmazlar, çirkin ayakkabı uysa bile, ama onun bu kelimeyi küçümsemesi ... farklı. Hala hayal mi görüyor ve benden daha politik olarak doğru bir terminoloji kullanmamı mı istiyor yoksa gerçekten benim söylediğim gibi biri olduğuna inanmıyor mu karar veremiyorum. Belki de bir tazelemeye ihtiyacı vardır.

"Sana videoyu göstermeme gerek var mı Oaklyn? Ne kadar fahişe olduğunu mu göstereyim?"

Dişlerini sıkıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sana sözlük göstermeme gerek var mı? Ben lanet bir fahişe değilim."

Bu kadar yeter. Vücudunu kavrayışımı ayarlayıp onu karnının üzerine çeviriyorum ve kasıklarımı kıkına dayayarak onu sabitliyorum. Kalçamdan bıçağımı çekip boğazına götürüyorum ve düz tarafını tenine bastırıyorum ki neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak kavrayabilsin. Parmakları seyrek çayır otlarını kavıyor ve toprağa gömülüyor. Vücudunun bu kadar hassas bir bölgesine bu kadar yakın bir bıçak varken yapabildiği tek hareket bu. Terden sıırıslam olmuş saç tutamlarını yanağından çekiyorum ve parmaklarım

Gözyaşları. Sıvı acıyı tenime emiyor, orada yaşamasına izin veriyorum. Boştaki elimle şortunu indiriyor ve gözyaşlarını bacaklarının arasına sürüyorum.

Çok
yumuşak.
Çok
sıcak.

Kot pantolonumu açmaya çalışırken bana karşı zorlanıyor ama kendini ihtiyacımdan kurtaramıyor. Kalçalarını sıkıyor. Bu beni dışarıda tutmak içindi, ama ben onu içine iterken kendimi bacaklarının arasındaki sıcaklığa yönlendirmemi kolaylaştırıyor. Mücadelesinde o kadar derin ki, inanılmaz hissediyor. Çok sıkı.

Ağzım kulağının hemen yanında duracak şekilde eğiliyorum, sonra kalçalarımı öne doğru kıvrıp ucunu hissediyorum. Elimdeki bıçağı çevirerek ince kenarını boğazına bastırıyorum. "Sana finalini vereceğim, benim trajedim."

"Hayır, hayır, lütfen!" diye yalvarıyor.

Kendime daha fazla destek sağlamak için boştaki elimi kalçasına götürüyorum ama duruyorum. Parmaklarım çok iyi bildiğim bir şeyin üzerinde geziniyor. Kabarık et çizgileri. Birkaç tane. Tanıdık izlerden oluşan bir mozaik.

"Bu nedir?" Kalçasındaki çıkıntıların izini sürerek soruyorum. "Yara izleri olan tek kişi sen değilsin," diye ağlıyor.

Yaralarımın ilk kez bahsediyor. Ne zamandır onlar hakkındaki fikrini koruyor? Kalçalarımın gergin hareketini durdurup kıcıyla aynı hizada tutuyorum.

"Daha önce fark ettin mi bilmiyorum ama kalçalarımı hisset. Kalçalarımı."

Arabada ve onu becerirken kalçalarındaki yara izlerini gördüm. Ama kalçalarını görmedim.

"Bunlar senin kazandan mı?" Soruyorum.

"Bazılarını," diyor, "ama çoğunu oraya ben koydum." "O zaman biz aynı değiliz."

"Biri senin yaralarına sebep oldu. Benimkilere de biri sebep oldu. Ben sadece bıçağı tuttum."

Sözleri acı dolu bir hikayeyi özetliyor ve bu beni rahatsız ediyor. Ona sempati duymak istemiyorum. Onun bir insan olmasını istemiyorum. Onu kullanıp atmak istiyorum. Bu kadar.

Kafamı daha fazla karıştırmasına izin vermek istemediğimden, elimden geldiğince öfkemi dizginliyor ve bıçağı tekrar boynuna doğru itiyorum. Ama bir şey beni durdurdu. Beni durduramaz. Çok ileri gittim. Sikim onun rızasız amcığına gömülüyken, *hâlâ* çok ileri gidiyorum.

"Lütfen beni henüz öldürme," diye yalvarıyor. "Sana kim olduğumu göstermem için bana birkaç gün ver, sonra karar verirsin. Lütfen, Ambrose."

Adımı söylediğinde, şüphe dişlerini içime geçiriyor ve kemiklerimi bir ölüm yuvarlanışında çingırdatıyor. Ve bundan nefret ediyorum. Onu hemen şimdi bitirmeliyim. Burada, bu ormanda, hiçliğin ortasında, mükemmel bir suç işleyebilir ve uzun zamandır beklediğim intikamımı alabilirdim. Sonunda kendimi bu şiddet dolu düşüncelerden kurtarabilir ve bu yaraları kanla temizleyebilirdim.

Peki ben neden yapamıyorum?

Sıcaklığı sikimin etrafında titreşiyor. Belki de ona birkaç gün daha vermekten zarar gelmez. İntikam kadar ihtiyacım olan bir şey karşılığında kısa bir infaz ertelemesi. "Yaşamak istiyor musun, trajedi?" diye sordum.

Başını sallıyor ve bıçak boynuna dayanıyor. "Evet," diye inliyor.

Bıçağı ondan uzaklaştırıyorum ve kılıfına yerleştiriyorum. "O zaman seni kurtarabilecek tek şeyin benim gelmem olmasına izin ver."

Geri çekilip tekrar içine giriyorum. Küçük ve kayıtsız bir şeye dönüşüyor, ben onu toprağa gömüp daha sert sikerken acı dolu inilti çıkarıyor. Bencilce. Etrafımda gerilmesine ve sıkılaşmasına rağmen, kurtulmaya çalışmıyor. Ona verdiğim her santimi tüketiyor ve sıkılı yumruklarıyla otların ince dallarını kavıyor.

"Kalçalarını biraz kaldır. Daha derine inmeme izin ver," diye homurdanıyorum.

Emrettiğim gibi yapıyor, sırtını eğiyor, böylece içine daha fazla itebiliyorum. Her itişimde boşalmaya biraz daha yaklaşıyorum ama saçları yine yanağına dökülüyor. Yüzünü görmek istiyorum. Öne doğru eğilerek kıkına sürtünüyorum ve yeşil gözlerini ortaya çıkarmak için kırmızı perdeyi geri çekiyorum. Dolgun dudakları. Korkusunu.

Bu beni uçurumun kenarına göndermeye yeter.

Onu doldururken kulağına "İyi bir fahişe gibi boşal," diye homurdanıyorum. Birkaç kez daha soktukten sonra sıcaklığının tadını çıkarıyorum. Vücudu gevşiyor ve ben ondan uzaklaşırken kaçmak için bir hareket yapmıyor. İyi oldu. "Artık kalkabilirsin."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarının arasındaki pisliği temizleme zahmetine girmeden şortunu kaldırıyor. Ayağa kalkmaya çalışırken ona yardım etme isteğimle savaşıyorum. Bu onun kendi hatası. Bütün bunlar onun suçu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu inceliyorum. "Bir daha kaçmaya kalkma. Sonu senin için iyi olmaz."

Bana bakmadan başını sallıyor ve elleriyle kollarını ovuşturuyor. Üşümüş olmalı.

Dönüp beni takip etmesini işaret ediyorum ve o da kırbaçlanmış bir köpek gibi beni takip ediyor. "Eve geri dönmeliyiz. Oyun neredeyse bitti ama son perde için ne gibi sürprizler hazırladığınızı görmek istiyorum."

Ve bu son perde olacak. Tekrar olmayacak. Birkaç gün içinde perde kapandığında, bu seyahat gösterisi sona erecek. Belirsizlik amacıma ne kadar karşı çıkarsa çıksın, bir dahaki sefere geri adım atmayı reddediyorum. Ne de olsa bir trajedinin mutlu bir sonu olamaz.

On Dokuzuncu Bölüm

Oaklyn

Kulübeye dönerken ormanda topallayarak ilerliyorum, saldırganımla aramda biraz mesafe bırakıyorum. Sapığimla. Kendimi neyin içine soktum ben? Neredeyse onu isteyerek beceriyordum. Şalter kutusunu kontrol etmek için durmasaydı, bacaklarımın arasına girmesine izin verecektim.

Şalter kutusu. Kesmiş.

Avucumu tekrar tekrar alnıma vurma ve ne kadar mutlak bir moron olduğumu haykırma dürtüsüyle savaşıyorum. Kendimi hiçbir zaman bir dahi olarak görmemiş olsam da, en azından zeki insanlar arasında sayıyordum.

-Benmerkezci bir ayrım olduğunu artık iddia edemem. Parçaları birleştirmek için Sherlock Holmes olmaya gerek yok. Her zaman vardiyam bittiğinde kulübe geliyormuş gibi görünmesi. İşim onu iğrendirdiğinde sadece striptizci kıyafetlerimin yok edilmiş olması. Beni, tamamen yabancı birini, ülkenin öbür ucuna götürme isteği. Bu çok açık.

Ama her şey o kadar net değildi, kendime hatırlatıyorum. Videoyu özel alanda nasıl kaydetmişti? Soyunma odasının her tarafına nasıl resimler yapıştırmış ve dikkat çekmeden ayakkabılarımın içine bir meşe palamudu ve biraz sperm bırakmıştı?

Belki de kendime bu kadar yüklenmemeliyim.

Keskin bir ağrı bileğimden dizime doğru bir yol açıyor ve bir ağaca takılıp düşüyorum. Kaba ağaç kabukları yanağımı sıyrıyor. Ses çıkarmamaya çalışıyorum ama içimden bir inilti çıkıyor. Ambrose devam ediyor. Ben tamamen kötürümken o kendisiyle gurur duyarak yürüyor. Bu lanet ayak bileği olmasaydı beni yakalayamazdı. Sakatlığımın hayatımı etkilemesinin bir yolu daha.

"Devam et," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Karışık saçlarının arkasına bakıyorum. Kahverengi değil. Sarışın da değil. Ortalarda bir yerde. Birkaç kez yanına oturdum ama onu hiç böyle incelememişim. Ormanda ilerlerken bakacak başka yerim yok.

"Bileğim ağrıyor," diyorum, işe yaramayan uzvumdaki ağrıyı ovmak için orman zeminine düşünüyorum.

Duruyor ve bana dönüyor, kahverengi gözleri kısılıyor. "Seni gerektiği gibi öldürmüş olsaydım bileğin acımazdı. Bunu düzeltmemi ister misin?"

Belki de bu noktada bu daha iyi olurdu. Sonunda beni bitirmeden önce birkaç gün boyunca beni kullanmayı planlayan bir adamla ailemin kulübesine dönüyorum. Aptalca daha fazla zaman istedim çünkü bunun bana hayatımın yaşamaya değer olduğunu kanıtlama şansı vereceğini umuyordum. Ama öyle mi? Artık günlük hayatın normalliğinin dışına çıktığıma göre, pencereden bakıp varlığımın gerçekte ne olduğunu görebiliyorum. Ben gördüklerimden hoşlanmıyorum, o neden hoşlansın ki? Bu noktada acımı uzatıyorum, ancak insanın hava emmeye devam etme ihtiyacı henüz pes etmeme izin vermiyor.

Bu yüzden ona cevap vermiyorum.

Sessizliğim pek hoşuna gitmemiş olacak ki yumruklarını sıkmış ve çenesini dikleştirilmiş bir şekilde bana doğru geliyor. Ayakkabılarının altındaki yaprak çöplerinin her çıtırtısında daha da titriyorum. Bana ulaştığında, göz kapaklarımı sıkıp kapatıyorum ve öfkesini üzerime boşaltacağı anı bekliyorum. Ben de zaten yaptığından daha fazlasını yapmasını bekliyorum. Sonra kolları beni sarıyor ve ... Yükseliyor muyum?

Beni göğsüne yaslıyor ve bir adım öne çıkıyor. Beni taşımasına izin vermek kırık bacağıma iyi gelecek olsa da, çıplak tenimdeki ellerinin sıcaklığı beni rahatsız ediyor. Kavrayışında kıpırdanıyorum ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum, ama o duruyor ve beni daha sıkı kavıyor, parmak uçları kaslarıma batıyor.

"Yardım mı istiyorsun yoksa sakat bileğinle yürümeye devam etmek mi istiyorsun?" diye tersliyor, kasları beni zapt etmek için zorlanıyor.

Onun lanet olası yardımını istemiyorum. Ellerini üzerimde istemiyorum. Bileğime çekiçle vurulmuş gibi hissetmemin sebebi o. Ama üzerinde yürümeye devam *edemem*. Metal plaka etimin altında öğütülüyor ve her dengesiz adımda kalçama bir acı şimşeği gönderiyor. Bu yüzden kıvrınmayı bırakıyorum. Vücudumdaki her kası gevşetiyorum, umarım benim ölü ağırlığımı taşımaktan hoşlanır.

Pislik.

Etrafımızdaki yapraklar sıklaşıyor ve ormanın dikenli sarmaşıkların kol gezdiği kısmına ulaşıyoruz. İçeri girerken derimi parçaladılar ve çıkarken de aynısından daha fazlası için kendimi hazırlıyorum. Beni tutuş şekliyle, bunun yükünü ben taşıyacağım.

Bunu fark etmiş gibi durup beni ayağa kaldırıyor, sonra sırtını bana verip çömeliyor. "Tırman."

Beni kucağına almasına izin vermek bir şeydi, ama bedenimi isteyerek onun üzerine atmak ve göğüslerimi sırtına bastırmak başka bir şeydi. Bunu tek başıma yapmaya kararlı bir şekilde bir adım atmaya çalışıyorum ama bedenim işbirliği yapmayı reddediyor. Kolum yakındaki bir ağaç gövdesine doğru savruluyor ama sadece avucumu bir sarmaşıktaki kesmeyi başarıyorum. "Siktir, siktir, siktir," diye fısıldıyorum elimi göğsüme doğru çekerken.

"Bu kadar inatçı olmayı bırakıp lanet olası sırtıma biner misin? Gelecek haftadan önce kulübeye varmak istiyorum."

"Siktir git," diyorum nefesimin altında. Beni duyduysa bile tepki vermiyor.

Ama kabul etmekten ne kadar nefret etsem de o haklı. Dalların, çalılarının ve sarmaşıklarının arasından geçmek sonsuza kadar sürecek. Kulübe sadece yüz metre uzakta olabilir ama bu bileğin üzerinde kilometrelerce yol var.

Gözlerimi kapatıp iç çekerek yaklaşıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak sırtına yaslanıyorum. Sütyensizim ve tek umudum meme uçlarımla sıkılaştığı sert noktaları hissetmemesi. Bunun onunla hiçbir ilgisi yok ve her şey havadaki soğukla ilgili. Güçlü kollarını kalçalarımın altından geçiriyor ve çok az bir çabayla yükseliyor, sonra ayağa kalktığı anda tutuşunu bırakıyor.

"Bacaklarını bana dolaman gerekecek," diyor. "Kollarımı kullanmadan hiçbir şeyi yolumdan çekemem."

Derin sesinin sırtında titreşip içime işlemesinden nefret ediyorum ama dişlerimi sıkıp dediğini yapıyorum. Sık ormanda ilerlerken başımı eğiyorum ve yüzümü korumak için yanağımı boynunun arkasına bastırıyorum. Derimsi kokusu burnuma doluyor. Vücudumun bir kısmı tiksintiyle geri çekiliyor, ama diğer kısmı -yani alt yarım- o muhteşem kokuyu solumaya devam etmemi istiyor. Koklayarak beynimin karşıt taraflarını yatıştırmaya çalışıyorum, ama o kadar derin değil.

Işıklar uzakta parıldıyor, yaprakların arasından süzülüyor ve karanlığı dağıtıyor. Ağaçların arasından geçiyoruz ve o yavaşlayarak duruyor. Tekrar çömeldiğinde sırtından iniyorum ve omuzlarını kavrayarak kendimi sabitliyorum. İleri doğru bir adım atacağım ama bacağımda bir acı hissediyorum ve bir çığlık atıyorum. Ambrose gözlerini devirdi. Yüzüne doğru bağırmak ve tüm bunların onun suçu olduğunu bir kez daha hatırlatmak istiyorum ama buna fırsatım yok çünkü beni eve doğru taşıırken tekrar kollarına atılıyorum. Beni arka kapıdan içeri sokuyor ve kanepeye yatırıyor. Sırtım kalın mindere değmez ellerini savuşturuyorum ama o beni kavlıyor.

bileklerimi ve kollarımı başımın üstünde tutuyor. Eğilip yüzünü boynuma dayıyor.

Ve nefes alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Panik boğazıma bir safra dalgasıyla tırmanırken soruyorum.

Durdu. "Bana yaptığın şeyin aynısını." Sıcak nefesi tenimde geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Şimdi sadece utanıyorum çünkü onu bir katır gibi sürdüğüm süre boyunca onu kokladığımı biliyordu. İstesem bile tek kelime edemiyorum. Haftalardır bana eziyet eden bu adama karşı hissettiğim inkar edilemez çekimden dolayı utanıyorum. Bana ilaç verip istediğini alan adama. İsteseydi ona seve seve vereceğim şeyi.

Hiçbiri mantıklı değil! İtici biri değil. Yaralı olduğu kesin, ama o yaraların altında inkar edilemez bir yakışıklılık var. Neden beni takip edip saldırmak istesin ki?

Ellerimi bırakıyor ve mutfığa gidiyor. Dolapları ve çekmeceleri karıştırıyor, aradığı şeyi buluyor ve her neyse buzla doldurmaya başlıyor. Çekmeceden çıkardığı bir bulaşık beziyle sarıyor, sonra bana getiriyor.

"Bunu bileğine koy," diyor, yüzümün önünde oynatarak. "İltihabı azaltacaktır."

Buz torbasını ondan alıyorum ve yüzümü buruşturarak bileğime uyguluyorum. Neredeyse ona teşekkür edecektim ama sonra kendime bunun onun olduğunu hatırlattım. Onun olduğunu. Lanet olası. Hatası.

Kilerde kayboluyor ve elinde ekonomik boy bir kavanoz fıstık ezmesiyle geri dönüyor. Bir kaşık aramak için eğildiğinde, beyaz atleti kaslı sırtını yukarı kaldırıyor ve daha da fazla yara izini ortaya çıkarıyor. Nefesim kesiliyor. Yüzü, başı, kolları ve sırtı yara izleriyle kaplı, bu yüzden cildinin başka nerelerinde izler olduğunu ancak hayal edebiliyorum. Ona ne olmuş böyle? Dövüştüğünü biliyorum ama bunlar dövüşten değil. Arkasını döndüğünde beni aval aval bakarken yakaladı.

"Daha yakından bakmak ister misin?" Fıstık ezmesini ve kaşığı tezgahın üzerine bırakıp bana doğru yürüyor. Kanepeye yaklaştığında tişörtünün eteklerini kavırıyor ve kendisinden uzaklaştırıyor. "Belki de bakmak senin için yeterli değildir." Elimi tutuyor ve karın kasları boyunca gezdiriyor. Yara izleri boyunca. Çok fazla var.

Uzaklaşmaya çalışmıyorum ve bu onu, kendimi onun teninden kurtarmak için mücadele etmemden daha fazla rahatsız ediyor gibi görünüyor. Bu izlerden iğrenmemi bekliyorsa, kendini hayal kırıklığına hazırlıyor demektir. İlgimi çekti mi? Kesinlikle. Ama iğrenmedim.

Elimi bırakıyor ve tek kelime etmeden fıstık ezmesini almak için mutfığa dönüyor. Sanki sinirlenip bana saldırmak için bir neden arıyor ve şimdi de pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmediğim için kızgın. Beni öldürmesi için ona bir sebep vermeyeceğim.

Neden hedef olarak beni seçtiğini ve neden hayatıma son vermek zorunda hissettiğini anlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Yüzünü gördüğüm için onu ispiyonlayacağımdan endişeleniyorsa, endişelenecek bir şeyi yok. Kimse bana inanmaz. Beni değersiz bir fahişe olarak gören tek kişi o değil. Bana saldırdığını söylersem, rızamla olduğunu iddia edecektir. Bunu benim istediğimi. Kimse kadına inanmaz.

"Bunların hiçbirini yapmak zorunda değilsin, Ambrose. Gidebilirsin. Bana yaptıklarından sonra polis çağırmadım, şimdi de çağırmayacağım. Sadece git. Lütfen."

Kaşığı ağzına ulaşmadan durduruyor ve sanki düşünüyormuş gibi dudaklarını sıkıyor. Kaşık aşağı iniyor. "Neden yapmadın?"

Buna cevap veremem. Nedenini bilmesine gerek yok; sadece yapmadığımı bilmesi gerekiyor. Başımı sallıyorum ve tavana odaklanıyorum. "Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Bu karmaşık bir soru ve daha da karmaşık bir cevabı var," diyor ve sonunda kaşığı ağzına sokuyor. Daha fazla detaylandırmaya niyeti yok.

Ondan uzaklaşıyorum ve gece geç saatlerde ormanda yaptığım yürüyüşten sonra bitkin bir halde yan yatıyorum. Buzun soğukluğu kemiklerime işliyor ve yeni bir sızı yaratıyor ama ben onu orada bırakıyorum. Bu acı alternatifinden daha katlanılabilir. Uyuklamaya başlıyorum ama lavabodaki kaşığı çalkaladığını duyunca aniden uyanıyorum. Sonra yaklaşıyor.

"Yatma vakti," diyor beni kollarının arasına alırken.

Onu itiyorum ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama tutuşu çok güçlü. "Seninle aynı yatakta uyumayacağım."

Bana bakarken yüzünde bir sırıtma belirliyor ve kahverengi gözlerini bir gölge karartıyor. "Kesinlikle öylesin. Tekrar pencereden kaçma riskini göze alamam. Buradan sadece birimiz canlı çıkacak, trajedi ve ben henüz perdeyi indirmeye hazır değilim."

Kesin gerçek yüzüme bakıyor ve gerçeklerden saklanamıyorum. Öleceğim. Onun cipine bindiğim için  ld r leceğim. Otostop çektiğim için.

Kollarında benle merdivenleri çıkarken, son nefesimi vermeden önce nelere katlanmak zorunda kalacağımı sadece hayal edebiliyorum. Çok çekici olması da yardımcı olmuyor. Eğer sapığım Jake gibi biri olsaydı, sadece durumsal korku ve paniğe katlanmak zorunda kalırdım. Şimdi bunun üstüne bir de kafa karışıklılığıyla uğraşmak zorundayım.

O bir katil, Oaklyn! Hormonlarınla değil, kafanla düşün!

"Tuvaleti kullanmam gerekiyor," diye geveledim.

Merdivenlerin başında beni ayağa kaldırıyor ve sağdaki ilk kapıya doğru topallayarak ilerliyorum. Arkamdan ayrılmıyor. Tuvaletimi yaparken beni izlemek isteyeceğinden korkuyorum ama o sadece kaamayacağımdan emin olmak için banyoyu kontrol etmek istiyor. Sadece bir çocuğun sığabileceği işe yaramaz minyatür pencereden memnun bir Şekilde ayrılıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Şortumu indirip tuvalete oturuyorum ve içerken kendimi kurtarmanın yollarını arıyorum. Burada hiç silah yok. Silaha d n şt r lebiyecek herhangi bir eşya bile yok. En tehlikeli eşya deniz kabuklu sabunluk ve o da işime yaramayacak. Kafasına benim alabileceğimden daha sert darbeler almış gibi görünüyor. Panikleyip pencereden utuğumda bıçağı aptalca odasında bırakmıştım. Muhtemelen Şimdi saklıyordur. Hiçbir seçeneğim -ya da parlak fikirlerim- olmadan tuvaletin üstündeki raftan bir bez aldım ve elimden geldiğince temizlendim. Y z mdaki kiri ovalayıp giderden aşağı durularken, onun dışarıda olduğunu hissediyorum.

Dinliyoru

m.

Bekliyoru

m.

Banyodan çıktığımda, kolunu başının üzerine koymuş, kapının çerçevesine yaslamış bir Şekilde orada duruyordu. Böyle bir psikopat olmasaydı, bu poz külot eritici olurdu. Arkasından bir şişe çıkarıp bana uzatıyor.

"Acın için" diyor. Ne

kadar da tatlı.

Alay ediyorum. Ondan hiçbir Şey almayacağım. İçki karıştırma konusunda iyi bir sicili yok.

Eli bıçağının sapına gidiyor ve ben i çekiyorum. Şişeyi ondan alıyorum ve kapağını açıyorum.

"Aferin kızıma," diyor sırtarak. "Yine de sadece bir yudum al. Bu bok çok güçlü."

Gözlerimi devirerek Şişeyi eğiyorum ve tatsız sıvının dilimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Tadı su gibi ve biraz daha yudumlamayı düşünüyorum. Çok susamıŐtım. Yine de onun tavsiyesini dinliyor ve alabildiğim en küçük yudumu alıyorum. İki kadeh votkanın anısı zihnimden o kadar da uzaklaŐmıŐ değil.

Sadece gece ieeği olduğunu tahmin ettiğim suyu uzatıyorum ve beni yatak odama götürmesine izin veriyorum. Yatağın kenarına oturduğumda pencereyi kontrol ediyor ve bu odadan çıkmanın kolay bir yolu olmadığını gördüğünde yalnız uyumama izin vereceğini umuyorum. Yatağın diğer tarafına geçip oturduğunda bu umudu kışının altında eziyor.

Bu adamla yatmayacağım. Yatmıyorum.

Yatağımdan fırlıyorum, acı tekrar içime saplanırken ağırlığımı komodinin üzerine veriyorum.

Güçlü bir el uzanıyor, kolumu kavırıyor ve beni yatağa doğru sürüklüyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun, trajedi?"

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" Yenik bir nefes veriyorum ve ondan olabildiğince uzaklaŐarak arkama yaslanıyorum.

Başını elinin üzerine koyar. "nk mutsuz bir sonla karŐılaŐacaksın. Seninle tanıştığım andan itibaren bunu biliyordum." Yatağın baŐucundaki lambayı kapatır. "Uyumaya git. Yarın nc perdeye başlıyoruz."

Yirminci Bölüm

Ambrose

Yanımda yatarken rahatlamıyor. Her sert kası gerginlikle geriliyor çünkü kâbuslarındaki şeyle aynı yataкта. Uyanıp kötü rüyalarındaki canavardan kaçmak yerine, onun yanında uyanacak. Ve ben bundan çok keyif alıyorum. Karanlıkta dinliyorum ve onun düzensiz nefes alışları sonunda yumuşak ve dengeli bir şeye dönüşüyor. Bu sadece bir zaman meselesiydi. Votka şişesinden aldığı yüksek dozu almadı ama bir yudum onu bir süre baygın tutmaya yetecek.

Şimdi o uyuduğuna göre, düşüncelerimle baş başa kaldım. Onu buraya getirmeyi kabul ettiğimde aklımda tek bir amaç vardı, o da her şeyi bitirmektir. Ormanda karşıma mükemmel bir fırsat çıktı ama bu bana sadece ne kadar zayıf olduğumu gösterdi. Serbest bıraktığım intikamımı saklamak için derin bir mezar kazmak yerine, kaçmamasını sağlamak için onun yanında yatıyorum. Onu hayatta tutmak için bahaneler bulmaya devam ediyorum ama bunu yapmaya devam edemem.

Bunun nasıl bitmesi gerektiğini bilsem de, onun birkaç gün daha yanımda olmasını istiyorum. Onu daha fazla tecrübe etmek istiyorum. Ama onun içinde bulacaklarımdan korkuyorum. Ya nefret ettiğim her şeyi sevmeye başlarsam? Bunun olmasına izin vermek için çok çalıştım ve nefretimi çok uzun süre besledim.

Aramızda benzerlikler bulmaya çalışmasının bir faydası yok. Onun yaralarının benimkiler gibi olmadığını göremiyor. Onlar özel yerlerde saklı, dünyanın görmesi için sergilenmiyorlar. İnsanların ona açıkça bakmasını engellemek için yaz sıcaklığında deri ceket giymek zorunda değil. Beni anladığını sanıyor olabilir ama hiçbir fikri yok.

Kalçamdaki bıçak beni çağırıyor. Onu kesip anlamasına yardımcı olabilirim. Hayatım boyunca bildiğim utancın bir parçasını hissedebilmesi için yüzünü dilimleyebilirim. Aynada ona bakan kişiden nefret ederdi. Benim gibi.

Bıçağı kınından çıkardım ve yan tarafıma geçtim. Kendimi onun bedenine yaklaştırarak bıçağı soluk teninin hemen üzerinde duracak şekilde tutuyorum. Bıçağı kolundan aşağı doğru sürüklüyor ve iyileşmesi zaman alacak kırmızı bir yarık açıyormuş gibi yapıyorum. Ama o et asla şimdiki gibi olmayacaktı. Saf. Lekesiz. Boş bir tuval. Benimki gibi olacaktı. Çirkinleşecek. Yıkılmış. İğrenç. Yüzündeki saçları tarıyorum ve bıçağı yanağına bastırıyorum. Yumuşak

Deri ağırlığın altında batar ve bir çizgi kanı yüzeye çıkarmak için sadece biraz daha baskı gerekir.

Ama yapamam.

Bıçağı kınına sokuyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Bunu neden yapamıyorum?

Elimi uzatıp yan tarafını ovuyorum, uyanıkken izin vermeyeceği şekilde onu hissediyorum. Meşe palamutlarını keşfetmemiş olsaydı buna izin verirdi. Bunu o istedi. Karnını öperken çıkardığı yumuşak inilti bana bunu söylüyordu ve bu yüzden onu durdurmak zorundaydım. Bu, onun benim düşündüğüm gibi bir fahişe olduğunu kanıtıyor. Sadece bir fahişe yaralı bir canavarla yatmaya bu kadar istekli olabilir.

Dudaklarından dökülen o yumuşak sesi düşünmek beni sertleştiriyor. Olmamalı ama vücudumun onu tekrar kullanmak için yalvarışını inkâr edemiyorum. Bir kolumu beline doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, böylece kıcı pelvisime baskı yapıyor. Hiç kıpırdamıyor. Sıcaklığı içimde eriyor, toprak ve ter kokusu burnuma ulaşıyor. Artık kulüp gibi kokmuyor. Benim evcilleşmemiş şeyim gibi kokuyor. Benimki gibi.

Elim boynunun ön tarafına gidiyor ve boğazını sıkmak gibi ağır düşünceler aklıma üşüşüyor. Bunun yerine daha aşağıya inip göğsünü kaşkorsesinden kurtarıyorum. O yumuşak tümseğin doğal kıvrımları beni çağırıyor, dokunmam için yalvarıyor. Tatmam için. Zevk almam için. O süper sahte göğüslere sahip olsaydı bu daha kolay olurdu. Ondan bu kadar etkilenmezdim. Bu teslim olmamam gereken bir cazibe, ama sikim onun için ağrıyor. Bu gece bir kez yeterli değildi.

Şortunu çıkardım ve kendimi kot pantolonumdan kurtarmak için acele ettim çünkü bu kız arabama bindiği geceden beri uyanıkken aklıma gelen her şeyi işgal etti. Sikimi ona dayadım, sonra sıcak kalçalarının arasına kaydardım. İçine girmenin nasıl bir his olduğu hâlâ aklımdan çıkmıyor. Tekrar hissetmeye ihtiyacım var. Bencilce. Günleri sayılı, bu da onu bir daha etrafımda hissetmeden önce bu anı sadece birçok kez yeniden yaşayabileceğim anlamına geliyor. Başının üzerinde bir geri sayım asılı, saniyeler ilerliyor ve ben onu patlayana kadar sismek *zorundayım*.

Kalçalarımı geri çekip elime tükürüyorum, sonra sikimi tükürükle kaplıyorum. Kalçasını kavrayarak içine doğru itiyorum. Boğuk bir inilti boğazına yapıyor. Bana karşı kıpırdanıyor ama ben durmuyorum. Duramıyorum.

"Şşş, trajedi. Seni gördüğüm anda benim olduğuna karar verdiğim şeyi alıyorum sadece. Uyumaya devam et."

Yüzü yastığa yaslanıyor ama sözlerimin onu rahatlattığından şüpheliyim. Rüya uyandıran bir kokteylin hafif uğultusunda kaybolmuş durumda.

İçinden yavaşça çıkıyorum ve sıcak merkezine doğru süzülüyorum, hareketlerim kontrollü ve nazik. Sanki onu uyandırmak istemiyormuşum gibi. Çünkü istemiyorum. Sadece onu kullanmak istiyorum.

Kalçalarımın her darbesinde ıslaklığı artıyor. Uyanık olsaydı asla böyle ıslanmazdı. Muhtemelen zevk alıyormuş gibi yaparken sahte inlemelerini dinlemek zorunda kalacaktım ve bunu istemiyorum. Onu tam olarak şu an olduğu gibi istiyorum; kaygan ve uyumlu. Alıngan ve ateş dolu olduğunda eğlenceli oluyor ama ben bunu da seviyorum. Belki daha çok.

Tekrar içine doğru iterken elim göğsüne doğru yükseliyor ve meme ucunun sertleşmiş ucunu buluyorum. O mükemmel noktayı parmaklarımın arasında tutuyorum, avucum dolgun göğsüyle dolarken onu yuvarlıyorum. Tekrar kıpırdanıyor ve sırtı yükseliyor. Onu memnun ediyor muyum? İniltisi yumuşak bir iniltiye dönüşüyor ve artık bundan zevk aldığından eminim. Zihninde başka birini hayal ettiğinden de eminim. Hoşlandığı birini. Yara izleriyle kaplı olmayan birini. Ben olmayan birini.

Elim boğazına doğru yükseliyor ve parmak uçlarımla nabzına ayak uydururken içine doğru itiyorum. Sıcak bedenini kendime yaklaşıtıyorum. Onunla ilgili her şey duyularımı harekete geçiriyor. Gözlerim hafifçe ayrılmış dudaklarında ziyafet çekiyor ve onları sikimle ittiğimi hayal ediyorum. Yüzümü saçlarına gömüp kalçalarımın temposunu artırırken, çilekli şampuanının kokusu beni sarıyor. Boynunun kıvrımlarını yalıyorum ve korkuyla karışık teri dilimin üzerinde dans ediyor. Her yumuşak inilti ve inleme beynimde bir coşku dalgası yaratıyor. Ve dokunuş. Tanrım, dokunuş. O kadar yumuşak ki gerçekmiş gibi bile hissettirmiyor.

Sessizleşiyor, zihni yarı bilinçli ve bilinçsiz arasındaki çizgiyi geçiyor. Elimi indirip bacaklarının arasına koyuyorum, şişmiş klitorisini bulana kadar araştırıyorum. Ama tepki vermiyor.

Ne büyük hayal kırıklığı.

Onu sırtüstü yatırıyorum ve üzerinde geziniyorum. Kızıl saçlarından bir perde yüzünü gizliyor ama ben o kapalı gözleri görmek istiyorum. Saçlarını tarıyorum ve taşaklarımı sızlatan bir görüntüyle ödüllendiriliyorum. Gözleri kapalı, dudakları sadece bir nefes fısıldadığında hareket ediyor. Uyuyan Güzel'i siktir et. Benim trajedim uyuyan bir *tanrıça*.

Tekrar onun içinde olma ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Kalçalarını ayırdım ve başparmağımı klitorisine sürttüm. O çok kaygan ve sıcak. Ben hala

Bir tepki alamayınca yaklaşıyorum ve daha fazla ilerleyemeyinceye kadar sikimi içine itiyorum. Bu onun gevşek dudaklarından başka bir inilti getiriyor.

"Şşt. Sen uyurken o güzel küçük amını sikmeme izin ver," diye fısıldıyorum. "Sadece seni kullanmama izin ver. Sana son damlasına kadar verdiğimde işim bitmiş olacak."

Ellerim beline doğru hareket ediyor. Her ileri itişte onu kendime doğru çekiyorum, daha sert ve daha hızlı içine giriyorum. Tekrar inliyor ve yatak başlığı duvara çarparak onun şehvetli seslerini bastırıyor.

"Tanrım, sen *çok* iyi bir fahişesin." Son kelime dilimde değişiyor. İğrenme kozasından sıyrılıp başkalaşım geçiriyor, kutsal ve değerli bir şeye dönüşüyor.

Kalçalarını daha da ayırıyorum ve daha derine itiyorum. Daha fazla dayanamıyorum. Boğazını sıkamak ve etrafımda boşalmasını hissetmek istedim, ama uyanana kadar beklemem gerekecek. Bilinci yerine geldiğinde, o küçük tatlı amcığını benim için kasılmaya zorlayabilirim. Benden nefret etse de, o yeşil gözleri kafasının arkasına yuvarlanmadan önce canlanmasını sağlayacağım. Ve sonra o hayatı söküp alacağım.

İyilik için.

Kalçalarım duraklıyor ve onu doldururken göğsümden derin bir inilti çıkıyor. Uyandığında ve tekrar bacaklarının arasında boşaldığımı hissettiğinde çok kızacak. Ondan bir kez daha faydalandığımı fark ettiğinde, bu sadece öfkesini artıracak. Ama onu becerdiğimde nasıl inlediğini bilse ne hissederdi? Kaydetmemem çok kötü oldu. Ona söylersem bana asla inanmaz.

Doymuş bir şekilde üzerinden inip bacaklarını düzleştiriyorum, sonra da battaniyeyle üzerini örtüyorum. Şortunu giydirme zahmetine girmiyorum çünkü yaptığım şeyi saklamaya çalışmıyorum. Tam tersine. Onun bilmesini istiyorum. Yarın uyandığında, onu kirlettiğimi fark ettiğinde yüzünün nasıl düştüğünü izlemek istiyorum.

Yan dönüp gözlerimi kapatıyorum ve fark ettiğim şey yüzünden kendimle kavga etmeyi reddediyorum: Yarın uyandığında, onu tekrar kirletmek istiyorum.

Bölüm Yirmi Bir

Ambrose

Sabah güneşi odayı dolduruyor ve Oaklyn'in fırtına gibi esmesiyle uyanıyorum. Ben uyurken bir şekilde dönüp onu kucakladığım için mutlak bir tiksintiyle kolumu üzerinden atıyor. Ne kadar küçük bir yatak. Birbirimizin üstünde uyanmadığımıza şaşırdım. İnce parmakları battaniyeyi kaldırıp altına bakıyor, sonra uzanıp kendine dokunuyor. Onu daha önce becerdiğimi fark etmediyse bile, sıırıslıklam amı şimdi kesinlikle ona ipucu verecektir.

Unutulmaz yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve battaniyeyi bırakıyor. Yüzünü panik yerine kırgınlık kaplıyor. Kendimden başka kimsede görmediğim bir bakış bu.

"Bitir şu işi ve öldür beni, Ambrose. Bana yeterince şey yaptın. Bu kedifare oyununu oynamayı bırak ve son ısıırığı al artık." Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve onları kırpmaya çalışıyor. "Bunu daha fazla yapamam. Sen gelip her şeyi mahvetmeden önce sevdiğim bir hayatım varmış gibi davranıyorsun. Bana çok acı çektiğini sanıyorsun ama ben seninle tanışmadan çok önce de acı çekiyordum."

Başımı salladım. "Seninle işim henüz bitmedi. Gösteriyi ne zaman bitireceğime sen karar veremezsin."

Başka tarafa bakıyor, dişleri birbirine kenetlenirken çenesi geriliyor ve ben tepki veremediğim üstüme çıkıyor. Onun hızını ya da çevikliğini beklemiyordum ve bu muhakeme hatası benim felaketim olacaktı çünkü bıçağıma uzanıyordu. Bıçağın derime batmasını bekliyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve gelen saldırıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Bıçağı etime gömecek, tıpkı annemin yaptığı gibi. Nefret ettiğim kadının mükemmel bir temsilini seçtiğimi kanıtlayacak.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor.

Gözlerimi açıyorum. Yatağın üzerinde diz çökmüş, bıçağı titreyen eline almış, ama bıçak bana doğrultulmuş değil. Kendi boğazına doğru bastırıyor.

"Sen yapmazsan ben yaparım," diyor dişlerini sıkarak. Yeşil gözleri vahşi bir parıltıyla bürünmüş. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi.

kendini avcının tuzağından kurtarmak için kendi uzvunu kemiriyor. Bu bakışı biliyorum çünkü ben de o yollardan geçtim.

"Ver şunu bana," diyorum bıçağa uzanarak.

Geriye yaslanıyor ve bıçağı, jilet keskinliğindeki kenarın hemen altında ince bir kırmızı çizgi belirene kadar derisine bastırıyor. "Hayatım aylar önce sona erdi. Zaten ölmüş olan bir şeyi öldüremezsin." Burun delikleri çılgınca alevleniyor ve içimden bir ses bunun beni onu serbest bırakmaya zorlamak için yapılmış bir hareketten çok daha fazlası olduğunu söylüyor. Blöf yapmıyor.

Öne atılıp kolunu kavıyorum, bıçağı boğazından uzak tutarken onu döndürüp sırtını göğsüme yaslıyorum. Karnının alt kısmından insanlık dışı bir çığlık yükseliyor. Kurtulmak için çırpınıyor, bana karşı kıvrılırken ön kolumu kesiyor.

"Ver şu lanet bıçağı bana." Kelimeler boğazımı parçalayarak içimden çıktı. Bileğinin kontrolü bende ve onu bıçaklamaya çalışmıyorum, ki tam olarak bunu yapmaya niyetlendiğimi düşünürsek bu çok komik. Burada olmamın tek sebebi buydu.

Kıpırdanıyor ve kasıklarına bir tekme savuruyor. Yere düştüm. Nefes nefese bir yığın halinde karnımı tutarken, bundan sonra olacakları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Sadece kapıya doğru çekilmesini izleyebiliyorum ama panik yapmıyorum. Eğer kaçarsa, onu yakalarım.

Ama kaçmıyor. Kapıda durup yüzünü bana dönüyor, gözlerinde evcilleşmemiş bir elektrik pırıldıyor. Aldığı her nefeste göğsü kabarıyor. Burun delikleri alevleniyor. Bir çığlıkla kolunu bana doğru itiyor ve bıçağı ön kolundan aşağı doğru sürüklüyor. Yolun yukarısına ve aşağısına. Yaraya bakıyor, kan yarıktan akıp yere damlarken yüzünde bir inançsızlık ifadesi belirliyor.

Hay sikeyim.

Hava ciğerlerime doluyor ve ayağa kalkıyorum. Duvara doğru sallanmaya başladığında bıçağı elinden alıp fırlatıyorum. Kollarımla onu sarıyorum ve yatağa taşıyorum, kenarına oturtuyorum ve dik durması için omuzlarını kavıyorum. Ayağıma bir sıcaklık çarpıyor ve aşağı bakıyorum. Kıpırmızı bir şerit ondan kayıyor ve parkenin üzerinde birikiyor. Kanamayı durdurmalıyım.

Omuzlarını bıraktığımda Oaklyn yatağa uzanıyor, kirpikleri titriyor. Gömleğimi bedenimden ayırıyorum ve kumaşım bitene kadar yaranın etrafına sarıyorum. Bu yeterli değil. Kan pamuk liflerini kaplıyor ve koyu bir vermillion tonuna dönüştürüyor.

"Aptal kız," diye hırlıyorum, gözleri titreyerek kapanırken bile.

Kan parmaklarımı kaplıyor ve kurumaya çalışırken yapış yapış bırakıyor. Kanamayı durdurmalıyım ama hastane bir seçenek değil. Yaranın üzerine bastırıyorum, zihinsel olarak lanet olası fiskiyei onu öldürmeden önce kapatmaya çağırıyorum.

Neden?

Bunu neden yapıyorum ki?

Ölmek istiyorsa, ona izin vermeliyim. Bu son kafamda planladığım kadar güzel olmaz ama yine de trajik bir ölüm şekli. Kolunu bırakırsam, radyal arteri ıskalamış olsa bile çok geçmeden kan kaybından ölecektir. Sadece bırakmam gerekiyor. Tutuşumu gevşetiyorum ve bir damla kan yılan gibi kolundan aşağı süzülüp altındaki battaniyeye yayılıyor.

Bunu yapamam.

Ellerim kolunu tekrar kavıyor ve öncekinden daha fazla baskı uyguluyor. "Oaklyn," diye bağıriyorum, bir elimi terle kaplanmış yanağına vuracak kadar kaldırıyorum.

Cevap vermiyor. Ona ölmesine hazır olmadığımı söylemek istiyorum. Gitmesine izin vermeye hazır değilim. O gittikten sonra, neye geri döneceğim? Bana odaklanabileceğim değerli bir şey verdi, odaklandığım şey sadece nefret olsa bile. Şimdi, o nefret yabancı bir şeye dönüştü. Açıklayamadığım ya da anlayamadığım bir şeye. Terazinin bir kefesinde küçümseme, diğer kefesinde ise hayranlık ağır basıyor.

Ve onu takdir ediyorum, özellikle de az önce yaptığı şey düşünüldüğünde. Bu benim de sayısız kez yapmak istediğim bir şeydi. Hatta bir kez denedim ama vücuduma daha fazla yara izi ekledim.

Gerçi kimse kalmam için yalvarmadı.

Bıçağı yeterince derine saplamadığım için hayatta kaldım. Benim yapamadığımı o başarmış olabilir ve bu düşünce beni dehşete düşürüyor. Sonuna giden yolda bıraktığı yıkım izinden kimse muaf değil ve ben de bu serpintiye yakalandım. Bunu açıklayamasam da, henüz anlamasam da, onu kurtarmak zorundayım.

Yirmi İkinci Bölüm

Oaklyn

Yoğun bir sis gözlerimi kapatıyor ve altımdaki sert hissi tanıyamıyorum. Bu bir yatak değil. Tahta. Parmaklarım yüzey boyunca ilerliyor, bir kenara ulaşana kadar kayıyor ve bir masanın üzerinde olduğumu fark ediyorum. *Ne oluyor lan?* Bir elimi başıma götürüyorum, sonra ağrıyan bileğime indiriyorum. Gergin, yapışkan derimi ve etimdeki bir dikişi sıyrıyorum.

Anılar geri geliyor ve gözlerimin üzerindeki sis dağılmaya başlıyor. Kulübedeyim. Takipçimden kaçtım. Sapığım Ambrose. Beni öldürmekle tehdit etti ve ben ...

Bileğime tekrar dokunuyorum, yaptığım şeyi kabul edemiyorum.

Yanımdaki rafta bir şişe süper yapıştırıcı duruyor. Kolumu tekrar hissediyorum ve yaranın içinden geçen sert çizgiyi fark ediyorum. Beni buna itti ve sonra kurtardı mı? Neden kurtarıyor? Onun küçük oyununu daha fazla oynayabileyim diye mi? Kedi farenin kuyruğuna basmış ve onu dişlerine doğru geri çekmiş.

Ayak sesleri bana doğru geliyor ve sıcak eli bileğimi kavıyor. "Burada süper yapıştırıcı olduğu için şanslısın. Yoksa seni iğne ve iplikle dikmek zorunda kalacaktım," diyor el işini incelerken. "Süper yapıştırıcı bir dövüşçünün en iyi arkadaşıdır."

"Ya da ölmeme izin verebilirdin."

Başını sallar. "Ölmezdin. Kanama yavaşladığında, yeterince derine inmediğini görebildim. Bazı kan damarlarını kesmişsin ama önemli olanları ıskalamışsın. Bir süre sersem gibi olacaksın ama yaşayacaksın."

Ayağa kalkıyorum ve başımdan kan hücum edip sis geri döndüğünde bu kararımın hemen pişmanlık duyuyorum. Gözlerimi kırıştırarak sisi dağıtıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Anlamıyorum," diye fısıldıyorum. "Beni öldürmek istediğini söylüyorsun ama beni kurtarmak için elinden geleni yaptın. Bunun olmasına izin vermeli ya da bana yardım etmeliydin."

"Bunu kendi şartlarınla bitirmiyorsun."

"Ya beni bırak ya da işimi bitir, Ambrose." Onunla yüzleşmek için dönüyorum ama gözlerimin içine bakmayı reddediyor.

Yarayı sıvazlıyor. "Kurudu. Git duş al," diyor ve çoktan aldığını fark ediyorum. Birisi yemek masasında baygın yatarken kim duş alır ki? Sanırım birini baygınken becerenle aynı kişi.

Siktiğimin Ambrose'u.

"Ben iyiyim," diyorum. Leş gibi kokar ve kan içinde kalırsam, belki benimle uğraşmaya devam etmez.

"Şimdi, trajedi," diyor sesini yükselterek.

Gözlerim ona dikiliyor. "Yoksa ne olur?"

Saçlarımı yumrukluyor ve dudaklarımı ağzına doğru çekiyor. "Seni hemen şimdi becereceğim. Yaralı bedenimin tekrar üzerinde olmasındansa ölmeyi tercih edeceğimi biliyorum." Dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Değil mi?"

Double A haklı, ama bunun onun yaralarıyla bir ilgisi yok. Yine de bunu ona açıklamayacağım. Bırak ne isterse onu düşünsün. "Ben duş alacağım," diyorum ve umarım bu kararım kalbine bir hançer saplar.

Bacaklarımı masanın kenarından indirdiğimde, dünyanın ağırlığı üzerime saldırıyor. Baş döndürücü bir vızıltı dengemi bozuyor ama kaburgalarım masaya çarpmadan önce güçlü bir kol beni yakalıyor.

"Yavaşla," diyor. "Şaşırtıcı miktarda kan kaybettin. Seni kapatabileceğimden bile emin değildim."

"Kahramanım," diyorum elini iterken.

Dudaklarında bir sırıtma beliriyor. Dengemi sağlamak için masaya tutunuyorum ve tenim gömleğime yapışıyor. Aşağı bakıyorum. Kurumuş kan kıyafetlerimi ve tenimi kaplıyor. Evet, sadece temizlenmek için değil, vücudumdaki Ambrose'un tüm izlerinden kurtulmak için de lanet bir duşa ihtiyacım var. Vücudumdaki. İçimden vahşi bir ürperti geçiyor.

Topallayarak alt kattaki banyoya gidiyorum. Gidecek bir yerim olmadığını bildiği için beni takip etmiyor. Duşu açtığımda ılık buhar yükseliyor. Soyunup içeri giriyorum ve gözlerimi giderin etrafında dönen pas rengi sudan kaçırıyorum. Yıllardır rafta duran şampuan şişesinin kenarına bir kabuk yapışıyor ve ellerime biraz sıkabilmek için onu bir fiskeyle uzaklaştırıyorum. Saçlarımda yoğun bir köpük oluşturuyorum, ter kafa derimdeki tutuşunu hafifletip köpüklerin üzerinde süzülürken gözlerimi kapatıyorum. Bir el bezi kullanarak cildimi pembeleşene kadar ovuyorum. Bileğimin etrafında o kadar çaba sarf etmiyorum, sadece kurumuş kanı serbest bırakacak kadar sert bastırıyorum. Derin bir sızı kolumu pençeliyor. Alev alev yanan parmaklar cam tırnaklarını kaslarımda gezdiriyor. Kendime gerçekten bir numara yaptım.

Duştan çıkarken derin bir i çekiyorum. Temiz olmak çok iyi hissettiriyor. Yenilenmiş. Banyodan çıktığımda beni daha fazla cehennem bekliyor.

-Daha fazla Ambrose. Ama şu anda bunu dşunemem. Keşke kulübe dönüp hayatım hakkında söylenip dursaydım. En azından dans edebilirdim. zerine ağırlık verdiğimde bileğim ötüyor ve bir daha dans edebileceğimden emin değilim. Herhangi bir kapasitede.

Lavabonun yanında asılı olan havluya uzanıyorum ve ıslak olduğunu görünce sinirleniyorum. Ziyaretlerimizde genellikle kendi havlularımızı getiririz çünkü güveler her zaman geride bıraktıklarımızı yiyip bitiriyor gibi görünür. Bunun üzerinde zaten delikler var ve muhtemelen bu yüzden terk edilmiş. Onu kendi etrafıma sararken dudağım kıvrılıyor. Vücudunun herhangi bir şekilde, biçimde veya formda benimkine karşı olmasını istemiyorum. Geride bıraktığı kokunun hoşuma gitmesinden de hoşlanmıyorum.

Ayağım yerdeki gmleğime sürtünüyor. şortumu çıkarmış ve amım *onunla* doluyken uyanmamın grotesk bir hatırlatıcısı. Tekrar. Gömleği kaldırıyorum ve boğazımdan bir inilti yükseliyor. Kan asla içinden çıkmayacak. Bu adamın yok ettiği bir başka giysi daha.

iç çekerek havluyu yaklaştırıyorum ve koridora ıkıyorum. Mutfağa doğru topallayarak yürürken bileğim ağlıyor ve etrafa bakıyorum. Ambrose'u görmeyi umuyorum ama o gitmiş. Belki de yaptığı her şeyin daha iyi olduğunu düşündü ve gitti. En yakın yaşam belirtisine kadar kilometrelerce topallamak zorunda kalacağım, ama bu ihtimalden nefret etmiyorum, özellikle de ondan kurtulacağım anlamına geliyorsa.

Ama hayır. Elinde plastik bir torbayla n kapıdan içeri giriyor. Buzdolabına gidip içine bir şeyler yerleştirmeye başlarken hiçbir şey söylemiyor. Votka. Zencefilli bira. Misket limonu? En sevdiğim içkiyi yapmak için ihtiyacım olan her şey var, ama ne içtiğimi nereden biliyor?

Farkına varıyorum ve beni takip ettiğini hatırlıyorum, belli ki beklediğimden daha uzun süredir ve çok daha dikkatli bir şekilde devam ediyor. Ben bir Moscow Mule sipariş edip içerken, onun gölgeler arasında oturduğu düşüncesini beynim bir türlü kabullenemiyor.

iğrenç bir

şey.

Çok garip.

Peki neden bu kadar ilgimi çekti?

Beni takıntı haline getiren ilk erkek o değil, ama en son ne zaman birinin benim için önemli olan şeyleri incelediğini hatırlamıyorum. Genellikle sutyen llerim ya da ne kadar esnek olduğumla ilgilenirdi, barda ne sipariş ettiğim gibi önemsiz bir şeyle değil. Midemde bir çukur oluşuyor. iğrenmek yerine.

delice çünkü aslında biraz duygulandım. Sonra bana yaptığı diğer şeyleri düşünüyorum ve evet, işte orada. Tiksinti geri döndü.

Merdivenlere doğru sürünüyorum ve korkuluklara tutunuyorum, ama ben daha ilk adımı atamadan o yanımda bitiyor.

Kolu belime dolanıyor ve sıcaklığı sırtıma baskı yapıyor. "Oturman gerek. O merdivenler dik ve sen hâlâ zayıfsın."

"Kıyafetlerim yukarıda çantamda."

Beni kanepeye götürüyor ve minderin üzerine itiyor, sonra yukarı çıkıyor. Çantamla döndüğünde bana doğru tutuyor. "İçinde pek bir şey yok."

"Evet, pisliğin teki kıyafetlerimin çoğunu parçaladı." Ellerini bir an daha eşyalarımın üzerinde görmek istemediğim için onu elimden kaçırdım.

Dudakları seğiriyor. "Belki de senin bir fahişe gibi ortalıkta dolaşmanı istemeyen bir pislikti."

"Senin sorunun ne, ahbap? Orosu bu. Şunun fahişesi. Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Yoksa sadece benden etkilendiğin gerçeğiyle mi mücadele ediyorsun?"

Boğazından bir hırıltı çıkıyor ve ben daha gözümü kırpamadan üzerime atılıyor. Ellerini kanepenin arkasındaki başımın iki yanına yerleştiriyor ve beni mermerden kesilmiş pazularımın arasına sıkıştırıyor. "Seni çekici bulmuyorum. Senin gibi kadınlardan *hoşlanmıyorum*," diye hırlıyor. Öfkeli sözlerinin arasına yalanlar dolanıyor, bir safsata düğümüyle bağlanıyor. Kendi ses kutusu konuştuğu kelimelere inanmıyor.

Karanlık gözlerine bakıyorum ve kendimi sabitliyorum. "Sen nasıl istersen."

Daha yakına eğiliyor ve sıcak nefesi yanağımda geziniyor. Konuştuğunda, çakıl taşları ve hiddetli bir hayal kırıklığı var. "Beni kışkırtma, trajedi. Gösteriyi hemen şimdi bitireceğim. Küçük boynunu kıracağım. Benim için ne kadar itici ve değersiz olduğunu göstereceğim."

Söylediği her yeni yalanda yüzüne gülmek istiyorum. Sinirime dokunuyor ve aletin kot pantolonuna sürtünme şekli bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. İsteddiği kadar benden etkilenmediğini söylesin, vücudu ona ihanet ediyor. Benden çok etkileniyor ve onun gözünde değersiz olmaktan çok uzağım. Değersiz bir kadının kendini öldürmesini engelleyemezsin.

Bedenim de bana ihanet ediyor. Tenimi okşayan her nefeste içim biraz daha sıkışıyor. Tüylerim diken diken oluyor. Düşünceler zihnimde satın almak için çabalarken kafa karışıklığı beni bunaltıyor. İstemiyorum

onu tekrar içime almak istiyorum, ama bunu gerçekten istemediğim için mi yapıyorum bilmiyorum.

Ya da istememem *gerektiği* için.

Hiçbir kadın rızasının elinden alınmasını hak etmez ve burada saldırıyı savunmuyorum, ancak ya bir kadın bunun tekrarlanması bir sakıncası olmadığını keşfederse? Eminim bağlanmaktan ve kırbaçlanmaktan hoşlandığını söyleyen ilk kişi de tuhaf bakışlara maruz kalmıştır. Hayalini kurduğum bir şey değil, ama şimdi gerçekleştiğine göre, onun tarafından tekrar kullanılmaya açık olduğumu inkar edemem. Bu konuda kendime yalan söylemeyeceğim. Onun gibi olmayacağım.

Ama bunu onun yüzüne karşı da itiraf etmeyeceğim. Kendime itiraf etmem yeterli.

Çantamı göğsüme bastırıyorum ve kolunun altına giriyorum. Bu yakınlık birçok nedenden ötürü çok tehlikeli. Öncelikle aklımı kaçırmak üzereyim. Cızırtılı havluyu vücuduma sararak rahat bir şeyler giymek için banyoya yöneliyorum. Kapalı kapının ardına geçtiğimde, bir çift jean şort ve bir atlet giyiyorum. Yansımam gözüme çarpıyor. Boynumda hâlâ çürükler var ve ormanda koştuğum için bazı çizikler oluşmuş. Tenimdeki kül rengi beni biraz yorgun gösteriyor ama sanırım kan kaybı insana bunu yapıyor. Kolumdaki yarayı inceliyorum; yeni bir yara izine dönüşecek kırmızı bir yara.

Bunu neden yaptım?

İyi bir cevabım yok. O zamanki zihniyetim muhteşem değildi. Geçmişimin batık gemilerini taradı ve kıyıda yatan gemilere bakmak zordu. İşe yaramazlardı. Yıkılmış. Çürüyen. Beni neye dönüştüğüme bakmaya zorluyor ve bunu omzumun üzerinden eskiden ne olduğuma bakmadan yapamıyorum. Bir daha asla olamayacağım şeye.

Gözlerimi kapatıyorum. Artık bakmak istemiyorum.

İşim beni rahatsız etmiyor ve yaptığım işten utanmıyorum. Striptizcilere her türlü haksız etiket yapıştırılıyor ama bu onların bize taktığı isimlerden herhangi biri olduğumuz anlamına gelmiyor. Düşünmeye katlanamadığım şey işim değil. Kaybımın her gün hatırlatılması. Gelecek vaat eden bir beyin cerrahı, ellerini sakat bırakan ve hayallerinin peşinden gitmesini engelleyen korkunç bir kaza geçirseydi, yıllarca süren eğitimini ve çok çalışmasını bırakıp başka bir tıp dalına yönelmek zorunda kalırdı. Bu da farklı değil.

Aslında öyle. İnsanlar beyin cerrahlarını aşağılamak yerine onlara acırlardı.

Lavabonun yanından bir fırça alıp saçlarımda gezdiriyorum. Kendimi boğulmuş bir fare gibi hissediyor olabilirim ama bu öyle görünmem gerektiği anlamına gelmiyor. Ambrose cennet ya da cehennem gibi görünsem de istediğini yapacak, o yüzden ben de kendim için bir şeyler yapabilirim.

Kırmızı kilitlerimle elimden geleni yaptıktan sonra kapıya dönüyorum. Oraya geri dönmek istemiyorum. Onunla tekrar yüzleşmek istemiyorum. İçimde uyandırdığı kafa karıştırıcı hislerle uğraşmak istemiyorum. Ama yapmalıyım.

Kolu terli avuçlarımla kavıyorum ve kapıyı açıyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ambrose

Banyo kapısı tıkırdayarak kapanıyor ve çıplak ayakları koridorda ilerliyor. Ona iğneleyici bir söz söylemek için dönüyorum ama onu görünce kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Boğuluyorum. Saçlarındaki kırıkları taramış ve canlı kırmızı rengi yeşil gözlerini vurguluyor. Beyaz atlet vücutunu sarıyor ve her bir kıvrımı ortaya çıkarıyor. Uzun, biçimli bacakları, yürürken dolgun kalçalarını sallayacak şekilde altından geçiyor. Alt dudağımı ısıyorum çünkü gerçekten ısırmak istediğim şey çok uzakta.

En büyük cazibeme sırtımı dönüyorum ve buzdolabından bir Moscow Mule için gerekli malzemeleri çıkarıyorum. Burada hiç bakır kupa yok, bu yüzden mutfak dolaplarında benzer bir şey arıyorum. Kenarlarında genç Oaklyn'in resimleri olan birkaç eski aile kupasını alıp yere bırakıyorum. Yüzünde geniş, genç bir gülümsemeyle dans ederken çekilmiş resimleri. Eminim bu hale geleceğini hiç tahmin etmemişti. Onun gibi küçük, sevimli bir dansçı nasıl şimdi olduğu gibi bir fahişeye dönüşür?

Dolaptan resimli kupalardan birini çekiyorum, geçmişini hatırlattığında canının yanacağını biliyorum ama onu yerine koyuyorum ve onun yerine düz yeşil bir kupa seçiyorum. Nedenini bilmiyorum ve bu kararın anlamını çok derinlemesine araştırarak havada da değilim. Cevaplar muhtemelen beni kızdıracaktır.

"Dükkâna gitmek için ne zaman vaktin oldu?" diye soruyor kanepeye uzanırken. "Kilometrelerce uzakta."

"Bir süredir dışarıdaydın. Ben yokken uyanırsan çok uzağa gidemeyeceğini düşündüm."

Alay ediyor.

Votka şişesinin kapağını çevirip güçlü kokuyu içime çekiyorum. Alkolü özlüyorum. Acıyı uyuşturmanın bir yolu vardı, ama uyuşukluk asla yeterince uzun sürmezdi. Acım bir iğne gibi, lidokainin ulaşabileceğinden daha derine iniyor. Uyuşukluğu aşıyor ve uyanmış bir sinir ucu bulana kadar kazıyor.

İçkisini hazırlamayı bitirip ona getirdim. Buz torbasını yine ayak bileğine yerleştirmiş -ya da buzun çoğu eridiği için geriye ne kaldıysa- demek ki rahatsız ediyor. Bardağı ona doğru tutuyorum.

Onu benden aldıktan sonra bir buz torbası daha hazırlamaya niyetlendim, ama o sadece içkiye baktı ve burnunu kaldırdı.

"Senden hiçbir şey içmiyorum," diyor.

"O şişeyi daha yeni açtım, trajedi. Dur." Gözlerim vücudunda geziniyor. "Ayrıca, seninle birlikte olmak istiyorsam sana ilaç vermeme *gerek yok*."

"Ama sen böyle seviyorsun," diye takılıyor.

Başımı sallıyorum. "Seviyorum ama benimle dövüşmen de hoşuma gidiyor." Gözleri kısıldı. "Neyin var senin?"

Bardağı sehpanın üzerine koyup yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Ne kadar zamanın var?" Her yükü boşaltmaya çalışsam bir ay burada kalırız.

"Uzun sürmez sanırım," diyor yüzünü benden çevirerek.

Beynimin onun ne demek istediğini anlaması bir an alıyor ve bu lanet olası bir sorun. Benim onu öldürme planım onun yarış halindeki düşüncelerinde ön planda kalmaya devam ediyor ama o karanlık at benimkinde birkaç kulaç geriye düştü. İntikamımı nasıl alacağıma her zamankinden daha fazla odaklanmalıyım, özellikle de mükemmel senaryo gümüş tepside elime tutuşturulmuşken.

İç çekiyor ama sessiz kalıyor ki bu muhtemelen iyi bir şey. Bu sabahki gösterisinden beri sağ gözümün arkasında bir baş ağrısı oluşuyor ve biraz sessizlik işime yarayabilir. Bazen çok fena migrenim tutuyor. Muhtemelen yıllar boyunca yaşadığım kafa travmaları yüzünden. Sanki bir mengene kafatasımı sıkıştırmış gibi hissediyorum. Sıkıyor, sıkıyor. Genelde kendimi karanlık bir odaya kapatırım ama şu anda öyle bir lüksüm yok. Acı çektiğimi bilmesini bile istemiyorum. Herhangi bir zayıflık görmesine izin veremem. Bir savaşçı olarak, zayıflık sizi av yapar ve avlanacak olan ben değilim.

İçimi bir bulantı mermisi delip geçiyor ve daha rahat bir pozisyon bulmak için sandalyeye yerleşiyorum. Bu ağrıyı kontrol altına almalıyım. "Burada hiç ibuprofen bulunduruyor musunuz?" diye soruyorum. Migrenden kurtulmamı sağlamaz ama bazen gerginliği azaltabilir.

"Evet, üst kattaki ecza dolabında. Neden?"

"Bileğine iyi gelir diye düşündüm," diyorum ayağa kalkarken. Oturma odasına doğru giderken panjurları kapatıyorum ve gözlerime ve beynime bir çivi çakan ışıkları söndürüyorum.

Banyoda etiketi solmuş bir ibuprofen şişesi buluyorum ama hapların son kullanma tarihine daha birkaç ay var. Dördünü geri atıyorum ve

yıkamak için lavabodan su getirdim. İki tanesini avucuma koyarak oturma odasına dönüyorum. Onları Oaklyn'e verip kupayı tekrar uzatıyorum ama o başını sallıyor.

"Teşekkürler, ama kuru yutma sırasında boğulmayı tercih ederim," diyor onları geri devirirken.

Onu sikimle boğmayı tercih ederim ama aklıma gelen her alaycı sözü söylediğimi görmüyor.

Dişlerimi sıkarak mutfığa dönüyorum ve onun nankör kıcı için bir torba buz daha hazırlıyorum. Teninin sıcaklığı ilkini su haline getirmişti. Yanına döndüğümde gözleri kapalı ve ellerini göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki güneşte uyuklayan bir kedi yavrusu gibi duruyordu. Gömleği biraz yükselmiş, şortunun üstündeki ince bir deri şeridi ortaya çıkmıştı.

Çantayı oraya koyuyorum.

Elindeki çantayı yere fırlatarak ayağa fırladı ve kaşlarını çatarak bana döndü. "Neden, Ambrose? Delirdin mi sen?"

Ona ne kadar deli olduğumu göstermek için daha ne yapmalıyım? Yüzünü kesip takmak mı? Çünkü takacağım. "Teşhisim ya da teşhisimin olmaması seni ilgilendirmez," diyorum. Buz torbasını kaldırıyorum ve sırtarak bileğine yerleştiriyorum.

Bir kez daha sandalyeye çöküp gözlerimi kapatırken boynumdaki gergin kasları gevşetmeye çalışıyorum. Ter derimi kaplıyor ama migren kafatasımı delip geçerken yüzümü asmamayı başarıyorum. Parmak uçlarımı sağ şakağıma götürüp bastırıyorum. Beynimdeki baskıyı hafifletiyor ama çok az.

Sıcak parmak uçları omzuma geliyor ve sıcıyorum. Oaklyn yanımda duruyor, buz torbası elinde. Bana doğru tutuyor.

"Bu ne için?" Ben soruyorum.

Plastiği sallıyor, sonra başımın üzerine koyuyor. "Migreni gördüğümde anlarım. Pencerenin önünden her geçişinde irkiliyorsun ve kilisedeki bir fahişe gibi terliyorsun."

"Sen bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin," diyorum çantayı kafa derime tutarken.

Bana iyi davranmasının tek bir nedeni var: özgürlük. Bana kimsenin göstermediği nezaketi gösteren sihirli mucize kız olursa onu bırakacağımı sanıyor ama bu sevimsiz bir Hallmark filmi değil. Senaryomuzda sadece üç seçenek var: öldürmek, tutmak ya da bırakmak. Bırakmak söz konusu değil ama diğer iki seçenek arasında bocalıyorum. Ondan kurtulmak akıllıca olur. Cinayetten paçayı kurtarmak adam kaçırmaktan daha kolaydır. Daha az

riskler söz konusu. Ancak bu şu anda vermem gereken bir karar değil, o yüzden vermiyorum.

O kanepeye çekilirken ben de başımı arkaya eğip soğuk torbayı sağ gözümün üzerine koyuyorum. "Bana iyi davranmakla istediğini elde edemezsin, biliyorsun."

"Muhtemelen hayır, ama bunu yapmamın nedeni bu değil. Hakkımdaki kötü düşüncelerinize rağmen, iyi bir insan olmak bazı insanların doğasında var."

"Yarı düzgün insanlar soyunmaz."

Alay ediyor. "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyorsun. Çoğumuz sadece geçimimizi sağlamaya çalışıyoruz ve hatta bazılarımız bu işten zevk alıyor. Senin kariyer seçimini benimkinden farklı kılan ne? Hâlâ eğlence için vücudunu satıyorsun."

Sözleri berbat çünkü kısmen doğru ama ben vücudumu cinsel zevk için satmıyorum. Kanlı bir zevk için satıyorum. Kanlı eğlence için. Varlığımı yetişkin erkekleri gıdıklamak için kullanmıyorum. Gücümü onların kana susamışlıklarına dokunmak için kullanıyorum. Biz aynı değiliz.

"Siktir git, trajedi," diyorum, bu konuşmanın gidişatından tamamen bıkmış bir şekilde. Onun çarpık küçük zihninde bizi aynı sektörde toplamasına izin vermeyeceğim. Eğlendiriciyiz elbette ama birimizin haysiyeti yok. Utanma yok.

Tüm hayatımı iyi olduğum bir şey ve uyum sağlayabileceğim bir kalabalık bulmaya çalışarak geçirdim. Annem beni dilimleyip doğradığında normal bir hayat hayalimi yıktı. Oaklyn kendi hayallerini yıktı, sonra da küllerin içinde çıplak dans etti.

"Keşke bana öyle demeyi bıraksan," diyor.

"Neden? Hayatının nasıl bir felakete dönüştüğünün hatırlatılmasından hoşlanmadığın için mi?"

Cevap vermeyince dönüp ona bakıyorum. Çenesi dolgun dudaklarının altında titriyor, gözleri tavana kilitlenmiş. Gözlerini bir damla yaş kaplıyor ama düşmelerine izin vermiyor.

"Evet," diyor sonunda, "ama soyunduğum için değil. Asla sahip olamayacağım şeyleri arzuladığım için. Çünkü ne yaparsam yapayım, ne kadar çok çalışırsam çalışayım ya da ne kadar çabalarsam çabalayayım asla hedefime ulaşamayacağım. Bu durum, kolumu sonsuza dek ulaşamayacağım bir pirinç yüzüğe doğru uzattığımı fark etmemi sağladı."

İbuprofen etkisini gösterdiğinde baş ağrım hafiflemeye başlıyor ve buz torbasını yüzümden çekiyorum. "Tüm bu drama bir araba için mi? Evet, onlar lanet

Bugünlerde pahalı ve kullanılmış bir hurda parçası bile size oldukça pahalıya mal olacaktır, ancak ulaşamayacak kadar da uzak değil."

"Mesele araba değil, Ambrose." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu. "Ne tür hedeflerin var?" Gerçekten merak ederek soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Yeterince konuştum. Muhtemelen çok fazla. Önemli değil."

"Bilmek istiyorum, o yüzden sanırım bir önemi var," diyorum.

"Hayır," diyor ayağa kalkarak. "Zaten bana karşı bilgi kullandın ve bana fırlatman için sana daha fazla taş vermeyi reddediyorum. Bu aptal hayalimi kimseyle paylaşmadım ve yakın zamanda da paylaşmayı düşünmüyorum, özellikle de seninle. Benimle birlikte gömülebilir. Zaten uzun zamandır ölü." Arka kapıya yöneldi ama kaçma riski yoktu, ben de gitmesine izin verdim.

Bu sırrı benimle paylaşmaması canımı sıkıyor. Gizli hayalini öğrenmeden onu sonsuza dek susturmakta zorlanacağım. Bunun bir numara olduğunu sanmıyorum, ama eğer öyleyse, çok iyi bir numara. Yine de onunla tam olarak iyi bir ilişki kuramadım. Normalde istediğimi alırdım ama bu ondan zorla alınabilecek bir şey değil. Bu özel yanını ortaya çıkarmasını istiyorsam, güvenini kazanmam gerekecek.

Ama nasıl?

Yirmi Dördüncü Bölüm

Oaklyn

Çürümüş su, rıhtımın etrafındaki paslanmış metal desteklere çarpıyor. Midyeler ve yosunlar kazıklara yapışmış, ancak su onları ortaya çıkarmak için gevşediğinde görülebiliyor. Çenemi dizlerime dayayarak göle bakıyorum. Burada o kadar çok anı var ki. Ailemle birlikte suda oyunlar oynadığımız zamanlar. Kıyıda piknik yaptığımız zamanlar. Önümde daha koca bir hayat varken ve aramızdaki bağdan daha büyük olduğunu kanıtlayacak bir kararı henüz dile getirmedığım zamanlar.

Gözlerimi kırıştıyorum ve şu anda ne yaptıklarını merak ediyorum. Muhtemelen ben suda debelenirken onlar hayatlarını mutlu bir şekilde yaşıyordur. Kendimden nefret etme dönemimdeyim. Bir süredir buradayım.

Arkamdaki çimenlerde ayak sesleri çıtırıyor ama gözlerimi sudaki ışık parıltılarına kilitliyorum. Bronz tenli bir parıltı yanımdan geçip gidiyor ve ben de yana doğru bir bakış atıyorum.

Ambrose üzerinde sadece bir şortla rıhtımın kenarına doğru yürür. Güneş tenindeki hafif teri öpüyor. Kaslarını daha önce de görmüştüm ve güçlerini kesinlikle hissetmişim ama onları hiç gün ışığında görmemişim. Ve hiç bu kadar yakından. Her şey dalgalanıyor ve parlıyor.

Ağzımın kenarından akan mecazi salyayı zihinsel olarak siliyorum ve hormonlarımı bir süpürgeyle geri püskürtüyorum. Bu adam bana korkunç şeyler yaptı. Onun ne kadar delice çekici olduğunu kabul etmeme izin yok. İçimdeki delice dürtüler yüzünden bir akıl sağlığı merkezine kapatılmalıyım.

Şortunu yırtıyor ve mükemmel tonda bir kıcı ortaya çıkarıyor. Bu ana kadar bir erkeğin poposunun ne kadar çekici olabileceğini hiç fark etmemiştim. Suyu yaklaştıkça kasları geriliyor ve kıvrılıyor, gözlerimi çeken ve bırakmayı reddeden çizgiler oluşturuyor. Her zaman yara izlerinden bahseder, ama doğal fiziğinin onları nasıl gölgede bıraktığının farkında değil mi? O çok güzel.

Bir an duruyorum ve başka türlü izin vermeyeceği şekilde yara izlerini açıkça inceliyorum. Bu sokak kavgaları bıçaklı manyakları içermiyorsa, bunların dövüş kariyerinden geldiğini sanmıyorum. Çok fazla. I

Keşke onları sorabilseydim ama öfkesini çekmek istemiyorum. Bir tür çıkmaza girdik. Bu noktada beni öldürmek için acele ediyor gibi görünmüyor, sanırım bu iyi bir şey.

Göle dalıyor ve üzerime soğuk su püskürterek beyaz atletimi ıslatıyor.

"Gerçekten mi?" Göğsümü kapatırken bağıyorum.

Yüzeye çıkar ve saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için başını sallar. "Buraya gel, trajedi," diye bağıyor.

Bu zor bir hayır. "Ben yüzmem."

"Yapmıyor musun, yapamıyor musun?" diye soruyor. Rıhtımın kenarına doğru süzülüyor ve kollarını eskimiş ahşabın üzerine koyuyor. Bana bakarken yaralı bir heykele benzediği için onu sikeyim.

Kendini iskeleye çekiyor ve önümde diz çöküyor. Aleti kalçasına dayanıyor ve ilk kez piercinglerine bir bakış atıyorum. Gözlerim açılıyor. Aletini süsleyen *bu piercinglerle* birine saldırmaya nasıl cüret eder? Kaburgalı, ama onun zevki için değil.

Sırıttıyor. "Peki hangisi? Yüzebiliyor musun, yüzemiyor musun?"

Gözlerim kısılıyor ve tekrar yüzüne dikiliyor. "Ne fark eder ki?"

"İyi, bana söyleme." Öne doğru eğiliyor ve beni kendine doğru çekiyor, ayağa kalkarken beni kaldırıyor.

Ona karşı çırpınıyorum. "Yapma, Ambrose!" "Bat ya da yüz, trajedi."

Beni göle fırlattı. Bulanık suda batarken soğuk basınç beni sıkıştırıyor. Bir süre yerde kalıp sessizliği dinliyorum. Hiçliği. Açık suyun rahatlatıcı kucağını çok uzun zamandır hissetmemiştim. Sessizliğin içinde yüzmenin ne kadar huzur verici olabileceğini unutmuşum. Güneş ışığı süzülüyor, dalgalar güneş ışınlarını keserken elmaslara dönüşüyor.

Bir gölge suyu örtüyor, yüzeyi kırarken bana doğru sessiz bir çarpma gönderiyor. Kaslı bir kol vücuduma dolanıyor ve beni yukarı çekiyor. Beni kendine doğru çeken Ambrose bizi iskeleye doğru götürüyor.

Beni kurtarmaya geldi.

İhtiyacım olduğundan değil. Ben çok iyi bir yüzücüyüm. Sadece bugün suya girmek istemedim. Tekrar yüzebilirdim. Sonunda.

Elleri yanlarımı tutuyor ve ben onu itmeye çalışıyorum.

"Yüzebilirim dostum," diyorum. Çok yakışıklı, kahraman ve ilgili görünüyor ve bu beni kızdırıyor. "Bırak beni!"

Beni serbest bıraktı. "Boğuluyorsun sandım."

"Belki de oradaki sessizliğin tadını çıkarıyordum. Bunu hiç düşündün mü?"

İskeleye tutunuyor ve yüzündeki suyu siliyor. "Yine intihara meyilliyiz, öyle mi?"

"Siktir git!"

Ona tokat attım. O kadar sert vurduğum ki, yemin ederim sesi tüm gölü aştı. Kazadan beri çektiğim ıstırap hakkında *hiçbir* fikri yok. Dürüst olmak gerekirse, kazadan öncesinden beri. Ailemi kaybettim. Her şeyimi kaybettim. Ve o beni bununla yüzleşmeye zorluyor. Anılar etrafımda dönerken kalp atışlarımın panikle attığını göremez. Görebilse bile, umursar mıydı?

Ona tekrar tokat atmak istiyorum ama bileğimi yakalıyor ve beni kendine doğru çekerek döndürüyor. Göğsü sırtımı ısıtıyor. "Sakinleşmen gerekiyor," diyor. Sözleri tenimde yarıyor ve ürperiyorum. "Ayrıca bana güvenmelisin."

"Sana güveniyor muyum?" Ona karşı kıpırdanıyorum, kurtulmaya çalışıyorum ama tüm kontrol onda. Kendini iskeleye dayayarak kolayca su üstünde kalabiliyor ve beni istediği kadar sıkı tutabiliyor. Mücadele etmeyi bırakıyorum ve beni tutmasına izin veriyorum. Onun yerine kelimelerimi kullanacağım. "Bana yardım ediyormuş gibi yapıp aynı zamanda bana bu kadar acı çektiren birine neden güveneyim ki? Beni *öldürmeyi* planlayan birine neden güveneyim Ambrose?"

Beni bırakıyor, sonra beni tekrar çeviriyor ve vücudumu kendine doğru çekiyor. Bacaklarım beline dolanıyor ve o gözlerimin içine bakarken nefesim kesiliyor.

"Seni öldürmedim, değil mi? Yeterince fırsatım oldu ama yapmadım. Bu zamanı beni hiç yapmamam gerektiğine ikna etmek için kullanman gerekiyordu ama boşa harcıyorsun." Eli başımın tepesine gidiyor, sonra beni okşar gibi saçlarımdan aşağı kayıyor. Daha yakına eğiliyor, dudakları benimkinden sadece bir nefes uzakta. "Em beni, trajedi."

Eli saçlarıma dolanıyor ve suyun altına sürükleniyorum. İnişimi durdurmak bir yana, düşünecek zamanım bile yok. Güçlü kavrayışı başımı sikine doğru yönlendiriyor ve yüzümün ona çarpmasını engellemek için elimi kaldırıyorum. Parmak uçlarım onun sert gövdesiyle buluştu. Dehşete düşmek ya da korkmak yerine, iğrenç bir şekilde tahrik oluyorum. Su, öfkemi ve çekingenliğimi yok olana kadar seyreltiyor.

Güvenimi istiyor. Ben de ona güveniyorum.

Ağzımı açıyorum ve onu dudaklarımdan geçiriyorum. Piercingleri dilimi sıyrıyor ve bunları içimde nasıl fark etmediğimi bilmiyorum.

Muhtemelen çoğu zaman uyuduğum içindir.

O mantıklı sesi zihnimden uzaklaştırıyorum ve sikini tamamen ağzıma alıyorum. Dilimi ucunun etrafında döndürüyorum ve göğsüm sıkışıyor. Havaya ihtiyacım var.

Saçlarımdan tutup beni yüzeye çekiyor. Bir an nefes nefese kalıyorum, sonra tekrar suyun altına itiliyorum. Onu boğazımın arkasına götürüyorum ve piercingleri karnımdan bir tıkaç çıkarıyor. Göl suyunun ciğerlerimi emmesini önlemek için boğazımı kapatıyorum ama şimdi organlarım oksijen için çılglık atıyor. Kendi başıma yüzeye çıkamam ve bu düşünce beni panikletiyor. Ciğerlerim sıkışıyor.

Ama ona güvenmek zorundayım.

Bayılacakmış gibi hissedene kadar devam ediyorum. Saniyeler saatler gibi geliyor ama durmuyorum. Siyah bir pus zihnimi kaplarken onu emiyorum, aletin tabanını kavırıyorum. Tutuşum gevşiyor. Soluyorum.

Beni yüzeye doğru çekiyor.

"Artık yok," diye nefes nefese kaldım, öksürüyor ve su tükürüyordum.

Beni kendine çekiyor ve dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Bir tane daha," diye fısıldıyor.

Tekrar aşağıya doğru itiliyorum ve başımı sikine doğru itiyor. Kontrolü ele alıyor ve ağzımı zonklayan uzunluğu boyunca hareket ettiriyor ve dilimi isteyerek onun sıcak tenine doğru uzatıyorum. Başımı geri çekerek kendini hizalıyor ve ağzımın içine doğru itiyor, zonklayan başı boğazıma çarpana kadar dilimin üzerinde kayıyor. Boşalıyor ve ben ne yapacağımı bilemiyorum çünkü ağzım suyla ve şimdi de onun dölüyle dolu. Beni yüzeye çıkarıyor, sonra sırtımı ona doğru çekiyor, böylece çenemi kavrayıp ağzımı kapalı tutabiliyor.

"Hepsini yut," diye homurdanıyor.

Kirlenmiş göl suyu ve dölleri boğazımdan aşağı kayıyor. Emrettiği şeyi yaptığımdan emin olunca beni serbest bırakıyor. Merdiveni tırmanıp çimlere koşuyorum ve orada dizlerimin üzerine çöküp öğürüyorum. Her şey ortaya çıkıyor ve ikinci kez tadına bakmak zorunda kalıyorum. Tekrar öğürüyorum, bir kuru kusma dalgasına yakalanıyorum. Kafam çok karıştı.

Sonunda bana katılıyor ve yanımda diz çökerek elini enseme koyuyor. Tekrar şortunu giymek için zaman ayırdı. "Bekliyordum ki

Bir fahişenin boşalmamı bundan biraz daha iyi karşılaması gerekirdi," diyor ses tonunda gerçek bir hayal kırıklığıyla.

"Belki de fahişe olmadığım ihtimalini düşünmenin zamanı gelmiştir, pislik herif," diye çıkışıyorum. Çimenlere düşüp sırt üstü yuvarlanıyorum, muhteşem havayı içime çekerken göğsüm kabarıyor.

Parmakları gömleğimin içinden meme ucumun dış hatlarını çiziyor. "Seninle işim bitene kadar, sen benim fahişemsin. Sana ve aldığın her nefese sahibim."

Gücenmiş hissetmek yerine, garip bir şekilde korunmuş hissediyorum. Güvende. İçimdeki küçük feminist ses, erkeğin mülkiyetine karşı çıkmam gerektiğini haykırıyor, ancak bu rasyonel düşüncelerin bana ne yapmam ya da yapmamam *gerektiğini* söylemesinden biraz sıkıldım. Bazen biraz mantıksız olmak iyidir.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bırakıyorum. Yaşamak için sadece birkaç günüm daha olabilir, bu yüzden ona istediğini verebilirim. Ve istediği şey benim her şeyim. Bunun sonunda beni öldürmeyi seçerse, kendimi kurtarmak için elimden geleni yaptığımı bilerek ölebilirim.

"Tamam, Ambrose. Konuşalım."

Yirmi Beşinci Bölüm

Ambrose

Güneş ışınları omuzlarımı öpüyor, ateşli dudaklarıyla tenimi yakıyor. Burası çok güzel. Çok geniş. Su sonsuza kadar uzanıyor gibi. Ama önümdeki manzaranın uçsuz bucaksızlığına rağmen, aklıma sadece yanımdaki, neredeyse güneşin kendisinden bile daha güçlü olan kara kara düşündüren sıcaklık geliyor. Oaklyn bir fahişeyken benim fahişem oldu - benim oynadığım, yapımcılığını ve yönetmenliğini üstlendiğim bu boktan oyundaki sürtük oyuncum. Ve şimdi konuşmaya hazır.

Güven egzersizim beklediğimden daha iyi geçti. Bana açılabileceğini göstermek için biraz daha fazla çalışmam gerektiğini düşünmüştüm ama bu sadece sikimi emerken oksijen ihtiyacını kontrol etmemi gerektirdi. Onu suyun altında tutmak yeterli olabilirdi, ama kayıtsız kalmasına veya bencil arzularımdan güvende olduğunu düşünmesine izin veremezdim. Şimdiye kadarki en iyi karardı. Korkusunun çenesindeki her kası gerdiği suyun altında yüzünü becermenin nasıl bir his olduğunu anlatmaya başlayamam. Bunun için yaşadım. Aletim boğazına gömülüken, onu havaya kaldırmadan önce boğulma korkusunu hissetmesini istedim. Ona nasıl sahip olduğumu anlaması gerekiyordu. Sanırım anladı.

"Bir dans stüdyosu," diyerek düşüncelerimi böldü ve ayağa kalktı.

"Ne?"

"Benim için nihai hedef bu. Bir dans stüdyosu açmak istiyorum." Kalçasının yanındaki çimenleri karıştırıyor, yeşil telleri kopana kadar parmaklarının arasından çekiyor. Başını çeviriyor ve bakışları uzaktaki bir şeye odaklanıyor. "Hiç yüksek sesle dile getirmediğim aptal, ulaşılmaz hayalim."

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Hedefi çok ulaşılmaz görünüyor ama bunu söylemek istemiyorum.

Neden olmasın?

Haftalardır onu mahvetmek için elimden geleni yaptım, şimdi neden onun duygularını önemseyeyim? Bunu söylersem onu incitmiş olurum ki yapmam gereken de bu. Eski yaraları açmam ve acı her şeyi engelleyene kadar deşmem gerekiyor. Ama yapamıyorum, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Senin nihai hedefin ne?"

Bu benimle ilgili değil. Kendim ya da hayallerim hakkında konuşmaya hiç niyetim yok, bu yüzden konuşmayı tekrar ona kaydırıyorum. "Neden şehirdeki bir dans stüdyosunda ders vermiyorsun? Sahibi olmak zorunda mısın?"

Omuz silkiyor ve ellerindeki kiri temizlemek için parmaklarını çimlere srtyor. "Kasabada hiç stüdyo yok. Ya da yakınlarda bir yerde, bu konuda.

Kontrol ettim. Ne düşünürsen düşün, striptiz benim ilk tercihim değildi." Bakışlarımı bir an için kaçırıyorum, yüz hatlarındaki değişimi neredeyse rahatsız edici buluyorum. Yüzünde okunamayan bir duygu dışında neredeyse ifadesiz.

Bana yanmış bir öfkeyi hatırlatıyor. Hani bir kavgaya tutuşmuşumdur da ağır çekimde yumruk atıyormuşum gibi hissedecek kadar bitkin dşmşmdr ya. Öfke hala orada, içimde sürünüyor, ama bedenim ondan beslenemeyecek kadar yorgun. Zihnim, kaslarımda dolaşan yoğun duygulara ayak uyduramıyor.

Bedenim yorgun ama zihnim fkeli. İşte ben buyum. şimdi yüzünde görüyorum. Yorgun bir fke. Bitkin bir savaşçı.

"Peki ya ailen?" diye sordum. "Sana yardım etmeyecekler mi?"

Bana donuk bir bakışla bakıyor. "Ailem daha önce bana yardım etseydi bile, şimdi bir yabancının yüzüne memelerimi ittiğim bir video gönderdiği için yardım edeceklerinden şüpheliyim."

Neredeyse gülecektim. Çok komik. Ama glmyorum. Yüzümü asmıyorum ve o devam ederken dinliyorum.

"Yaptığım işten dolayı annemin gazabını hak ettiğimi dşndğnzn farkındayım ama annem benden, ben bir kulüpte tek bir kıyafet bile çıkarmadan çok önce nefret ediyordu. Babam gibi doktor olmamı istiyordu. Dans alanında kariyer yapmanın ne benim zamanıma ne de onun parasına değeceğini düşünüyordu. Kendimi okula verdim ve sanatımı kendi başıma geliştirdim."

"Dans etmek istediğin için annen senden nefret mi ediyordu?" Bakışlarıma karşılık vermiyor ama başını sallıyor.

Başka tarafa bakıyorum ve yakındaki bir dalı suya doğru fırlatıyorum. "Annen tam bir sürtük," diyorum ona. Daha ne diyebilirim ki? Benimki de yleydi. Ortak bir noktamız var.

"Ailen var mı?" diye soruyor ve gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum.

"Herkesin ailesi vardır."

Alay ediyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

İstiyorum. Ama gerçekten bu konuda konuşmak istemiyorum.

Yine de, artık bir önemi var mı? Buradan yalnız ayrıldığımda söylediklerimi bana karşı kullanamayacak. Ölüler konuşamaz.

İç çekiyorum. "Babamın kim olduğunu bilmiyorum. Ve annem ..." Bir önemi olmasa da, kelimeler göğsüme saplanıyor.

Elimi bir sıcaklık kaplıyor ve aşağı bakıyorum. Oaklyn elini benimkinin üzerine koydu. Tenimdeki yara izlerinden kaçmak yerine onlara dokunuyor. İsteyerek. Onun bu hareketi bana devam etmem için gereken gücü veriyor ama yine de söyleyemiyorum, bu yüzden yüzümdeki ve göğsümdeki yara izlerini işaret ediyorum.

Oaklyn'in gözleri büyür. "Bunu sana annen mi yaptı?"

"Yalan söylüyorum ve dövüşlerden olduğunu söylüyorum, ama kasabadaki birkaç kişi yaralarımın nasıl olduğunu biliyor. En azından olay haberlere çıktığında buralarda olanlar." Söylediklerimin yeterli olmasını umarak dalgaların rıhtıma çarpmasını dinliyorum. Daha fazlasını söyleyebileceğimi sanmıyorum.

"Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bilmiyorum. O zamanlar bebektim ve sorgulayacak yaşa geldiğimde 'nedenini' hiç umursamadım. Teşhisi ya da nedeni ne olursa olsun, önemli değil. Bakımları altındayken kendini öldürdüğünde kurum bana haber verdi ve bunun bebeğinden sözde şeytanları bıçakladığı için suçluluk duyduğundan olmadığından eminim. Bu yüzden cevaplarını bilmek istemediğim soruları sormadım."

Gömleğinin eteğiyle oynuyor. "Annen de dansçı mıydı?" Başımı sallıyorum.

"Bu yüzden mi benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Yanağımın içini kemiriyorum. *Ondan* özellikle nefret etmiyorum. Onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. O sadece arabama binen şanssız biriydi.

"Ben de kendimden nefret ediyorum," diye fısıldıyor ve ben neredeyse duymuyorum.

Kalbimin tellerine dokunmasa olmaz mı, lütfen? Bu şekilde oyuna gelmeye ihtiyacım yok. Ve benimle oynuyor. Verdiği tepki gerçek değil. Sadece hayatta kalmak için uyum sağlıyor. Bu doğuştan gelen bir içgüdü. Hepsi bu. Diğer her şey bu adaptasyondan kaynaklanıyor.

Peki neden kendime söylediklerime inanmıyorum?

"Senden nefret etmiyorum," diye mırıldanıyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Sevdiğin insanları öldürmeye çalışmazsın."

Başımı salladım. "Birbirinden nefret etmeyen insanlar arasında cinayet her zaman olur. Bazı insanlar sevdiklerini bile öldürür."

"O zaman neden yapmadın?"

Bu harika bir soru. Neden yapmadım?

Çünkü aptalca ve zayıf davranıyorum. Onu öldürme düşüncesi bir zamanlar aklımdan hiç çıkmıyordu, ama artık ara sıra aklıma geliyor, onu becerme düşüncesinin önüne geçiyor. Onu kullanmak. Onu elde tutmak. Ama bu şekilde olamaz. Bu imkansız ve pratik değil.

Benim boş hayallerimi öğrenmek istedi ve artık bir cevabım var. Onu hayatta tutmak benim boş hayalim. Onun içine girdiğimden beri, kaderlerimizi mühürledim ve geleceğimizi birlikte ördüm. Şimdi bu yolda sıkışıp kaldım, görünürde bir son olmadan bir tenekeyi tekmeliyorum. Onu hayatta tutmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Bileğin nasıl?" diye sordum.

"Konuyu değiştirme, Ambrose. Beni neden öldürmedin?"

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Ölme arzusu neredeyse onu öldürmenin keyfini kaçırıyor. Ona bir kötülük yerine bir hediye vermek gibi.

"Bana bu soruyu sorma, trajedi."

"Neden?"

"Çünkü ölmek istediğini biliyorum. Ya da en azından öyle olduğunu düşünüyorsun. Bıçak boğazına dayandığında fikrini değiştireceksin."

Yine alay ediyor. "Kafamın içinde ne olduğunu biliyormuş gibi davranmayı bırak. Hiçbir fikrin yok."

Ona doğru dönüyorum ve saçlarını avuçlayarak ağzıma yaklaşıyorum. "Kendini beğenmiş bir sürtük gibi davranmayı bırak, ben de bunu düşünüyüm."

Verdiği her nefesi içime çekiyorum ve her birini korku sarıyor. Ama tadı . . . farklı. Şimdi başka bir şeyin ipucu var. Meydan okuma mı? Öfke mi? Muhtemelen arzu değil, ama dilimde tattığım şey bu olabilir.

Teslim olup onu becermeme izin vermenin nasıl bir şey olacağını mı merak ediyor? Zevk aramak insanın doğasında var. Her seferinde onu zorlamama gerek yok. Ben onu cehenneme göndermeden önce o benim onu cennete götürmeme izin verebilir.

Yeşil gözleri parlıyor ve ben çekilemiyorum. İçime çektiğim her nefes, onun ciğerlerinden bir nefes daha almak istememe neden oluyor. Sadece istemek değil, ihtiyaç duymak.

Eğildim ve onu öptüm. Dudaklarım ilk kez onunkileri sıyrıyor ve ağzının sıcaklığında kayboluyorum. Dilini arıyorum ve-

Ve alt dudağımı ısırıldı.

Acı yüzümü dağlıyor ve ayağa kalkarken göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. Geriye doğru kayıyor ve tükürüyor. Dilimi dudağımda gezdiriyorum, kanın tadına bakıyorum ve hassas etimdeki ısırık izini hissediyorum. Hay sikeyim. Bu çok sıcak. Rahatsız edici ama ateşli. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, muhtemelen bir sonraki hamlemin ne olacağını merak ediyor. Biliyorsam ne olayım. Ellerimi boğazına dolamakla onu becermek arasında kararsız kaldım.

kesinlikle anlamsız. Belki ikisi de. İçimdeki savaş şiddetlenirken ona bakıyorum.

"Neden bu kadar aptalca bir şey yaptın ki?" diye sordum.

Dudaklarını yalıyor ve ayağa kalkarken başını sallıyor. "Çünkü kafam çok karışık! Vücudum bir şey istiyor, ama beynim bunun korkunç bir fikir olduğunu söylüyor ve artık neler olup bittiğini bilmiyorum. Kafamla oynamayı bırak!"

Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. "Benim için de aynı şey geçerli. Bir fahişeyi becermek istememeliyim ama seni ne kadar çok istediğimi inkâr edemem."

"Ne? Hayır," diyor. "Aynı şey değil çünkü ben senin düşündüğün kişi değilim. Ben bir fahişe değilim, ama sen inkar edilemez bir sapık, tacizci ve katilsin! Bu kedi-fare oyununu oynamaya devam edemem."

Kedi ve fare, ha? Sözlerine gerçekten daha dikkat etmeli.

"Bir kedi-fare oyununun ne kadar eğlenceli olabileceğini bilemezsin ama sana gösterebilirim. Sana göstereyim mi, trajedi?" Saçlarını geriye tarayıp yere kan tükürerek soruyorum.

Başını sallıyor ama gözlerindeki vahşi bakış bana zihninde kendi savaşını yürüttüğünü söylüyor. Merak ediyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Nazik olacağım ve kararı sana bırakacağım. İstersen eve girebilirsin ve içki içerken sohbete devam ederiz." Duraksıyorum ve sırtıyorum. "Ya da kaçabilirsin. Hatta saklanabileceğin iyi bir yer bulabilmen için sana bir avans bile veririm. Eğer kaçmayı seçersen ve gece olana kadar saklanabilirsen, seni New York'a geri götüreceğim ve gitmene izin vereceğim. Ama seni yakalarsam

-Ve seni yakalayacağım. Fahişe kalçalarını benim için açacaksın. O güzel küçük amcığına girmeme *izin vereceksin*. Seni yakaladığımda, kendini bana vereceksin ve beni sevdiğin gibi becereceksin. Sapığın. Gelecekteki katilin. Akıllıca seç."

Eve doğru bakıyor, kafasında bir şeyler dönüyor. Hayatının anlaşmasını ayaklarının altına serdim. İhtimaller onun lehine olmayabilir, ama benden kaçabileceği küçük bir şansa tutunması gerektiğine bahse giriyorum.

"Beni bulamazsan gitmeme izin vereceğine söz veriyor musun?" diye soruyor, göğsü inip kalkıyor.

"Bunu yaptığımda içine girmeme izin vereceğine söz veriyor musun?" Gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor.

"O zaman kaç," diyorum.

Ormana doğru dönüp hızla ilerlemeden önce yüzünde kısa bir kararsızlık anı belirliyor. Saçları rüzgârda kızıl bir bayrak gibi arkasına düşüyor. Bu, beyaz gömleğiyle birleşince onu fark etmek oldukça kolay olacak. Evin önüne yürüyüp bir sandalyeye çöküyorum ve o gözden kaybolana kadar onu izliyorum. Özellikle sağ tarafının hâlâ topalladığını düşünürsek, en azından bir adım önde başlayabilirim. İhtimaller pek çok açıdan onun aleyhine.

Kafamda bir geri sayım başlatıyorum, yüzden geriye doğru ilerliyorum. Sıfıra ulaştığımda, oyun gerçekten başlayacak. Ve ödülünden mahrum kalmayacağım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Oaklyn

Berbat bir şey bu. Orman sonsuza kadar gidiyor ve ben asla saklanacak bir yer bulamayacağım. Hiçbir yerin ortasındayız, bileğim ağrıyor ve sadece uzanacak bir yer bulmam gerekiyor. Bir kayanın arkasına saklanıyorum ve kenardan bakarken nefes nefese kalıyorum. Onu göremiyorum. Sesini de duymuyorum. Ama geldiğini biliyorum ve böyle açıkta kalırsam beni kesinlikle bulacaktır. Geniş gözlerle ormanı izlerken, saklanmak için unutulmuş bir yer ararken çocukluğumdaki anıları hatırlıyorum. Ben küçükken hiç saklambaç oynamazdık. Eğer ormandaysak, o zaman-

Zihinsel olarak parmaklarımı şıklatıyorum. Ağaç ev.

Tekrar havalanırken bacaklarım titriyor. Babam kışın beyaz geyik avlamak için büyük bir ağaç standı yapmıştı. Soğuktan hoşlanmadığı için her tarafına duvarlar ve bir de çatı eklemişti. Annem şikayet etmeye ve bizimle daha fazla ilgilenmesi gerektiğini söylemeye başlayınca, avlanmayı bıraktı ve burada yazladığımızda keyfini çıkarmam için sehpayı bir ağaç eve dönüştürdü. Ambrose beni arıyor olacak. Umarım göz hizasının üstüne bakmayı düşünmez.

Eski ağaç ev görünür hale geliyor. Dallar pencerelerden içeri giriyor ve kamuflaj boyası yılların ihmali yüzünden solmuş. Orman onu geri almaya çalışmış ama hâlâ sağlam bir dalın üzerinde duruyor, arka duvarı gövdeye sıkıca sabitlenmiş. Güvenli *görünüyor*. Eğer değilse, bunu yere çakıldığında anlayacağımdan eminim.

Parmaklarım babamın merdivene dönüştürdüğü tahta blokları kavırıyor. Tahtadan çıkan paslı çiviler bana güven vermiyor. Bacağımı kaldırabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum, ağırlığımla gücü test ediyorum. Sağlam bileğimin üzerinde zıplayarak ivme kazanmaya çalışıyorum. Kendimi yukarı kaldırmak için tüm gücümü harcıyorum ve neredeyse kayarken parmağıma bir kıymık batıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve on beş metre üstümdeki çarpık döşeme tahtalarına bakıyorum. Basamaklar bu şeyin en acayip kısmı bile değil.

Tepeye ulaştığımda tahtaları oynatıp güçlerini test ediyorum. Yol vermiyorlar, ben de homurdanarak kendimi ölüm kutusuna kaldırıyorum. Donup kalıyorum, kaçınılmaz tahta gıcırtısını dinliyorum. Zemin dayanıyor.

Arka duvara ulaşana kadar geriye doğru kayarak etrafta silah var mı diye bakıyorum ama bu ağaç evde kalan tek şey masa. Altındaki ahşap kirişlere cıvatalanmış ve lanet zeminden daha sağlam görünüyor. İşime yaramayacak. İç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

Ve bekliyorum.

Sonunda dışarıda çalılar hışırıyor, ses bir şekilde çok uzak ve aynı zamanda çok yakın. Sızlanmamak için dudağımı ısırıyorum. Çok parçalanmış durumdayım. Zihnim ikiye bölünmüş durumda. Beni bulmasını istemiyorum ama bunun nedeni vücuduma yapacaklarından korkmam mı? Yoksa zevk alacağımdan korktuğum için mi? Cevabı bilmek istemiyorum. Beni bulamaz.

"Trajedi mi?" Ambrose bağırıyor ve ciğerlerimden kurtulmak için yalvaran çığlığı bastırmak için elimi ağzıma atıyorum. Ağacın yakınında. Sanki tam altında gibi geliyor.

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve kafatasımın içinde çarpan nabzım dışında hiçbir şey duyamıyorum. Kulak zarlarım düzgün çalışmayı reddederken uzaklaşan ayak seslerini nasıl dinleyebilirim? Saniyeler geçiyor. Bacağıma bir kramp giriyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Yeniden ayarlamam gerekiyor ama ya hâlâ altımda duruyorsa?

Yeterince zaman geçti. Bir yerde bu kadar uzun süre kalamazdı.

Risk alıyorum ve kasılmakta olan baldırıma masaj yapmak için öne doğru eğiliyorum. Ahşap altımda inliyor.

"Ah, işte benim küçük felaketim," diyor altımda.

Sikeyim.

Bir kaçış yolu ararken gözlerim kuduz bir korkuyla açılıyor ve ancak o zaman kendimi ne kadar rezil ettiğimi fark ediyorum. Kapana kısıldım.

Adımları merdivene çarpıyor ve bu ses bana beni bulabileceğinden o kadar emin olduğunu söylüyor ki ayakkabılarını giymek için zaman ayırmış. Şeytanla asla bir anlaşma yapmamalıydım.

Parmak uçları ahşap çıkıntının üzerinde kıvrılıyor ve yüzü ortaya çıkıyor. Kalbim sıkışıyor, ayağa kalkarken sabit bir ritim bulmakta zorlanıyorum. Çok az bir çabayla iri cüssesini kenara taşıyor ve bacakları aşağıya sarkacak şekilde oturuyor.

"Beni özledin mi, trajedi?" Bana doğru döndü. "Öyle olmalı, çünkü saklanmak için çok bariz bir yer seçtin. Sanki seni bulmamı istiyor gibiydin."

"Siktir git," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Şeytani bir sırtışıla ayağa kalkıyor. "Evet, beni becereceksin. Saklambaç oyunumuzu kaybettin, o yüzden yapacağın şey tam olarak bu. Sanırım bu pek de adil bir oyun değildi. Senin gibi becerikli bir fahişeden daha fazlasını beklerdim."

"Ben fahişe değilim!" Ona doğru hücum ediyorum, onu yerdeki açıklıktan itmeye ve onunla birlikte aşağı inmeye hazırım, ama o kendini destekliyor ve beni döndürerek sırtımı çıplak göğsüne yaslıyor. O kadar güçlü ki.

Birkaç adım ilerleyip bizi tek çıkış yolundan uzaklaştırırken ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Benimle savaşımaya devam edersen, artık kendini teslim etme seçeneğin olmayacak. Bu seçeneği senden alacağım." Sıcak nefesi boynumda geziniyor. "Şimdi ... gelmek istiyor musun?"

Sorduğu soru o kadar yersiz ki beni şoka soktu.

Her şey bu kadar umutsuz hissederken neden bana bunu sorsun ki?

"Ne?" diye sordum.

Başıma doğru sırtıyor. "Gelmek ister misin diye sordum."

Ona nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyorum. Şu anda boşalabilir miyim onu bile bilmiyorum. Kavrayışının içinde kıpırdanarak kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve bacaklarımın arasında ıslak bir sıcaklık hissediyorum.

Tamam. Belki yapabilirim.

Kollarında rahatlıyorum ve beni serbest bırakıyor. "Benim için soyun," diyor, sesi alçak ve derin. "Anlaşmamızı unutma. Beni sevdiğin gibi becermeyi kabul etmiştin."

Gömleğimin eteğine uzanıp kaldırmaya başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Daha yavaş, trajedi. Sanki sana bunun için para ödüyorum."

Dudağım kıvrılıyor. "Bunu senden hoşlanıyormuşum gibi mi yapmamı istiyorsun yoksa parasını sen ödüyormuşsun gibi mi? Çünkü bunlar benim için aynı şeyler *değil*."

Dudakları bir sırtışıla dönüşüyor. "Benden hoşlandığın gibi."

Gömleğimi onun istediği gibi yavaşça kaldırıp yere bırakıyorum. Etrafında on yıllık bir toz bulutu yükseliyor.

"Evet, aynen öyle," diyor.

Ben onun içine giriyorum. Eğer inandırıcı bir gösteri istiyorsa, ona bunu veririm. Bunu yaşamak için yapıyorum. Bu da farklı değil. Kendimi üzgün ya da umutsuz hissettiğimde bile, gösteriyi satacak bir gülümseme takındım. Tek fark bu kez kazanmayı umduğum şey; para yerine hayatımı alıp gitmek istiyorum.

Ellerini göğsüme doğru kaldırıyorum ve aç parmakları tenimi keşfediyor. Nasırlı dokunuşu meme uçlarımı okşuyor, onları sertleştiriyor ve bacaklarımın arasına bir sıcaklık hücumu gönderiyor. Ve bundan nefret ediyorum. Onun dokunuşundan bu kadar tahrik olmamalıydım. Beni kendine doğru çekiyor ve sertleşmiş bir tepeyi ağzına alıyor. Dili hassas derinin üzerinde dönüyor, sonra emiyor ve ısıyor. Acı ve zevk şimşekleri çarpıştığında inliyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye fısıldıyor diğer göğsüme geçip hareketleri tekrarlamadan önce. Yala. Em. Isır.

Haykırıyorum ve başını kendime doğru çekiyorum, uyarılmışlığımı korkumdan ayıramıyorum.

"Evet, hoşuna gitti," diye homurdanıyor. "Çıkar şu şortu. Her yerini görmek istiyorum."

Parmaklarım şortuma takılıyor ve onu sıyrıp çıkarıyorum. Ağgözlü bir eliyle bacaklarımın arasına uzanıyor ve bir iniltiyle sıcaklığını avuçluyor. Gözlerimi kapatıyorum, orada bulduğu ıslaklıktan utanıyorum. Beni dizlerimin üzerine itiyor ve kuru tahta tenimi ısıyor. Bana bundan sonra ne beklediğini söylemesine gerek yok. Ne istediğini biliyorum. Ve bunu istediğim için bana da lanet olsun.

Pantolonunu çözmek yerine benden uzaklaşıyor. Ağaç evin diğer tarafına geçene kadar geri geri gidiyor, sonra duruyor. Sert bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor.

"Bana doğru sürün," diye emrediyor.

Sesi itaat istiyor ve ellerimi yere bırakıp dediğini yapıyorum. Tahta dizlerimi sıyrıyor. Kıymıklar avuçlarıma batıyor. Ama durmuyorum. Bacaklarına birkaç santim kalana kadar ona doğru sürünüyorum, sonra önünde dizlerimin üzerine çöküyorum.

Bana söylenmeden pantolonunu çıkardım ve sertleşmiş sikini serbest bıraktım. Elimi etrafına sarıp uzunluğunu hissettiğimde kadife sıcaklığı avucumu okşuyor. Başparmağımla ucundaki halterle oynuyorum ve zihinsel olarak kendimi onu tekrar emmeye hazırlarken ağzım erken sulanıyor. Dudaklarımı yalıyorum, sonra onu içime almak için aralıyorum. Piercing dişlerime çarpıyor ve şaftından aşağı indiğimde alt dudağım taşaklarının hemen önündeki piercinge takılıyor. İnliyor, bir eliyle saçlarımı sarıyor ve diğer elini tavana koyarak zevke karşı koyuyor.

"Siktir," diye fısıldıyor. "Çok iyi bir fahişe."

Sözleri beni kızdırmak yerine, içimin ihtiyaçla sıkışmasına neden oluyor.

Aletinin tabanını kavlıyor. Eli başımı kendisinden uzaklaştırıyor, sonra parmaklarını ağzıma sokuyor. "Harika bir ağzın var," diye homurdanıyor. "Çok iyi. Ama bu sefer ağzından daha fazlasını istiyorum."

Boynumun arkasından tutuyor ve sikinin üzerindeki baskıyı kaldırırken beni ayağa kalkmaya zorluyor. Vücudu bana doğru bastırıyor ve sert ahşap duvara çarpana kadar beni geriye doğru zorluyor. Eli boğazıma doğru koşuyor ve gözlerindeki bakış beni endişelendiriyor. İçsel bir düşünceyle, zihinsel bir savaşla mücadele ediyor ve hayatım dengede duruyor. Bunu, sadece en küçük bir nefes almama izin veren sıkılaştırıcı tutuşunda hissediyorum.

Ağzıma doğru eğiliyor ve aldığım her nefes önce ona ait oluyor. "Seni seksi bulduğum için nefret ediyorum, biliyor musun? Seni hayatta tutmak istememden *nefret ediyorum*, böylece sürtük amcığını benden gelen her damlayı sağana kadar becerebilirim." Kavrayışı gevşiyor ve göğsüme doğru kayıyor.

"Beni istediğin kadar becerebilirsin. Beni doldurmanı istiyorum." Uzandım ve elimi onun sert aletinin etrafına sardım. "Bunu elde etmek için beni tehdit etmene gerek yok."

Gözleri kısıldı. "Sana inanmıyorum Oaklyn. Varlığının tek bir lifinin bile beni içine almak istediğini sanmıyorum. Şimdi ya da hiçbir zaman." Keskin bir nefes alıyor. "Yalancılardan gerçekten nefret ediyorum ama yaptığın her hareket sahte ve ağzından çıkan her kelime yalan olsa da senden kurtulmadan önce seni boşaltmak için içimde bir dürtü var."

Seksi sözleri derin tehditlerle karışıyor ve aptal bedenim tüm bunlara karşılık veriyor.

Eğiliyor ve boynumu ısıyor, parmakları meme uçlarımı büküyor ve zonklayan klitorisime ısı sarsıntıları gönderiyor. Ağzı kulağıma doğru ilerliyor. "Seni ağzımla boşaltmama izin ver," diyor, sesi çakıl taşından.

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bedenim onun teklif ettiği şeyi istiyor ama bu çok yanlış geliyor. Beynim bana yaptığı her şeyi unutamıyor. "İçimde olduğun hiçbir zaman bana en ufak bir zevk vermedin, öyleyse neden şimdi beni boşaltabileceğini düşünüyorsun?"

"İstesen de istemesen de seni boşaltabilirim, trajedi. Bana zevk ver," diye homurdanıyor, "yoksa ben alırım." Beni kaldırıp eski ahşap masanın üzerine koydu, sonra dizlerimi kavradı ve bacaklarımı ayırdı. "Kalçalarını benim için aç."

"Lütfen," diye yalvarıyorum.

İki parmağını içime sokuyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "Küçük kirli amcığın benim için damlıyor. İstemiyormuş gibi davranmayı bırak. Şimdi gel o şeytani

sapığın dili. Seni mahveden adam için gel."

Üzerimde. Dili yarığımın üzerinde geziniyor ve tekrar yukarı çıkmadan önce beni parmaklarına kadar yalıyor. Dili, şişen klitorisimle çarpışana kadar dudaklarımı aralıyor. İçimde bir deprem kopuyor, merkez üssü en hassas yerime tehlikeli bir baskı uyguluyor. Ondan ne kadar nefret etsem de, dilinin dokunuşu Richter ölçeğini havaya uçuruyor. İçimden bir inilti yükselirken sırtım masadan kalkıyor.

Dudakları klitorisimin etrafını sarıyor ama ısırıldığında yoğun zevk yerini acıya bırakıyor. Bağırıyorum ve bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum, ama onları birbirinden ayırıyor. Dudakları tekrar klitorisimin etrafına dolanıyor ama ısırarak yerine emiyor. Dilinin her hızlı darbesinin altında yoğun bir baskı oluşuyor. Parmakları içimde piston gibi dönüyor, her itişte daha fazla zevk veriyor. Göğsüm yükseliyor ve artık kıcımlı tırmalayan tahtayı düşünemiyorum bile. Sadece klitorisimi okşayan şiddetli dilini düşünebiliyorum. Bana hakaretler yağdırmak yerine sadece o sıcak, ıslak kasın bana baş döndürücü bir zevk verdiğini düşünebiliyorum.

Ben de geleceğim.

Vücudumdaki her gergin kasta hissediyorum. Yaptığım her sarsıntılı harekette. Tam oradayım. Çok yakınım. İstesem bile durduramam. Beni böyle yalamaya ve parmaklarıyla sikmeye devam ettiği sürece olmaz.

Sonra durup oturuyor ve içimi bir boşluk kaplıyor.

"Seni parmaklarımın arasında hissetmek istemiyorum," diyor. "Sikimin etrafına geldiğini hissetmek istiyorum."

Onun içime girmesine izin verme düşüncesiyle hissettiğim tüm çekingenlikler rüzgâra savruldu. Orgazmım çok yakın ve boşalmak istiyorum.

"Becer beni, Ambrose," diye yalvarıyorum.

Sikinin başını girişime dayıyor, sonra vahşi bir iniltiyle içime gömülüyor. Kalçalarının her güçlü, ritmik itışı, artan zevkimi destekliyor. Aleti beni gerdikçe inliyorum. İlk piercingi içimdeki hassas yerlere sürtünüyor ve ikincisi ne zaman daha derine inse tenimi sıyrıyor.

"Kahretsin, boşalmak istiyorum," diye inliyorum. Hayır, bu artık bir istek bile değil. Bu bir ihtiyaç. Geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Gururumun ölüme atlamasına izin vermekle kalmadım; o orospu çocuğunu uçurumdan aşağı kendim ittim.

Ambrose'un eli aramıza giriyor ve bana her santimini daha sert ve daha hızlı verirken klitorisimi ovuyor. Serbest eli masanın kenarını kavırıyor ve benim iki elim de o içime girerken titreyen bedenimi desteklemek için geriye uzanıyor. Kalçalarım titrerken sert tahta çıtaları sıkıyorum. Böyle bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Gel, trajedi. İşkencecinin sikine gel."

Orgazm olmak için bu kadar sert olmasaydım, ona hemen durmasını söyledim. Ama dilimde tadını alabiliyorum. Beni ovmaya ve böyle sikmeye devam ettiği sürece ne isterse söylemesine izin vereceğim.

Bedenim titriyor ve beynimi susturan bir orgazmın içine giriyorum. Gözlerim kapanıyor ve haykırıyorum. Tek bir nefes bile alamadan Ambrose'un eli boğazımı sarıyor.

"Gözlerini benden ayırma. Ben taşaklarımı amına sokarken sakın başka tarafa bakma."

İçimde yarattığı dalgaların etkisiyle gözlerim yuvalarından fırlıyor ama onları açık tutuyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Görünüşe göre, boşaldıktan sonra çok daha esnek oluyorum. Pervasız. Naif.

"İşte benim iyi fahişem," diye inliyor. "Gözlerini açık tut." "Gel, Ambrose. Doldur beni," diye fısıldıyorum boğazımı sıkarken.

İticileri düzensizleştiriyor ve içimde zonkluyor. Doyana ve içimden çıkmaya hazır olana kadar gözlerini benden ayırmıyor. Bu sefer beni tüm nefretiyle doldurmasına *izin* veriyorum ve o geri çekilirken içimden damlayan öfkeden zevk aldığım için nefret ediyorum.

"Seksi orospu," diye homurdanıyor. Kaçan parmaklarını tekrar içime sokuyor, sonra onları çıkarıyor, yalıyor ve beni yüzüne doğru çekiyor. "Benim için ağzını aç."

Başımı salladım. Hayır, teşekkürler.

"Çok güzel bir an yaşıyoruz," diyor. "Şimdi seni incitmek zorunda bırakma beni."

Sertçe yutkunuyorum ve dudaklarımı aralıyorum.

Çenemi kavırıyor, başımı geriye yatırıyor ve tükürüğünü dilinin altında topluyor. Üzerime eğiliyor. Dudakları büzüşüyor ve ılık tükürüğünü dilimin üzerine bırakıyor. Bu beni ürkütüyor ama tuzlu karışımı yutarken gözlerimi ondan ayırmıyorum.

"İyi kız, trajedi," diye homurdanıyor.

Bu küçük jestten dolayı yüzünde beliren vahşi sevinç, bana açıklayamayacağım bir şey hissettiriyor. Benimle gurur duyuyor gibi mi görünüyor? Bu bir

Yaptığım herhangi bir şeyden gurur duyan birini görmeyeli uzun zaman oldu. Hayatımın diğer her alanında birbiri ardına hayal kırıklıkları yaratmayı başarmışım gibi görünüyor. Ama şu anda bana Triple Crown'u kazanmış bir yarış atıymışım gibi bakıyor. Bu bakış içimde bir şeyleri değiştiriyor ve beni korkutuyor.

Bana çok yaklaşmasına izin veriyorum. Ve nasıl duracağımı bilmiyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Ambrose

Güneş ağaçların arasından batmaya başladığında kulübeye ulaşıyoruz. İçeri girip göl suyunun ve terin yapışkan kalıntılarından arınmak istiyorum ve Oaklyn'in de aynısını yapmak istediğini anlıyorum, özellikle de beni içine aldıktan sonra. Arka verandada oturup güneşin batışını izlemek istediğini söyleyerek beni şaşırtıyor.

"Yerinde kalacağına güvenebilir miyim?" diye sordum. Anahtarlarımı yanıma alacağım ve kaçmaya çalışacağını sanmıyorum ama emin olmalıyım.

"Sanırım birine biraz güven duyması gereken tek kişi ben değilim, değil mi?" Başını sallıyor ve suya bakıyor. "Hiçbir yere gitmeyeceğim, Ambrose."

Yenilgiye uğramış konuşma şeklindeki bir şey bana dürüst olduğunu söylüyor. Eğer onu verandada bırakırsam, duştan döndüğümde onu orada bulacağım.

İçimdeki bir iplik geriliyor ve kopuyor. Tüm bu çile başladığından beri onu kırmaktan başka bir şey istemedim, ama şimdi bunu yaptığım için sevinçten yoksunum. İçimi hastalıklı bir dürtü kaplıyor ve onu yakalayıp tekrar bir bütün olana kadar kendime doğru çekmek istiyorum. Haftalardır ilk kez, artık onu incitmek istemiyorum.

Acıyı durduran kişi olmak istiyorum.

Dürtü beni ele geçirmeden önce dönüp içeri giriyorum. Bir duş kafamı boşaltacak ve bana neden burada olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırlatacak.

Ama öyle değil. Vücudumu fırçalayıp durularken, onu boğduğumu hayal ediyorum. Bu sadece sikimi sertleştiriyor. Saçlarını kavradığımı ve boğazına bir bıçak dayadığımı hayal ediyorum, ama zihnimdeki Oaklyn sadece gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor, bundan zevk alıyor. Sinyaller kafamın içinde bir yerde kesişti. Hâlâ onun canını yakmak istiyorum ama aynı zamanda onu zevkin sınırına getirmek istiyorum.

Hâlâ onu incitmek istiyorum ama artık kalbini kırmak istemiyorum.

Avuç içim duş duvarına çarpıyor ama bu içimde biriken öfkeyi boşaltmaya yetmiyor. Her şeyi berbat ettim. Evren bana intikamım için gümüş tepside bir kap verdi ve ben onu yok etmektense onunla oynamayı tercih ettim. Onu öldürmek zorundayım. Bu duştan çıktığımda, onun hayatına son vermeliyim.

Bu iş daha ileri gitmeden önce. Veda etmeye dayanamayacağım bir noktaya gelmeden önce.

Duşu kapattım, kurulandım ve giyinmek için yatak odasına yürüdüm. Bıçağı kemerimdeki kılıfına sokarak kendimi çelikleştirdim ve aşağıya indim. Arka kapıya yaklaştığımda donup kaldım. Sesler ahşabın arasından süzülüyor, boğuk ama seçilebiliyor. Oaklyn biriyle konuşuyor.

"Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı," diyor Oaklyn, "ve senin için sorun olmayacağını düşündüm."

"Burada başka kim var, Oaklyn?" diyor bir kadın sesi. "Anne, sadece ben varım. Sana söylemiştim."

Yumruklarım gevşiyor ve nefes alamıyorum. Yardım istemek için mükemmel bir fırsat yakalamıştı ama yapmadı. Beni koruyor. Sapığını, müstakbel katilini koruyor.

"O zaman garaj yolunda kimin arabası var?" diye devam ediyor annesi. "Küçük pis bir sürtükken bir araba alacak kadar para biriktiremediğini biliyorum. O adamlar göğüslerine bakmak için ne kadar ödüyorlar? Meme ucu başına bir dolar mı?"

"Anne!"

"Kim var burada? Hemen söyle yoksa polise gidip seni haneye tecavüzle suçlayacağım."

Oaklyn duraksıyor. Kapının yanındaki tül perdenin arkasından bakıyorum ve dudağını ısırarak düşünmesini izliyorum. "Bir arkadaşım cipini ödünç almama izin verdi."

"Ne arkadaşı? Bir gezinti için vücudunu mu takas ettin? Tanrım, beni iğrendiriyorsun. Kızımın bir fahişe olacağını hiç düşünmemiştim."

Oaklyn'in gözlerinden yaşlar süzülüyor ve çenesi dudaklarının altında sallanıyor. Ona fahişe dediğimde, bu genellikle onu kızdırır ya da tahrik eder ama annesi söylediğinde, kalbine bir bıçak saplanır ve bükülür.

Yeterince gördüm. Elim kapı koluna doğru gitti ve kapıyı çekerek açtım. "Onu buraya ben getirdim. Ben onun lanet olası arkadaşayım ve hayır, vücudunu bir gezinti için takas etmedi."

Rüzgâr annesinin kısa gri saçlarını yakalıyor ve saç tellerini ağzının içine gönderiyor. "Affedersiniz? Benim mülkümde benimle bu şekilde konuşamazsın. Kim olduğumu biliyor musunuz? Valinin Shih Tzu'suna bakıcılık yapıyorum!"

Gülmek için dişlerimi iç yanağıma bastırıyorum. "Her pazar çaydan sonra valinin sikini yalasanız bile, hanımefendi, sikimde değil. Umurumda olan tek şey onunla konuşma şeklin." Parmağımla Oaklyn'i işaret ediyorum.

"Ne iş yaptığını biliyor musun? Onunla birlikte olmak istiyorsan bilmiyor olmalısın. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test yaptırmak isteyebilirsin." Sivri burnunu kaldırıyor ve ben de yumruk atma isteğimi bastırmak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Onun ne bok yediğini çok iyi biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Dans ediyor."

Oaklyn'in gözleri açılıyor. Sanki yüzüm değişmiş ve karşısındaki adamı artık tanıyamıyormuş gibi bana bakıyor. Lanet olası aynı. Artık kendimi tanıyamıyorum. Onu ve kariyer seçimini savunacağım hiç aklıma gelmezdi ama kendimi durduramıyorum. Annesi onu azarlarken yüzündeki ifade beni hasta etti.

Annesi ellerini havaya kaldırır ve evin önüne doğru yürümeye başlar. Çantasını karıştırıyor, sonra yürürken telefonunu havaya kaldırıyor ve sinyal çubukları görünmeyince her saniye daha da sinirleniyor. "Hepiniz delisiniz ve polisi arayabilmek için kasabaya gidiyorum. Dans etmek bir meslek değil. Bu bir hobi! Ve kıyafetlerini çıkarmak seni her zaman fahişe yapar. Annesi olarak kızım için daha iyisini istedim." Telefonunu çantasına geri atıyor.

"Sen anne değilsin," diye feryat ediyorum.

Yürümeyi bıraktı ve yüzünü bana döndü.

O daha konuşmadan ona doğru atıldım ve kolunu kavradım. "Hayallerini yaşamayı reddettiği için onu hayatından çıkardığından beri o kadına annelik yapmadın. İyi bir annenin neye benzediğini bilmiyor olabilirim ama sen kesinlikle öyle değilsin." Tasarım çantasını kolundan kaptığım gibi gösterişli telefonunu bulup yere fırlatıyorum. Ayakkabımın topuğu telefona çarpıyor, kasayı paramparça ediyor ve ekrana renklerden oluşan bir örümcek ağı gönderiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye feryat ediyor.

"Bize avantaj sağlıyor." Çantayı ayağına fırlattım ve Oaklyn'e döndüm. "Eşyalarını topla ve cipe git. Eğlenceli aile tatilimiz sona erdi."

Oaklyn arkasına bile bakmadan içeri koşuyor. Boktan annesine geri döndüm.

"Oaklyn'le bir daha iletişime geçersen, telefonundan daha fazlasını parçalarım. Ona yeterince zarar verdin ve onu daha fazla incitmene izin vermeyi reddediyorum. Seni ilgilendirdiği kadarıyla, senin kızın yok. Polise başvurmayı da aklından bile geçirme."

Ekliyorum. "Eğer bizim kapımıza bir bela getirirsen, ben de senin kapına getiririm. Anladın mı?"

Aptalca bir şey söylemek için nefesini içine çekiyor ve elim bıçağıma gidiyor. Gözleri hareketi takip ediyor ve duruyor.

"Evet, tamamdır. Eve iyi yolculuklar." O başka bir şey söyleyemeden dönüp kulübeye doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde Oaklyn elinde çantalarımızla merdivenlerin dibinde duruyordu. Votka şişesinin boynu onunun üstünden görünüyor, yani en sevdiği içkiyi yapmak için aldığım malzemeleri paketlemek için bile zaman ayırmış.

Tekerlekler dışarıdaki çakılları tırmıklıyor ve Oaklyn'in dikkati ön kapıya kayıyor. "Gitti mi?" diye sorar.

Başımı salladım.

"Acele etsek iyi olur," diyor kapıya doğru koşarken. "Biz gitmeden önce kasabaya ulaşırsa, kesinlikle polisleri gönderecektir. O-"

Kolunu tutup onu durduruyorum ve telaşlı yüzüne bakıyorum. "Polisleri aramayacaktır, trajedi."

Debeleniyor, uzaklaşmaya çalışıyor. "Onu tanımıyorsun. O tanıyacak. Gitmek zorundayız."

"Buraya gel." Onu kendime çekiyorum, kollarımı etrafına doluyorum ve onu sabit tutuyorum. Kollarındaki torbalar düşüyor ve kalp atışları tenimde dört nala atıyor. Elim bıçağıma gidiyor ama duruyorum. Onu burada öldüremem. Şimdi olmaz. Annesi yüzümü gördükten sonra olmaz.

Oaklyn'in ağzından bir hıçkırık döküldü. Göğsüme yaslanarak ağlıyor ve ben onu tutmak zorunda kalana kadar kollarımda gevşiyor. Daha önce hiç kimse bana böyle yaslanmamıştı. Daha önce hiç kimseyi teselli etmemiştim ve hiç kimse de beni teselli etmemişti. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden doğru hissettiren şeyi yaptım ve onu tuttum. Düşmesine izin vermeyeceğim.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca karanlık odada öylece kalıyoruz. Hıçkırıkları kesilip burnunu çekmeye başladığında onu bırakıp gözlerinin içine bakıyorum.

"Neden kaçmadın?" diye sordum. "Neden annene gerçeği söylemedin?"

Şiş gözlerini siliyor ve başını sallıyor. "Bilmiyorum. Sadece yapamadım."

Bu kadının da benim kadar kafası karışık.

Çantaları omzuma alıp ön kapıya doğru ilerliyorum. "New York'a geri döneceğiz ama yanlış bir fikre kapılmanı istemiyorum," diyorum.

"Seni bırakmaya hazır değilim ve yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam. Benim evimde kalacağız..."

Neye kadar? Neredeyse onunla ne yapacağıma karar verene kadar diyecektim ama ne kadar kararsız olduğumu anlamasını istemiyorum. Bu yüzden cümleyi askıda bıraktım. Bırak ne istiyorsa düşünsün.

"Sen beni öldürene kadar," diye fısıldıyor.

Ona cevap vermedim. Arabaya doğru sessizce yürüyoruz, yolun sonuna doğru giderken iki yol birleşiyor. Öyle ya da böyle, bir karar verilmeli. Yakında.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Oaklyn

New York'a doğru ilerlerken acı verici **bir** sessizlik aramıza giriyor. Mavi ışıkların parıltısı için yan aynalara bakıyorum ama onları hiç görmüyorum. Ambrose annemin ağzını kapatmak için ne söylediyse işe yaradı.

Araba kullanırken onu izliyorum, bu cipte oturduğum ve ona benzer bir şekilde baktığım ilk günü hatırlıyorum. O andan bu yana yıllar geçmiş gibi geliyor. Bir bakıma öyle. Artık o ilk gece olduğum kişi değilim. Kafam çok karışık. Vücudumun neden onun gibi bir canavara tepki verdiğini anlamıyorum. Beni iğrendirmesi gerekirken, kendimi ona çekilmiş buluyorum.

"Neden bana bakıp duruyorsun?" diye soruyor, oturduğu yerde kıpırdanarak.

Çünkü çok çekici. Çünkü kara gözlerini ve düşünürken çenesinin arkasındaki küçük kas yumağının gerilme şeklini seviyorum. Çünkü yaraları beni korkutmak yerine heyecanlandırıyor.

Ama bunların hiçbirini söyleyemiyorum, bu yüzden aklıma gelen diğer tek şeyi söylüyorum. "Sana ne olduğundan biraz daha bahset."

Bana bakmıyor. Sadece başını sallıyor ve gözlerini karanlık yoldan ayırmıyor.

"Adil olan bu," diyorum. "Benim tren enkazı anneme ilk elden tanık oldun. Bunun için teşekkürler, bu arada."

Burnundan derin bir iç çekiş yuvarlanıyor ve direksiyonu daha sıkı kavlıyor. "Ben birkaç aylıkken annem bir çeşit sinir krizi geçirmiş. İçine şeytan girdiğini falan düşünmüş. Bir bıçak aldı Aslında hepime bıçak çekmiş. Bir şekilde hayatta kaldım ve şimdi hayatımın geri kalanında böyle görünmek zorundayım." Pencereden dışarı bakıyor ve sesini fısıltıya indiriyor. "Bazen saldırıdan sağ kurtulmasaydım daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

"Neden? Yara izlerin olduğu için mi?" Yüzüne doğru uzanıyorum ve parmaklarımı kabarık etin üzerinde gezdiriyorum.

Başını uzanamayacağı bir yere çekiyor. "Senden iğrenmiyordum gibi davranma.

"Benimle yatman için bahse girmeme gerek yoktu." Sanırım kendinden nefret eden tek kişi ben değilim.

Ambrose bir pislik - bunu inkar etmek mümkün değil - ama ne kadar akıl hastası olsa da çirkin değil. Oyulmuş kaslardan oluşan sağlam bir heykel gibi. Dış yüzeyinde bir sürü çatlak var ama hasara rağmen ondaki güzelliği görüyorum.

"Çirkin değilsin Ambrose," diye fısıldıyorum. Tekrar yüzüne uzanıyorum ve o geri çekilmiyor. Onun yerine, yaralarını sıyırdığımda sadece irkiliyor. "Çirkin olduğunu düşünseydim arabana biner miydim?"

Gözleri yumuşuyor, bir tutam yuvarlaklaşıyor. Yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor. Bu sefer yalan söylemiyorum. Benim de yaralarım var, bu yüzden onu yaraları için yargılamıyorum. Eğer kulübe gelip bana en sevdiğim içkiyi ısmarlasaydı, onun için bedavaya dans ederdim. Bana çıkma teklif etseydi, evet derdim. Kendi öz değerini sabote eden o.

Düşüncelerim beni başka bir soruya götürdü. "Neden beni seçtin? Annenin bir dansçı olduğunu biliyorum, yani bununla bir ilgisi var, ama özellikle neden ben? Beni öldürerek neyi başarmayı umuyorsun?"

"Neden sen olmak zorundaydın bilmiyorum ama seni öldürmek zorundayım çünkü işleri yoluna koyabilmemin tek yolu bu. Annemin sonunu getiremedim ve birisi onun yaptıklarının bedelini ödemeli."

Yüzümü ona dönüyorum, gözlerim kocaman. "Sen. . . *Duyuyor* musun lan Kendini? Hayatıma son vermek işleri nasıl düzelterek?"

Yumruğu direksiyona çarpıyor ve Jeep orta çizgiyi sarsarak geçiyor. "Bilmiyorum ama öyle! Bu boku daha fazla sorgulamama neden olma, trajedi."

"Ben öldüğümde benim için işleri kim yoluna koyacak?" Sesim fısıltının biraz üzerindeyken soruyorum.

Dişlerini sıkıyor ve bana cevap vermiyor, ben de kendim cevap veriyorum. Hiç kimse. Ben öldüğümde tek bir kişi bile benim için savaşmayacak. Ölü bedenim

-Yirmi yıl sonra ıssız bir yerde cesedim ya da ceset *parçalarım* bulunursa, kimse kim olduğumu bile bilmeyecek.

Sessizlik başka bir soruya da cevap veriyor. Hâlâ beni öldürmeyi planlıyor. Eğer yapmasaydı, fikrini değiştirdiğini söylerdi. Anneme karşı çıkıp beni savunduğunda tuhaf bir köşeyi döndüğümüzü düşünmüştüm ama görünen o ki bu onun küçük, boktan oyununda sadece bir başka seviyeymiş.

"Biraz dinlenmeye çalış," diyor. "Önümüzde uzun bir yol var." Koşmaktan vücudum ağrıyor ve yorgunluk beni çökertiyor, ama gözlerimi kapatıp rüya alemine dalmak oldukça zor.

Ölüm bir sonraki tepenin ardında beliriyor.

Karnım gurulduyor ve cipteki sessizlik sadece onu güçlendiriyor. Susturmak için kollarımı karnıma sarıyorum ama yine de dikkatini çekiyor. Sadece bakıyor. Aç olup olmadığımı sormuyor ya da durmayı teklif etmiyor. Sanırım göt herif Ambrose'a geri döndük. Muhtemelen böylesi daha iyi. Pislik gibi davrandığında ondan ne kadar nefret etmem gerektiğini hatırlamak daha kolay.

Direksiyonu rampa dışına doğru kırdı ve beni kapıya doğru gönderdi. Lastikler gıcırıyor ve arka taraf savruluyor, ama korkuluklara çarpmadan önce düzelmeyi başarıyor.

"Ne oluyor lan?" Çılgık atıyorum. "Şimdi ikimizi *de* öldürmeye mi çalışıyorsun?" Çenesini kapatıyor ve cevap vermiyor.

Arkamıza bakıyorum, mavi ışıklar görmeyi ya da siren sesleri duymayı bekliyorum ama her yer karanlık, farlar ve kaldırımdaki tekerlekler. Otoyoldan çıkmak için bu acele neydi?

Birkaç dakika sonra Jeep'i bir park yerinde durduruyor ve öfkem buharlaşıyor. Lokantadayız.

Arabadan inerken, "Bir daha o lanet içkiyi sipariş etmeyi aklından bile geçirme," diyor.

İçeri giriyoruz ve geçen sefer seçtiğimiz masaya oturuyoruz. Garson farklıydı, ruh hali de öyle. Kulübeye giderken kaderin benim için hazırladığı sürprizlerden habersizdim. Güvenliğe doğru koştuğumu sanırken aslında sapığımın kollarına doğru koşuyormuşum. Şimdi beynim iki yöne doğru parçalandı, bir tarafım beni nasıl öldüreceğini merak ediyor, diğer tarafım ise bunu yapmadan önce beni tekrar becermesini umuyordu.

İnsanlarla dolu bir lokantada oturmak benim için her şeyden kurtuluş yolu olabilir. Tek yapmam gereken yardım çağırmak. Ambrose'un silahı yok ama barda oturan uzun yol kamyoncusunun olabileceğini hissediyorum. Kalçasındaki şişkinliğin aleti olmadığı kesin.

Ama yapmıyorum. Sessiz kalıyorum. Birinin karşımdaki adama zarar vereceği düşüncesi beni sevindirmeli ama bu sadece midemi bulandırıyor. Ambrose'un ruhunun karanlık kısımlarının kurbanı olduktan sonra bile onun ortadan kaldırılmasını istemeyecek kadar çok iyilik gördüm.

Yemeğimizi sipariş ediyoruz ve birkaç dakika sonra masamıza geliyor. Sessizce yemeğimizi yerken, aklım daha önce intikamla ilgili söylediği bir şeyde dönüp duruyor. Başkasının günahlarının bedelini ödemek için kurbanlık koyun olmak zorunda olmak beni rahatsız ediyor. Neden diğer kızlardan birini alamadığını sormayı düşünüyorum.

ve gitmeme izin verdiler, ama bu da adil değil. Bazılarının çocukları var. Bazılarının, geçimlerini sağlamak için ne yaptıklarını kabul etmeseler bile, onları önemseyen aileleri var.

Hiçbir şeyim yok.

Belki de her şeye rağmen doğru seçim yapmıştır.

Beni incelerken çenesi yavaşlıyor, sonra çiğnemeyi tamamen bırakıyor. "şimdi seni rahatsız eden ne?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve ağzıma bir kızartma daha atıyorum. Aynı dağın etrafında dönmenin ya da aynı soruları sormanın bir anlamı yok.

Tabağını masanın kenarına kaydırıyor ve öne doğru eğiliyor. "Ya bana aklından geçenleri söylersin ya da seni banyoya götürüp zorla syletirim. Seçim senin."

Tanrım, tehdidinin midemi korku yerine heyecanla sıkıştırmasından nefret ediyorum. "Bilmiyorum. Belki de yarın bu saatlerde ölmüş olacağımı bildiğim içindir. Her şeyin üzerine bir damper koyma eğilimindedir."

Söylediklerimi kimsenin duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyor, sonra cüzdanından bir yirmilik çıkarıp masaya atıyor ve kabinden kayarak çıkıyor. Yanımda durdu, kulağıma eğildi ve fısıldadı, "Bunu dışarıda konuşalım."

Hamburgerimin son lokmasını da indirip kabinden ıkıyorum. Onu arabaya kadar takip ederken kendimi oyuncak reyonunda çığlık attığı için mağazadan çıkarılan yaramaz bir ocuk gibi hissediyorum. Bu onun hatasıydı. Ona cevap vermem için beni zorladı.

Jeep'e yaklaştık, ama o sürücü tarafına gitmedi. Onun yerine dönüp beni arabanın kapısı ile vücudu arasına sıkıştırıyor. Gözlerimin içine bakarken elleri başımın iki yanına gidiyor ve ondan uzaklaşmam ya da onunla dvşmem için bana meydan okuyarak daha da yaklaşıyor.

"Anlamana yardımcı olmaya çalışayım." Nefesi dudaklarımda yuvarlanıyor. "Takıntılı olmanın ne demek olduğunu biliyor musun, trajedi?"

Başımı sallıyorum. Kelimenin tanımını biliyorum ama onun nasıl tanımladığını bilmiyorum.

"Bu gitmene izin veremeyeceğim anlamına geliyor. Seni öldürmek istemesem bile başka seçeneğim yok çünkü başka bir erkeğin sana dokunma dşncesi beni kör bir öfkeye sürüklüyor. Bir manastıra kaçıp lanet bir rahibe olsan bile, bu yeterli olmayacak çünkü eğer yapamazsam, bir *tanrının* ıplak vücudunu görmesini bile istemiyorum. Bu da demek oluyor ki son nefesine kadar benim kalmanı sağlamanın tek yolu, son nefesini verdiğinde içinde olmak."

Kelimeler dilimde dolaşıyor. Çok fazla düşüncem var ama hiçbirini yakalayamayacak kadar hızlı uçuyorlar. Vücudunun ve bakışlarının altında sıkışmış, sadece dinleyebiliyorum.

"Bu annemden intikam almanın bir yolu olarak başladı," diye devam ediyor, "ama kontrol edebileceğimden daha büyük bir şey haline geldi. Sen benim nihai saplantımsın. Seni öldürmek istemiyorum ama bunun sona ermesi için başka bir yol da göremiyorum."

Dudaklarını sert bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor ve eli boğazıma gidip sıkıyor. Onu itmek ya da tekrar ısırarak yerine yumuşuyorum ve ağzımı keşfetmesine izin veriyorum. Tekrar nefes almama izin vereceğine güvenerek boynumdaki sıkılaştıran tutuşa teslim oluyorum. Şimdi bile, kesin sonumu onayladığında, onu istiyorum.

Eninde sonunda başıma geleceklerden kaçış yok, ama ben gittikten sonra kimse intikamımı alamayacaksa, belki ben gitmeden önce intikamımı alabilirim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Ambrose

O benim dairemde. Bu an çok gerçeküstü görünüyor. Sanki kolay temizlenebilmesi için duvarlarıma ve yerlerime plastik perdeler örtülmesini bekliyormuş gibi gözleri etrafta geziniyor. Bakışları masamdaki bilgisayara takılıyor ve acaba orada oturup onunla ilgili tüm bilgilere baktığımın farkında mı diye merak ediyorum. Annesine bir e-posta gönderdiğim ve onu birden fazla şekilde ifşa ettiğim yer.

Çantasını yere indiriyor ve ellerini kalçalarına sürterek etrafına bir kez daha bakıyor. "Demek burada öleceğim, ha? Yani, güzel bir yer, beni yanlış anlama ama-"

O sözünü bitirmeden çantasını alıp mutfığa doğru yürüyorum. Onu öldürme zevkini elimden aldığı için kendimi terk edilmiş hissediyorum. Sanki ondan öğrenmiyormuşum gibi beni öperek planımı mahvetti. Kendisinden *hoşlanmamı* sağladığında yelkenlerimdeki tüm rüzgarı emdi. Ama bunu ona gösteremem ve gitmesine izin veremem.

Benim trajedim kendi sonunu getirmeli, yoksa en başından beri benim felaketim değildi.

Çantayı tezgâhın üzerine koydum. Tüm içki malzemeleri üstte bekliyor, ben de onları içinden çıkarıp Oaklyn için bir Moscow Mule yapıyorum. En sevdiği içki son içkisi olabilir. Bu ona gösterebileceğim son nezaket. Karıştırıp kahve bardağına doldururken yaptığım her hareketi izliyor. Onu tekrar uyuşturmaya çalışmıyorum, eğer endişelendiği buysa. Oyunun finali için uyanık olmasını istiyorum.

İçkiyi ona uzattım. Mütevazı oturma odamdaki kanepeye gidip minderlere gömülüyor ve kupayı dizlerinin üzerinde dengeliyor. Öpüştüğümüzden beri gözlerimin içine bakmadı.

"Benden bu kadar nefret etmen için ne yaptım?" diye sorar.

Gerçekten hiçbir şey yapmadı. Yaptığı şeyden ve onu bu hale getiren şeyden nefret ediyorum. Ama *ondan* nefret etmiyorum. Artık etmiyorum. İçindeki tatlı dansçıyı gördüğümünden beri.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Sanırım bilmeyi hak ediyorum."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve onun önünde yürüyorum. Hayal kırıklığı derimin hemen altında kaynıyor. Konuşmak bana göre değil ve

Duyguların da öyle olmadığına eminim. Ne zaman biraz stres atmak istesem, bunu ringde yaparım. Ama burada kalabalık yok. Öfkemi boşaltabileceğim ukala bir rakip yok. Sadece ben ve o varız.

Durdum ve onunla yüzleştım. "Senden nefret etmiyorum. Dansçılardan nefret ediyorum. Daha önce olduğun dansçıdan değil, dönüştüğün dansçıdan. Para karşılığında erkeklerin yüzüne göğüslerini gösteren kadınlardan nefret ediyorum. Bana hayatımı mahveden kadını hatırlatan insanlardan nefret ediyorum."

"Beni kurban etmek annenin hatalarını bir şekilde düzeltmez, Ambrose. Bunu görmek zorundasın." Gözleri sözlerini duymam için yalvarıyor ve tekrar konuştuğunda sesi titriyor. "Beni öldürmek vücudundaki yaraları silmeyecek."

"Artık başka seçeneğim yok! Yaşamana izin veremeyecek kadar çok şey yaptım. Bacaklarını ayırdığımda ve sen istemediğın halde amını elime aldığım da geri dönüşü olmayan noktayı geçtim. Çeneni kapalı tutman için sana güvensen bile, gitmene izin veremem çünkü sana çok takıntılıyım. Her zaman gölgelerde, izliyor ve bekliyor olurdum. Böyle mi yaşamak istiyorsun?"

Başını sallar ve kucağındaki kupaya bakar.

"Senin için başka bir son yok, trajedi. Olsaydı zaten sana bu ismi vermezdim."

Başparmağı fincanın kulpuna vuruyor, sonra duruyor. "En azından sana bir içki hazırlayabilir miyim?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Hayır, içmiyorum," diyorum yanına otururken.

"Eğer beni öldürecek sen, en azından benimle bir içki içebilirsin" diyor.

Eğer son arzusu buysa, öyle olsun. "Hadi o zaman. Bana bir içki hazırla."

Ayağı kalkıyor ve mutfağı doğru yürüyor, şu anda bileğini hafifçe destekliyor. Sert bir dövüşten sonra bir torba buz bana yetiyor ama onun hassas cildine daha yumuşak bir şey lazım. Marketten jel buz paketleri almak için zihnime bir not düşüyorum, sonra da üzerini çiziyorum. Bir dahaki sefere markete gittiğimde yanımda olmayacak.

Bir zamanlar beni bu kadar heyecanlandıran bir düşünce
Hasta.

Kolumu kanepenin arkasına sarkıtırım. "Güçlü yap," diye bağıriyorum
Mutfağı doğru.

Birkaç dakika sonra dönüyor ve önümdeki sehpaye bir içki koyuyor. Ona bakıyorum. Alkolü tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. İçkimi kendisinininkine benzer bir fındanda hazırlıyor ve neredeyse gülümsüyorum. Bu hiç tanımadığım türden sevimli bir çift. Asla da bilemeyeceğim. O gittikten sonra bile, her zaman benim saplantım olacak. Hiç kimse beni onun kadar tatmin edemeyecek.

Bardağı kaldırıyorum ve sıvıyı etrafta çalkalıyorum. Votkanın keskin kokusu üzerime sınıyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Bunu içmek, işlemeye niyetlendiğim cinayetten daha tabu geliyor ama belki de içimde fokurdayan şüpheyi bastırır. Ne de olsa buna sıvı cesaret deniyor.

İçkiyi geri attım ve likör boğazımı yaktı. "Sert olsun" lafını gerçekten ciddiye almış. Ona bakıyorum, bardağını yine dizlerinin üzerinde dengeliyor. Bardağı kaldırıyor ve indirmeden önce bir yudum alıyor. Çok daha yavaş içiyor, tadını çıkarıyor. Bardağı tekrar dudaklarıma götürüyorum ve kendiminkini bitiriyorum. Acele etmesine izin vereceğim. Birkaç dakikadan bir şey olmaz.

Esniyorum. Yolculuk beni fark ettiğimden daha fazla yormuştu. "İçki için teşekkürler," diyorum.

Başını sallıyor ve kendi içkisinden bir yudum daha alıyor. "Benimle içtiğin için teşekkürler," diyor gülümseyerek.

Oaklyn

AMBROSE BİR YAWN DAHA ÇIKARIR, bu seferki öncekinden çok daha içtendir. Kapaklarını yavaşça kırıştırarak kahverengi gözlerinin üzerine kapatıyor ve başını sallıyor. Uyuşturulduğunu bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Aynı şeyi bana yaptığında hissettiğim gibi, zihnini kaplayan ağır disfori battaniyesini hissediyor mu?

Parmaklarımı bardağa vuruyorum ve mutfığa gitmemesini umuyorum. Kabinden ayrılmadan önce onun uyku suyu şişesini çantama koyarak büyük bir risk almıştım ve şimdi planımın bozulmasını istemiyorum. O içkimi hazırlarken kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Şişeyi çantama koymuştum.

çantamın yan cebine koymuştum ama yine de gizlice bakmasını beklerdim. Neyse ki sadece üstteki şişeleri karıştırdı.

Bir esneme daha. Ve bir tane daha.

Oldukça çabuk işe yarıyor gibi görünüyor. Küçük bir yudumun beni nasıl etkilediğini hatırlayarak, içkisine sadece bir damla koydum. Ambrose'un aksine, aklımda cinayet yok.

"Neden bu kadar yorgun olduğumu bilmiyorum," diyor, sesi alçak ve halsiz. Ayağa kalkmaya çalışır ama geriye doğru tökezler.

O kanepeye düşerken gülümsememe engel oluyorum.

"Kahretsin," diye inliyor. "Ne yaptın sen, trajedi?" Kelimeleri birbirine karışıyor. Ellerini kaldırıyor, ama başı onu takip etmeden önce elleri kanepeye geri düşüyor. Ağzından sözsüz fısıltılar çıkıyor. Gözleri kapanıyor ve fısıltılar kesiliyor.

Ambrose uyurken ona bakıyorum. Nervürlü, kolsuz bir tişört kaslarını sarıyor. Kot pantolon kalçalarına kadar iniyor. Parmaklarımı yüzündeki yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum, sonra göğsünü kaplayan yumuşak pembe çizgilere geçiyorum. Bir vücutta çok fazla hasar var. Dünyaya bu kadar kızgın olmasına şaşmamalı.

Yine de birçok duyguyla başa çıkan tek kişi o değil. Ben de kızgınım. Hayal kırıklığına uğradım. Kapana kısılmış hissediyorum. Kilitli olmayan kapı beni çağırıyor ama cevap kaçmak değil. Başka bir ülkeye kaçsam bile, o beni bulacaktır.

Bahane üretiyorsun. Kendine yalan söylemeyi bırak.

Ve bu bir yalan. Kaçamıyorum, ama bunun tek sebebi onun beni takip edeceğini bilmem değil. Çünkü çılgınca bir nedenden dolayı bu adamı önemsemeye başladım. O, huysuz dış görünüşünden ve dengesiz kararlarından daha fazlası. *Ona* çekildim. Hem gerçek hem de mecazi yaralarının ötesini görebiliyorum. Beni öldürmesi gerektiği gibi aptalca bir fikri aklımdan çıkarabilirse, ona değer verilmenin ne demek olduğunu gösterebilirim. Fırtınada yol alırken hiçbir şeye ve hiç kimseye bağlı olmayan iki gemiyiz. Yan yana yelken açmanın bir yolunu bulabilseydik, tüm acılarımızı geride bırakabilir ve dalgaları birlikte atlatabilirdik.

Ama bu da listeye eklenecek bir başka boş hayal.

Bıçağı kalçasından çekip ucunu boynuna dayıyorum. Bir kez olsun tüm güç bende ve titreyen ellerimde bir hayatı tutmanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Derisini delemeyen önce olduğum yerde donup kalıyorum, sanki benimle düşünülemez olan arasında görünmez bir bariyer varmış gibi. Bu muhtemelen benim ahlaki pusulam - Ambrose'un açıkça yoksun olduğu bir iç rehberlik sistemi.

"Siktir!" Çığlık atıyorum ve sesimdeki delici hayal kırıklığı bile onu uyandırmıyor.

Bu öfkeyi kullanarak, bıçağın içinden geçirmeye çalışıyorum. Onu öldürmek istemiyorum. Sadece asla unutamayacağı bir iz bırakmak istiyorum. Beynimdeki kablolar hâlâ vicdanıma sıkı sıkıya bağlı ve o benimkini almayı planlasa bile ben bu adamın canını alamam.

Ve uyandığında canımı alacak. Bundan oldukça eminim. Sadece ondan önce kendi intikamımı almanın bir yolunu bulmalıyım. Ona, hesaplaşması gereken tek kişinin o olmadığını gösterecek bir şey.

Bakışlarım onun kucağına düşüyor ve aklıma bir fikir geliyor.

Bıçağı sehpaye bıraktım ve şortumu çıkardım. Çılgınlığım yüzünden neredeyse düğmesini kopararak kotunu açıyorum, sonra da fermuarını indiriyorum. Soğuk ellerimi ısıtma zahmetine bile girmeden parmaklarımı boxer'ının altına sokup gevşek sikini çıkarıyorum.

"Benim için sertleş, pislik," diyorum dişlerimi sıkarak. Elimi onun etrafına doladım ve sıktım. Onu hak ettiği kaba, duygusuz, acı verici dokunuşla okşamama rağmen, siki sertleşmeye başlıyor. Elimi doldurana kadar şişiyor ve büyüyor. Ona ne yapmayı planladığımı düşündükçe kalçalarımın aşağı ıslaklık damlıyor.

Onun beni kullandığı gibi ben de onu kullanacağım.

Tüm zevkimi onun cansız bedeninden alacağım. O benim oyuncağım, aleti olan bir oyuncak bebekten başka bir şey değil.

Kucağına oturuyorum ve amımı onun boyu boyunca sürüyorum. Piercingler omurgama tatmin edici bir ürperti gönderiyor. Aletin bana verdiği zevkin anısı hiç de uzak değil. Beni boşaltma şeklinden hoşlandığım için nefret ediyorum ama bu sefer *kendi* şartlarımla tekrar almamı seviyorum. Beni ya da kariyerimi yargılayamaz. Bana fahişe ya da sürtük diyemez. Ben onun sikini kullanırken orada yatmaktan başka bir şey yapamaz.

Arkama yaslanıyorum ve başını girişime getiriyorum, sıcaklığım ona baskı yaparken herhangi bir tepki verip vermeyeceğini izliyorum. Hareket etmiyor ve bu güç beni acıtıyor. Kendimi pelvisine doğru indiriyorum ve kucağında sallanırken dudaklarımdan bir inilti çıkıyor. Ellerim göğsünde, ona sertçe biniyorum. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı, her hareketin arasında kalçalarımı oynatıyorum, böylece hassas klitorisim onun leğen kemiğine sürtünerek sikini beni memnun etmeye zorluyor. Bir an için başka bir yerde bana dokunan ellerin hissini özlüyorum, ama sonra oyuncak bebeklerin size dokunmadığını hatırlıyorum. Sadece orada yatarlar ve becerilirler.

Başımı geriye atıp kalçalarımı kucağında gezdirmeye devam ederken inliyorum. İçimde öfkeli bir enerji dalgalanıyor ve ağırlığımı tekrar ellerime veriyorum. Geri kazandığım azıcık hayatı da mahveden bu insandan nefret ediyorum. Kalbimin etrafına görünmez bir zincir saran ve gitmeme izin vermeyen adamdan.

Elimi geri çekiyorum ve avucumu acıtacak kadar sert bir tokat atıyorum yüzüne. "Siktir git!" Ağırlığımı kucağına bırakırken çılgık atıyorum. "Uyurken ve uyanırken bana yaptıkların için siktir git. Seni kötü lanet ..."

Öfkeli sözlerim iniltiye dönüşüyor ve karnım sıkışıyor. Bencil arzularıyla tempoyu ve basıncı artırırken sırtımın küçük kısmından ter damlıyor. Pelvisinin kolları bana ihtiyacım olan son sürtünmeyi sağlıyor.

Sikini içime soktuğunda ve vücudumdaki her kas titreyip gerildiğinde çok sert boşalıyorum. Haykırıyorum ve sıkılaştan çekirdeğim durmam için yalvarana kadar onu kullanmaya devam ediyorum. Yere düşüyorum, sert siki hala içimde gömülüyken göğsümün üzerine uzanıyorum. Doruk noktasına ulaşamayacaktı. Bu tamamen benim bir kez olsun benimkini almamla ilgiliydi.

Dolu ve tıka basa doluyum, tenine karşı nefes nefese kalıyorum ama henüz bitmesini istemiyorum. Ona bakıyorum ve orgazmımın kalıntılarının tadını çıkarıyorum. Başı yana kayıyor ve gözlerim alt dudağının yumuşak dudaklarına odaklanıyor.

"Senden hoşlanıyorum Ambrose," diye fısıldıyorum, "ama aletini *gerçekten* seviyorum." Saçlarını kavriyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Artık benim küçük oyuncağımsın, değil mi? Benim zevkimden başka hiçbir işe yaramıyorsun. Konuşamazsın ya da hareket edemezsin, ama orada yatıp kendimi sikiyle becermeme izin verebilirsin, ha?"

Çenesini kavriyorum, ağzını açıyorum ve tükürüğü dilimin altında topluyorum. Üzerine eğilerek tükürüğü ağzına damlatıyorum. Kontrolü ele geçirme ve bana yapılanı yapma sırası bende. Ağzının içine bıraktığım aşağılayıcı parçamdan mutlulukla habersiz olacak, ama sorun değil. Bu kadar yeter.

Bunu bana neden yaptığını şimdi anlıyorum. Sanki onun vücuduna sahipmişim gibi. Sikine. Sanki onu boşaltmak ya da memnun etmek için endişelenmeme gerek kalmadan onu kullanabiliyorum. Bu sarhoş edici ve ben onun çaresizliğinden sarhoş oldum.

Ama şimdi eğlence bitti ve uyandığında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Keşke bunu adil bir takas olarak görebilseydi. Keşke boktan bir ateşkes yapabilseydik. Sen bana saldırdın. Ben de sana saldırdım. Artık oyun alanı eşitlendi. Belki yeni bir tür oyun oynayabiliriz?

İçimi çekiyorum ve başımı kapıya doğru çeviriyorum. Oynayacağı tek oyun, kuralları kendisinin koyduğu bir oyun. Benim için neyin iyi olduğunu bilseydim, eşyalarımı toplar ve asla arkama bakmazdım.

Dikkatimi onun yüzüne veriyorum. Beni gerçekten öldürecek mi? Bu manyetizmanın bizi birbirimize çektiğini hissedenden tek kişi ben miyim?

Muhtemelen her iki açıdan da evet.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı omzuna koyuyorum. En az birkaç saat baygın kalacak. Ne yapacağıma karar vermek için hâlâ zamanım var.

Otuzuncu Bölüm

Ambrose

Kanepede uyandım, kafam çok karıştı. Ağır göz kapaklarım, cam gibi gözlerimin odaya odaklanabilmesi için yeterince yükselmeye çalışıyor. Nerede olduğumu ya da hangi günde olduğumu bilmiyorum. Sanki bir hafta boyunca iki yüz kiloluk bir battaniyenin altında uyumuşum gibi hissediyorum.

Vücudumu hızlıca gözden geçirdikten sonra, endişe kalbimin etrafına bir sicim sarıyor ve sıkıyor. Kırıksıklıklar ve gerilmiş kumaş kolsuz tişörtümü bozuyor, sanki biri kumaşı sıkılmış yumruklar arasında kavramış gibi. Bir tür kavgaya mı karışmışım? Altıma işemediğimden emin olmak için elimi pantolonumun ön kısmına sürüyorum. Kotumun düğmeleri ilikli ama fermuarlı değil. Yani, yarı fermuarlı. Doğrudum ve etrafıma bakındım.

Oaklyn! Kahretsın.

Kanepeden kalkıyorum, sonra tekrar minderlere düşüyorum. Başım dönüyor ve yer ayaklarımın altında yuvarlanıyor. Bana ilaç verdi.

Boş kupa sehpadan bana bakıyor ve ben nefesimin altında küfrediyorum. Ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyorum. Ona mutfakta bir içki hazırladım, sonra o da benimle içmek istedi. Çok ısrar etti. Bu kaltak. Muhtemelen kaçabilmek için bana ilaç verdi.

Kalçamdaki bıçağa uzanıyorum ama kayıp. Etrafa göz gezdirirken sehpanın üzerinde görüyorum ve kapıyorum. Beni öldürmeyi düşünmüş ama bunu yapamadan korkup vazgeçmiş olmalı. Ona yaptığım onca şeyden sonra, yine de onun durumunda başka birinin yapacağı şeyi yapamadı. Şimdi hatasının bedelini ödeyecek. Parmaklarım ağır sapın etrafında kıvrılıyor ve ona ne yapacağıma dair görüntüler zihninden geçiyor.

Ama önce onu bulmalıyım.

Yeni kıyafetler giymek için yatak odama doğru fırlıyorum. Kapı aralığından hızla geçerken, ayaklarım bir adım daha atmayı reddediyor. Kızıl saçları beyaz yastık kılıfının üzerine dökülüyor ve ince çarşaf yavaş bir şekilde yükselip alçalıyor. Tam karşımda, yatağımda uyuyor.

Tamam, şimdi gerçekten kafam karıştı.

Hâlâ derin uykuda olan kadın dönüyor ve çarşaf düşüp belini sarıyor.

"Ne yaptın sen, trajedi?" Yatağa doğru adım atarken fısıldıyorum.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Beni öldürüp kaçmayı planlamıyorsa neden bana ilaç verdi? Beni öldüremese bile, en azından bir süreliğine benden kaçmak için altın bir fırsatı vardı. Ama o kaldı.

Yaklaşıyorum ve yüzünü inceliyorum. Anılar zihnimde flaş ışığı gibi yanıp sönüyor, sadece dün gece olanlara dair kısa anlık görüntüler veriyor. Eli sikimin üzerindeydi. Kucağımdaki ağırlığı. Beni içine kaydırdı. Beni uyuşturdu ve deli bir kadın gibi içime girdi.

Elimi kasıklarına sürüyorum ve derin bir sızı leğen kemiğimi kemiriyor. Beni çürükler bırakacak kadar sert sikti.

Pusun içinde daha fazla anı titreşiyor. Göğsümde yatıyordu ve sikim hala içindeydi. Eminim o zamana kadar boşalmıştır. Göğüslerini bana bastırırken söylediği birkaç kelimeyi hayal meyal hatırlıyorum.

"Senden hoşlanıyorum Ambrose, ama aletini gerçekten seviyorum. Konuşamazsın ya da hareket edemezsin ama orada yatıp kendimi sikiyle becermeme izin verebilirsin, ha?"

Yüce İsa cehennemde. Keşke daha fazlasını hatırlayabilseydim. Keşke bütün o sahneyi hissedebilseydim. Hiç boşaldım mı? Kotumu çıkardım ve sikimi çıkardım. Kurumuş döl kalıntıları tenime yapışmış ama hiçbirinin bana ait olduğunu sanmıyorum. Aletimde iki çürük var, muhtemelen kucağımda Hopper Ball'muşum gibi bir aşağı bir yukarı vurduğu için.

Kısa bir an için kendimi kullanılmış hissettim. Yine de ona hissettirdiklerimin yanında bu okyanusta bir damla su gibi kalıyor. Aynı şey bile değil, gerçekten. Benim sikimle kendini becerdiğini bilmek beni acı verici bir noktaya getiriyor ve bunu düşünürken bile patlayacağımdan endişeleniyorum.

İçimi tırmalayan dürtüyü inkâr edemeyerek sertleşmiş sikimi kavriyorum. Aletimi okşayarak yatağa yaklaşıyorum ve yüzünü bana dönmesi için başını hafifçe çeviriyorum. Aklım beni nasıl kullandığına dair o kısacık anılara takılıyor ve taşaklarım bastırmam gereken bir ağırla zonkluyor. Ereksiyonum onun ağzına doğru yöneliyor. Daha sert ve daha hızlı vuruyorum, gözlerimi sikimin üzerine boşalırken nefret dolu sözler söyleyen o dolgun dudaklarda tutuyorum. Bu beni uçurumun kenarına itmeye yetiyor ve boşalıyorum, dudaklarına ve yanaklarına zevk ipleri fırlatıyorum.

Sıcak boncuklar tenine değdiği anda gözleri fal taşı gibi açılıyor. Ağzını açıyor ve bir kısmı dilinin üzerine kayıyor. "Bu ne lan!" diye bağıyor.

Eğiliyorum ve parmaklarımla meniye topluyorum, sonra ağzına itiyorum. Parmak uçlarım dilinin arkasına kıvrılıyor ve elime karşı zorlanarak öğürüyor.

"Bu, dün gece beni kullandığın için," diyorum, boşalmış parmaklarımla boğazının arkasını becerirken. Kusmasını istemediğim için parmaklarımı çekiyorum ve kaçmasına fırsat vermeden onunla yatağa giriyorum. Bacaklarının arasına sürünüyorum ve bana tekme atıyor. Çırpınan ayaklarından kaçınarak kollarımı kalçalarının arkasına doluyor ve dizlerini yukarı doğru çekiyorum. Şortunu kenara çekiyorum ve aletimde çürükler bırakan o güzel küçük amcığı ortaya çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor bir yandan da bacaklarını sımsıkı kavrayışından çekmeye çalışıyor.

Yanıt olarak homurdanıyorum ve yüzümü amına gömüyorum. Dün gece zaten sikimle kendini fazlasıyla tatmin etmişti ama tekrar boşalmayı hak ediyor. Benim seviyeme inmesi ve benim onu kullandığım gibi onun da beni kullanması hoşuma gitti. Çok güzeldi. İntikam ihtiyacı benimle çok iyi anladığım bir dilde konuşuyordu.

Ben amını dilimle sikerken, yukarı doğru yalayıp klitorisile alay ederken mücadelesi sona eriyor. Beni itmek yerine elleri gevşiyor ve beni daha yakına çekiyor.

"Bana tecavüz etmek hoşuna gitti, değil mi trajedi?" Boşalmış parmaklarımı içine sokuyorum ve parmaklarımı eklemlerine kadar batırdığımda nefesi kesiliyor. "Bundan zevk aldın, değil mi? Anlat bana." Elimini döndürüyorum, böylece parmaklarımı leğen kemiğinin önüne doğru kıvrabiliyorum, öfkesini eritiyorum.

Sırtını dikleştiriyor ve kalçaları titriyor. "Sen uyurken sikini kullanmak hoşuma gitti," diye pantolonunu indiriyor.

Ne yaptığını itiraf ederken parmaklarımı içine sokuyorum. "Boşaldın mı?" diye soruyorum. Söylediğini duymak istiyorum. Aletimde bulduğum şeyin sadece onun tarafından bırakıldığını söylemesini istiyorum.

"Ben ... geldim," diye inliyor, parmaklarımı içinde kıvırdıkça ses yükseliyor. "Aletini sürerken boşaldım Ambrose, sonra göğsüne uzanırken senden ne kadar nefret ettiğimi söyledim."

Orgazmın ucundayken çok esnek oluyor. Bana boyun eğmeye çok daha istekli. Söyledikleri hakkında yalan söylemesi umurumda bile değil.

"Seni orgazmın e ş i ğ i n e getirdiğim şu anda benden nefret ediyormusun?"

"Evet," diye pantolonunu indirdi. "Senden nefret ediyorum."

Tanrım, buna bayıldım. Sanırım benden hoşlandığını söylemesinden daha çok hoşuma gitti.

Gerekirse benden nefret etsin. Ondan nefret ettiğimde gelmekle ilgili bir sorunum yoktu.

Nefret ettim.

Neden bu geçmiş zaman? Kaygan, ıslak amcığı dokunuşumdan damlarken, bir zamanlar ona duyduğum nefreti dizginlemek için mücadele ediyorum.

Dizlerimin üzerine oturuyorum, parmaklarımı onun içinde tutuyorum, eğilip onu öpmeden önce yanağındaki menimi yalıyorum. Ben amına girip çıkarken, o da beni yavaşça ağzına alıyor.

Onu öpmek başka bir şey. Dilinin her hareketinde ihtiyacı ve açlığı hissediyorum. Boşalmamın tuzlu tadından çekinmiyor ve beni isteyerek yutarken boğazı hareket ediyor. Benim uysal küçük fahişem.

"Benim için gel, trajedi," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı.

Sanki dudaklarımdan çıkacak bir dizi kelimeyle hayatını tehdit etmemi bekliyormuş gibi geriliyor, ama artık onu öldürme arzusunu bulamıyorum. Benim için tekrar tekrar gelmesini istiyorum ve eğer ölürse bunu yapamam. Bir tehdit yerine, yeni gerçeğimin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum.

"İyi bir kız ol ve gel."

Öyle yapıyor. İnlemeleri arttıkça ve titreyen bir kreşendoya yükseldikçe ağzından uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Vücudu altımda titriyor ve gözleri başının arkasına doğru kayıyor. Elim boğazına gidiyor ve orgazmı azalırken boynuna baskı yapıyorum. Kaderini kabulleniyor, hava almasına izin vermezsem ölmeye hazır. Bu onun canını almak için mükemmel bir an olabilirdi ama dün gece onu durduran her neyse beni de etkilemeyi seçti. Bunu yapamam.

Boğazını serbest bırakıyorum ve pantolonunu indirirken saçlarını yüzünden çekiyorum. "Sensiz olmak istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"O zaman yapma," diye nefes alıyor.

Çok basitmiş gibi konuşuyor. Her iki durumda da onu kaybedeceğimi anlamıyor. Eğer onu öldürürsem, sonsuza kadar gider. Yaşamasına izin verirsem, gidecek.

"Benimle kalmayı seçmeyeceksin," diyorum. "Bunu ikimiz de biliyoruz ve ben sensiz olamam."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükselirken titriyor. "Ben zaten seçmedim mi?"

Sözlerinin doğruluğunu inkar edemem. Bana ilaç verdikten sonra kaçmak için her türlü fırsatı vardı. U y a n d ı k t a n sonra ne olduğunu anladığımda, onu avlamak zorunda kalmayı bekliyordum. Seyahat etmeye hazırdım.

Gerekirse onu bulmak için ülkenin öbür ucuna kadar giderdim. Onu yatakta bulduğumda, uyuşturulduğum sırada olanlardan dolayı dikkatim dağılmıştı ve ne olmadığını düşünemiyordum. Bunun ne anlama geldiği o ana kadar aklıma gelmemişti.

Beni öldürebilirdi. Kaçabilirdi. Beni polise ihbar edebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmadı. Bir seçim yaptı ve beni seçti. Benim küçük trajedim kaldı.

Ama ne olabilirdik ki? Benim takıntımdan doğan düşmanların sevgili olması mümkün değil. Bunu göremiyor mu?

"Bu nasıl olabilir?" diye sordum. "Sana yaptığım onca şeyden sonra, nasıl kalabilirsin?"

Elleri yanaklarıma değiyor ve yumuşak dokunuşu yaralarımın üzerinde kayıyor. Geri çekilmiyorum. İlk kez, çirkinliğimi kirli bir sır gibi saklama ya da korku uyandırmak için bir silah gibi kullanma ihtiyacı hissetmiyorum. Bu izleri görmesine ve onlara kimsenin dokunmadığı bir şekilde dokunmasına izin veriyorum. Başka kimse denemedi bile.

Dudaklarını yalıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Başımı suyun altına ittiğinde, hava almam için sana güvenmek zorundaydım. Bana acı verdiğinde, bunu zevkle takip edeceğin konusunda sana güvenmek zorundayım. Şimdi bana güvenme sırası sende." Beni kendine çekiyor ve öpüyor, sonra dudaklarıma karşı konuşuyor. "Eğer kaçarsam, bırak kaçayım, Ambrose. Ama kalırsam, beni itme."

Başımı sallıyorum. Yapabileceğimin en iyisi bu çünkü tutamayacağım bir söz veremem ama onun için deneyeceğim.

Bölüm Otuz Bir

Oaklyn

Güzel bir soru sordu. Bu iş nasıl *yürüyebilir*? Tam olarak emin değilim ama çekip gidemem. Dün gece gitme şansım varken kalmayı seçerek bunu kanıtladım.

"Bana bağlı kalma konusunda şüphelerin mi var, trajedi?" diye soruyor.

Şüpheli görünüyor olmalıyım. *Şüpheli* değilim ama kafam çok karışık. Neden vücudum onun gibi bir canavara tepki veriyor? Bana dokunduğunda neden bana ihanet ediyor? Dokunuşu beni iğrendirmeli ama tam tersi bir etki yaratıyor. Vücudumu o kadar suistimal etmesine rağmen vücudum konusunda uzman. Sanırım sapığımla sevişirken bunu beklemeliyim. Beni kimsenin fark etmek için zaman ayırmadığı şekillerde tanıyor, en sevdiğim içkiyi nasıl sevdiğim ya da beni belirli bir şekilde ovarak kucağında nasıl titreyen bir karmaşaya dönüştüreceği gibi.

Eli yüzüme doğru kalkıyor ve kızıl dokunuşu yanağıma iniyor. "Yaptığım şeyler için pişmanlık duymamı bekliyorsan, sonsuza kadar beklemen gerekecek. Sana yaptıklarım için üzgün değilim, çünkü üzgün olmasaydım seni elimde ölmeye mahkûm bir fahişeden fazlası olarak görmezdim."

İç çekiyorum. Ağzından çıkan her iltifatı tehditler sulandırıyor. Beni öldürmekle ilgili bir şey söylemeden önce güzel bir şey söyleyemez mi? Bu da beni başka bir endişeye sürüklüyor.

Ambrose'tan etkileniyorum, yaraları falan var ama kendimi onun yanında *güvende* hissetmiyorum. Beni başkalarından koruması için ona güveniyorum ama beni kendinden koruyabilir mi bilmiyorum. Beni öldürme arzusunu yenebileceğinden hâlâ emin değilim.

Karnım gurulduyor ve o da sırtarak karnıma bakıyor. "Görünüşe göre seni tam olarak tatmin edememişim." Yataktan kalkıyor ve dolabına gidiyor. "Daha sonra alışveriş yapmamız gerekecek, ama bu sabah bizi idare edecek hızlı bir kahvaltı hazırlayacağım."

Buna neredeyse gülecektim. Birkaç gün önce ondan kaçmak için ormanda koşuyordum. Şimdi bir alışveriş gezisi ve kahvaltı planlıyoruz. Son birkaç gündür hayat beni fena halde ters köşeye yatırdı.

ama bu seferki beni tam gözümün ortasından vurdu. Tüm bu değişikliklerden dolayı neredeyse başım dönüyor.

Oturma odasında telefonu çalıyor ve giyindikten sonra telefonu açmaya gidiyor. Ambrose beni rahatlattıktan sonra biraz daha uyuyacağım için mutlu bir şekilde gözlerimi tekrar kapatıyorum ama sesi yan odadan yükselip bana ulaşıyor. Onu bu kadar heyecanlandıran şeyin ne olduğunu merak ederek yataktan kalkıyorum ve parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum.

"Sana söyledim amina koyayım," diyor. "Nedeni önemli değil, o yüzden sormayı bırak. İyi ve hazır olduğumda geri dönüp dövuşeceğim. Bu gece gelmemi istiyorsanız ya daha fazla ödeyin ya da iki kişilik yer ayırtın."

Patronuyla konuşuyor, bu da bana Jake'i arayıp şehre döndüğümü haber vermem gerektiğini hatırlatıyor. İşe dönmemin Ambrose'u nasıl etkileyeceğini düşünmedim bile. Yaptığım işten hoşlanmıyorum ama ben de bırakmaya niyetli değilim. Dans etmek ve kendi paramı kazanmak istiyorum. O gitmeden önce bu konuyu açmam gerekecek ama bu düşünce içimde bir kayanın yuvarlanmasına neden oluyor.

"Eğer bu gecenin tanıtımını çoktan yaptıysanız, bu sizin için bir sorun gibi görünüyor. Ya bana iki kez yer ayırtın ya da gecenin son dövüşü için daha fazla ödeyin." Duraksıyor. "Umurumda değil. Ya bunu gerçekleştirin ya da yeni bir headliner bulun."

Telefon sert bir yüzeye çarpıyor. Geri dönüp beni gizlice dinlerken yakalamadan önce yatağa koşup yorganın altına yerleşiyorum. Yatağa doğru geliyor ve vücudundaki tüm kaslar gerilirken iç çekerek kenarına oturuyor. Öne doğru eğilip dirseklerini kalçalarına koyuyor, elleri sıkı yumruklar halinde kıvrılıyor ve çenesindeki kaslar beni korkutan bir ritimle kasılıyor ve gevşiyor. Onu rahatlatmak için duyduğum bu kafa karıştırıcı dürtüye karşı koyamayarak ona doğru uzanıyorum ve sırtında yavaş daireler çiziyorum.

Kaslar gevşemeye başlar.

"Bu gece dövuşmek zorunda kalabilirim," diyor sonunda. "Döndüğümde burada olup olmayacağını bilmediğim bir geceyi nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Omuz silkiyorum. "Benim de işe dönmem gerekiyor. Beni kulüpten ne zaman alırsın-"

Dikkati bana yöneldi. "Hiç sanmıyorum."

Bunun kolay olmayacağını biliyordum ama bu kadar hızlı kötüye gideceğini düşünmemiştim. Gözlerindeki öfke bana kelimelerimi dikkatli seçmem gerektiğini hatırlatıyor ama öylece yuvarlanıp dansı bırakmayı kabul edemem.

"Bunun üstesinden gelmenin bir yolunu bulmalıyız," diyorum. "Sen kabul etmesen bile dans kariyerimden vazgeçmeye niyetim yok."

"Sana bakabilirim, bu yüzden o bok çukuruna geri dönmen için bir sebep yok. Evet, sana bir Tesla alamam ya da havuzlu bir malikâneye yerleştiremem ama ihtiyacın olan her şeye ve karşılayabildiğim kadar çok isteğine sahip olmanı sağlarım."

Başımı sallıyorum. Anlamıyor. "Mesele sadece para değil, Ambrose. Tüm ihtiyaçlarımı karşılayacağını söylüyorsun ama dans etmem gerek. Senden bunu sevmeni istemiyorum ama bununla başa çıkmayı öğrenmen gerekecek."

"Lanet olsun, hayır." Ayağa kalkıyor ve yatağın ayak ucunda volta atıyor. Durup parmaklığı kavradığında, sıkıca kavradığı parmaklığın kırılacağından korkuyorum. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ama bakışları altında sinmeyi reddediyorum. "Vücudun sadece benim gözlerim için. Bunu anlamıyor musun? Eğer benim olmak istiyorsan, *sadece* benim olabilirsin. Bir seçim yapmak zorundasın."

Sözleri yüzüme bir tokat gibi indi. Zaten yeterince seçim yapmadım mı? "Bu hiç adil değil."

"Bana adaletten bahsetme, trajedi. Sakın buna cüret etme."

Bunun bir çözümü olmalı. Bir yerlerde bir uzlaşma yatıyor, ama bunu görmeye istekli olmalı. "Özel dansları bıraksam nasıl olur? Jake'e sadece sahne için müsait olduğumu, başka bir şey istemediğimi söyleyebilirim. Böylece ben dans etmeye devam edebilirim ve özel şovu sadece sen alırsın."

"Hayır," diyor, uzlaşmaya yer bırakmadan.

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve bu konuşmaya devam etmek istemediğim için başka tarafa bakıyorum. Ne kadar mantıksız olduğunu göremiyorsa, burnunu sürtmenin bir faydası olmaz. Zaten gözünün önünde.

Yatağın parmaklıklarını bırakıp ayağa kalkıyor, bana doğru gelirken gömleğinin altındaki kasları geriliyor. Yanıma yaklaştığında irkiliyorum, boğazımı sıkmasını ya da saçımı yumruklamasını bekliyorum ama ikisini de yapmıyor. Öne doğru eğiliyor ve beni sertçe öpüyor. Parmakları kafa derimi tarıyor ve kırmızı dalları canımı acıtacak kadar sıkıca kavrarken içime bir ürperti gönderiyor. Sadece birkaç dakika önce boşalmamı sağladı ama ben şimdiden sadece onun sağlayabileceği akıllara durgunluk veren başka bir orgazma açım. Çekildiğinde nefes nefese kalıyorum.

"Otobüs durağı iki blok ötede," diyor dudaklarıma karşı. "Döndüğümde gitmiş olursan, kararına saygı duyacağım. Hayatının geri kalanında beni her gün gölgelerde görmeyeceğine ve bazı günler bacaklarının arasında bir acıyla uyanmayacağına söz veremem."

Önceki akşamın anıları silindi. Eğer gidersen, bir daha beni aramaya gelersen seni öldüreceğime söz verebilirim. Her ikisini de yapamazsın, trajedi, bu yüzden akıllıca seç."

Saçımı bırakıyor ve yatak odasından çıkıyor. Saniyeler sonra ön kapı çarpıyor ve ben bacaklarımın arasında bir ağrı ve imkansız bir kararla baş başa kalıyorum.

Ambrose

Simitçiden iki siparişle ayrılıyorum çünkü eve döndüğümde onun hâlâ yatağında olmasını ummaktan kendimi alamıyorum. Suçluluk duygusu boğazımı tırmalıyor, geri döndüğümde bir özür şeklinde patlamak için yalvarıyor. Onu böyle bir karara zorladığım için boktan ailesinden daha iyi değilim.

Ama özür dilemeyeceğim ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Onu paylaşmak bir seçenek değil.

Söylediğimde ciddiydim. Dans etmeye devam etmeyi seçerse gitmesine izin veririm, ama yüzünü bana bir daha göstermese iyi olur. Onu görmek istersem, kendim bulurum. Muhtemelen düzenli olarak. Ben ondan istediğimi almaya devam edeceğim, ama o artık dostane bir anlaşmanın faydalarından yararlanamayacak. Belki ailesinden daha iyi değilim, ama beni seçemiyorsa, annemden daha iyi değil.

Apartmanın otoparkına girerken bir an kendimi neyle karşılaşacağıma hazırlıyorum. Boş bir ev beni daha önce hiç rahatsız etmemişti, ama şimdi bunu düşünmek midemi ayağa kaldırıyor. Kapıyı açtığımda onun içeride olmasını istiyorum. Bunu daha önce istediğim her şeyden daha çok istiyorum ve eğer orada olmazsa hayal kırıklığıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Hayatıma girdi ve her şeyin içine etti ve şimdi akıl sağlığımın son ipliğini parmaklarının arasında tutuyor. Eğer o ipliği koparırsa ne yaparım bilmiyorum.

Kahvaltımızın içinde olduğu kahverengi kâğıt torbayı kaptığım gibi otoparkı geçmeye başlıyorum. Endişe beynimi kemiriyor ve yaralarımı arayan meraklı gözlerden yüzümü kapatmaya bile zahmet edemiyorum. Bırak baksınlar.

Bırakın fotoğraf çeksinler, umurumda değil. Sadece içeri girmem ve evden çıktığımdan beri aklımı kurcalayan sorunun cevabını öğrenmem gerekiyor.

Kaldı mı?

Ön kapının kilidini açıp içeri giriyorum. Ayak seslerim halıya sürtünüyor, sonra kahvaltılık çuvalını mutfaktaki tezgâha fırlatırken bir gümbürtüye dönüşüyor. Çantası artık lavabonun yanında durmuyor.

Belki de duş alıp üstünü değiştirebilmek için almıştır.

Kalbim bahaneler arıyor ama mantık her zayıf argümanın üzerine gerçeği haykırıyor. Onu duşta bulamayacağım. Yatak odasında da bulamayacağım. Onu bu dairenin hiçbir yerinde bulamayacağım çünkü muhtemelen ben otoparktan çıkar çıkmaz gitmiştir. Her odada beni sessizlik karşılıyor ve yatak odasına ulaştığımda gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Gitmiş.

Beynim beni kışkırtıyor. Bana doğruca cipime koşmamı ve onu avlamamı, böylece işkenceme bir son verebileceğimi söylüyor, ama bu organ her iki şekilde de işkence göreceğimi anlamıyor. O gitmeyi seçti ve ben de gitmesine izin vermeliyim. Onu öldürmek artık hiçbir şeyi çözmiyor. En azından hayattaysa, onu hala izleyebilirim. Ve onu kullanabilirim.

Kanepeye gidip artık midemin kaldırmadığı kahvaltımı yapıp oturuyorum. Benim trajedim lakabının hakkını verdi ama bu lakabı ilk koyduğumda beklediğim şekilde değil. Finalde trajik sonuyla karşılaşması gerekiyordu, ama o durumu tersine çevirdi ve onun yerine benim trajik sonumu getirdi. Siktiğimin olay örgüsü.

Telefonum çalıyor ve mesajı okuduğumda gözlerimi deviriyorum. Darby pes etmiş ve bana iki dövüş ayarlamış. İlk maçta Boris'le başa baş mücadele edeceğim, ardından gecenin son maçında yeni gelen biriyle karşılaşacağım. Gözlerimi kısarak ekrana baktım ve adamın adını inceledim. Sokak dövüşü sahnesinde tamamen yeni olmalı çünkü adını hiç duymadım ve tanımaya değer herkesi tanıyorum. Darby bir çaylağı benim gibi biriyle ringe çıkaracak biri değil, o yüzden ortalığı kan gölüne çevirmek istiyor olmalı.

Eğer istediği buysa, alacağı da tam olarak budur. İçimde bastırdığım bir sürü hayal kırıklığı var.

Arkama yaslanıp kafamı oyuna vermeye çalışıyorum. Planlanmış bir dövüşüm olduğunda, vücudumu ve zihnimi ısıtmam gerekir. Seyirci bunun düşüncesiz yumruk ve tekmelerden ibaret bir oyun olduğunu sanıyor, ama bundan çok daha fazlası var. Elbette tüm o ağır darbeleri ve kan sıçramalarını izlemek eğlenceli ama

rakipler ringde farklı bir tür zihinsel satranç oynuyor. Zayıflıkları arıyor ve onları sömürüyoruz. Hesap yapıyoruz. Yine de rakibinizi tanıdığınızda bunun faydası oluyor ve final maçındaki bilinmeyen unsurlar sinirlerimi bozuyor.

Düşüncelerimin sürekli Oaklyn'e dönüp durması da yardımcı olmuyor. Onu kalabalığın içinde, en iyi yaptığım şeyi yaparken beni izlerken hayal ediyorum. İnsanların kazanmam için bana tezahürat etmelerinin nasıl bir his olduğunu biliyorum, çünkü kazanmam için paraları var, ama beni destekledikleri için beni destekleyen biri hiç olmamıştı. Ve şimdi asla olmayacak.

O seçimini yaptı ve bu ben değildim.

Her şeyin ötesinde, vücudum ağrıyor ve yorgunum. Bu gece dövülecek durumda değilim ama para kaçırılmayacak kadar iyi. Rakibim formda olup olmadığını umursamayacak. Zihinsel olarak bitkin olmamı umursamayacak. Eğer kendimi toparlayamazsam yüzünde bir gülümsemeyle kıcımlı tekmeleyecek. Bu piçlerin çoğu en kötü günümde bile beni yenemez ama galibiyet serimi hiçbir şey için riske atmayacağım. Odaklanmak zorundayım.

Telefonumu kaldırıyorum ve Darby'ye bu gece gelemeyeceğimi, hasta ya da yaralı olduğumu ya da başka bir uydurma hikaye anlatmayı düşünüyorum. Ama faydası yok. Oaklyn'in dans etmeye ihtiyacı olduğu gibi, benim de dövüşmeye ihtiyacım var. Sadece kaybetmediğimden emin olmalıyım.

Otuz İkinci Bölüm

Oaklyn

İş için dans etmek Ambrose'la tanışmadan önceki gibi hissettirmiyor. Beni dans ederken izleyen erkeklere ne kadar tenimi gösterdiğimi hiç düşünmemiştim ama şimdi *tek* düşünebildiğim bu. Ayrılmayı seçmiş olsam da kendimi hâlâ ona ait hissediyorum. Artık bu parçalarımı vermek doğru gelmiyor. Onlar benim değil ki vereyim.

Kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp onun dairesine dönmeyi düşünüyorum. Onu son gördüğümünden bu yana on iki saat bile geçmedi ve onu şimdiden özledim. Ama bu intihar olur. Onu incittiğim için bana bunu ödetirdi ve ben de bunu hak ederdim. Birinin duygularıyla bu şekilde oynamak doğru değil ve o da en az benim kadar zor durumda. Beni daha önce hiç olmadığım kadar boşaltan o yıkıcı yakışıklı adamı unutmam gerekecek. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Dairesinin kapısını arkamdan kapatıp otobüs durağına doğru yürüdüğümünden beri aklımdan çıkmıyor.

Ona dönmek bir seçenek olmadığından, yapabileceğim tek şeyi yapıyorum ve gözlerimin etrafındaki kırmızı, şişkin deriyi gizlemek için biraz makyaj yapıyorum. Bütün gün ağladım. Eğer gözlerimi bir kez daha silersen, derim hemen dökülecek. Karavanımın etrafında dolanmaktan bıkmış bir halde, dans kıyafetimi örtmek için bol bir tişört ve birkaç eşofman giyiyorum - Ambrose dolabıma saldırdığında çamaşır odasında olduğu için ayakta kalan tek iş kıyafetim - ve sonra otobüs durağına gidiyorum.

Otobüse binip arkaya yakın bir koltuk bulduğumda güneş şehrin silüetinin altında batıyor. Binaların arkasında canlı turuncular ve morlar uzanıyor. Yol arkadaşlarımın yargılayıcı bakışlarından kendimi uzaklaştırmak için kullanacağım türden bir manzara, ama şimdi onların gösterişli gözlerini fark etmiyorum bile. Şimdi gün batımını, boş ellerimden çekilip alınan bir başka imkânsız hayalden kendimi uzaklaştırmak için kullanıyorum.

Bu işi nasıl yürütebileceğimizi sordu ve ben ona cevap vermedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Hâlâ bir cevabım yok ama öğrenmek istedim. Her şeyden çok denemek istedim. Ama bir kez daha dans ayakkabılarımı giydim ve çıkışa doğru arabesk yaparak ilerledim. Hayalim buna değerdi.

Benim için bunu kabul etmeyi reddeden ailemden daha değerliydi, ama Ambrose ile sahip olabileceğimden daha mı değerliydi?

Artık o kadar emin değilim.

Otobüs kulübün yakınında durdu ve ben koridorda ilerlemeye başladım. Belki müzik başladığında daha iyi hissedeceğim ve duygularımı harekete geçirebileceğim.

Soyunma odasına girdiğimde gözlerim masamın altındaki bir şeye takılıyor. Ambrose'un bana bu sapkın küçük hediyeleri bırakmaya başladığı ilk geceden kalma meşe palamudu. Artık ondan korkmuyorum. Bir psikopat gibi ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp küçük cevizi gölgelerden alıyorum. Ondan bana kalan tek şey bu. Cebime atıyorum, sonra da vardiyam resmen başlamadan önce bir içki almak için evin önüne gidiyorum.

Birkaç erkek sahnenin etrafında oturmuş, zavallı kızın direğe sürtünmesinden çok birbirleriyle ilgileniyorlar. Bu gece oldukça ölü, bu da mali durumum için berbat ama ruhum için iyiye işaret. Bu gece bir grup sarhoş salağın beni mıncıklamasını kaldırabileceğimi sanmıyorum. Ya da bir daha.

Tabureye kayarken barmen beni fark ediyor ve bana doğru dönüyor. Ne istediğimi soruyor ve sorusu beni biraz şaşırtıyor. Her zaman aynı şeyi sipariş ediyorum ama bu kız Moscow Mule kadar basit bir şeyi bile hatırlayamıyor.

Ambrose bunu biliyordu.

Bu düşünce kalbime bir ok gibi saplandı.

Ambrose'a olan hislerimi ve bunların nasıl ortaya çıktığını asla kimseye anlatamam. Cehenneme kadar analiz edilirim ki bu hiç adil değil. Her ilişki küçük bir saplantıyla başlamaz mı? Evet, Ambrose'un dürtü kontrolü konusunda biraz çalışması gerekiyor ama hepimizin kusurları var. O sadece kendininkini saklamayı reddediyor.

Barmen bakır bardağı ellerime tutuşturuyor ve bir yudum alıyorum. Tanrım, onu özlüyorum ve şimdi bu canavarın tadına baktığım için onu daha da çok özlüyorum. Limonu hiç fazla kaçırmazdı.

Kulübe birkaç adam giriyor. Çok dar tişörtlerinden kasları kabarıyor ama Ambrose'un güzel vücudunun eline su dökemezler. İkisini de tanımıyorum ve barda yanıma oturduklarında keşke başka bir yer seçselerdi diyorum. Sadece huzur içinde iğrenç içkimin tadını çıkarmak istiyorum.

Kısa boylu sarışın adam uzun boylu, kel arkadaşına, "Hayır, işin güzelliği de bu," diyor. "Marty'nin tek yapması gereken adamı dışarı çıkarmak. Ondan sonra

Florida'ya giden ilk uçağa yetişip kapı ücretinden payını alacak."

Bu özel konuşmaya kulak misafiri olmaktan kendimi alıkoymalıyım. Bu adamlar bir vurgundan bahsediyor gibiler. Ama ben meraklı bir kaltağım, bu yüzden kıcımlı tabureye dikmeye devam ediyorum.

"Bilmiyorum," diyor Baldy. "Kirli dövüşmeyi ve adamı yere sermeyi kabul etti ama şimdi Marty'nin onu öldürmesini mi istiyor?"

Evet. Kesinlikle bir hit. Telefonumu çıkarıyorum ve aktif olmayan Facebook hesabımla çok meşgulmüşüm gibi davranıyorum.

"Şışt, sessiz ol." Shorty etrafına bakınıyor ama sadece bir tabure ötede olmama rağmen beni fark etmemiş gibi görünüyor. Bu müessesede alçakgönüllü bir "fahişe" olmanın avantajları sanırım.

Baldy koltuğunda kayar. "Bak, Marty'ye bunu yaptıracağım ama bu gece dövüşeceği adamı gördün mü? Onu kimsenin öldürebileceğini sanmıyorum. Bir kere hiç dövüş kaybetmemiş. Sonra her yerinde yara izleri var. Çok ciddi şeyler yaşamış."

Neredeyse içkimi kucağıma düşürecektim. Beynim tüm parçaları bir araya getiriyor ve bana gösterdiği resim hoşuma gitmiyor. Hiç kaybetmeyen bir savaşçı. Yara izleri.

Ambrose'u öldürmeyi planlıyorlar.

"Kimse yenilmez değildir," diyor Shorty. "Bak, Marty'ye mesajı gönder. Darby bu adamın boyundan büyük işlere kalkıştığını söylüyor. Birkaç günlüğüne uzaktayken, dövüşler gelirin sadece yarısını getirdi. Şimdi şehre döndüğüne göre, Darby daha fazla ödeme yapmazsa dövüşecek başka bir yer bulmakla tehdit ediyor. O iş için kötü. Marty onu tahtından indirir ve buranın uzun zamandır görmediği kadar kan dökerse, bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Dövüşçüler ne kadar harcanabilir olduklarını anlayacak ve ücretleri konusunda sızlanmayacaklar ve Darby'nin de artık o sakat herife ihtiyacı kalmayacak. Faturalar kendi kendini ödeyecek."

Şekli bozulmuş sikik mi? Neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu pislikler o yara izleri için neler çektiğini bilmiyorlar. Ama bir şey söyleyemem. Çok geç olmadan Ambrose'a Darby'nin planını anlatmalıyım. Bu gece iki dövüşü var ve vuruşun ilk dövüş için mi yoksa manşet için mi planlandığını bilmiyorum.

Mesajlaşma uygulamama geçiyorum ve Ambrose'a bir mesaj gönderiyorum.

Bu gece kavga etmeyin. Darby seni öldürtmeyi planlıyor.

Mesajı görmesini beklerken, daha fazla bilgi almak için kulak kabartıyorum ama adamlar biralarının tadını çıkarırken futbol tartışmalarına geçtiler. Dakikalar geçiyor ama Ambrose cevap vermiyor. Onu uyarmak için dövüşe kendim gitmem gerekecek. Kuralı çiğneyip yüzümü ona gösterdiğimde, neden orada olduğumu söylememe fırsat vermeden beni öldürebilir ama en azından bu Marty denen adam, Ambrose ben konuşmadan boğazımı kesecek kadar aptalsa intikamımı alabilir.

Jake'i aramak için aceleyle binanın arka tarafına gidiyorum. Bir gece daha bensiz idare etmek zorunda kalacak ve sanırım buna çok kızacak. Birkaç gün izin aldığım için beni zaten azarladı ve bu gece gidersem beni tamamen kovacağından korkuyorum. Ama başka seçeneğim yok. Bu adamların Ambrose'a zarar vermesine izin veremem.

Jake'in ofisine giriyorum ve beni baştan aşağı süzdüğünde irkiliyorum. Bol bir tişört ve eski püskü bir eşofmanla bile bana baktığında kendimi çıplak hissediyorum. Masanın üzerinde salınan bir vantilatör, bir köşede duran çizgi roman yığınını karıştırıyor. Jake'in onları gerçekten okuduğunu sanmıyorum. Okuyabildiğinden bile emin değilim. Muhtemelen sadece resimlere bakıyordur.

"Hey, bunu yapmaktan nefret ediyorum," diyorum, "ama acil bir durum var ve gitmem gerekiyor. Yarın gelebilirim ve-"

"Dur bakalım," diyor masasından kalkarak. Yanımdan geçip kapıyı kapatıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Kızların bunu duymasını istemezsin, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama benimle kapı arasında durması içimi huzursuz bir hisle dolduruyor.

"Zaten birkaç gündür yoktun ve bir kez daha ortadan kaybolmanı göze alamam. En iyi dansçılarımdan birisin ama beni böyle yüzüstü bırakmaya devam edersen yerine kalıcı olarak birini bulmak zorunda kalacağım." Gözleri göğüslerime kayıyor. "Ama belki bir anlaşma yapabiliriz."

Hafif bir ter avuç içlerimi ıslatıyor. Kapıyı kapatması ve beni bu şekilde kafese kapatması hoşuma gitmiyor. Yerimi alması için birini tutma tehdidinden çok bu konuda endişeliyim. Onu geçmeye çalışıyorum. "Boş ver, Jake."

Yumruğu koluma dolanıyor ve beni önüne doğru savuruyor. Kalçalarımın arkası sandalyeye çarpıyor ve beni koltuğa düşürüyor. Kalkmaya çalıştığım da omuzlarımı kavıyor ve beni yerimde tutuyor.

Yaklaşırken yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Belki de olduğun yerde kalmalı ve bana işini ne kadar çok istediğini göstermelisin."

O zaman bu gece için seni serbest bırakmayı düşüneceğim."

Nefesine güçlü bir sarımsak kokusu sınıyor ve keskin koku burnuma ulaştığında midem sıkışıyor. Kokudan kaçmak için başımı çeviriyorum ve dudağıma inen bir yumrukla karşılaşıyorum. Sıcaklık çenemden aşağı süzülüyor. Parmaklarımı sıcaklığa dokunduruyorum ve kıpkırmızı oluyorlar.

"Bana sırtını dönme, seni kaltak." Beni ayağa kaldırıyor ve masasının üzerine eğerek başımı ucuz sunta ya çarpıyor. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyor. "Kulübe geldiğin ilk geceden beri bunu yapmak istiyordum ve bu sefer kimse beni durduramayacak. Şimdi kıpırdamadan dur ve bunu bir fahişe gibi kabul et."

Bunun için zamanım yok ve olmadığım bir şey olarak etiketlenmekten bıktım usandım. Cebimdeki meşe palamudu kalçama bastırıyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Teslim olup onu almak yerine, uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapacağım. Karşı koyacağım.

O kemerini çıkarmakla meşgulken, gözlerim masanın üstünü arıyor. Bir fincanın içinde bir makas ve bir kalem duruyor ama ulaşamayacağım kadar uzaktalar. Eğer onlara doğru gidersem, ben onları yakalayamadan o fark edecektir. Fermuarı düşüyor ve masanın diğer tarafını kontrol etmek için başımı çeviriyorum. Zamanım azalıyor ama hâlâ işe yarar bir şey göremiyorum. Sonra fark ettim. Tepesinde bir kadının oturduğu şatafatlı bir mektup açacağı parmak uçlarımdan birkaç santim ötede duruyor. O bana arkadan yaklaşırken elimi öne uzatıyor ve açacağı kapıyorum.

"Sadece öyle kal," diyor. "Ne kadar mücadele edersen, senin için o kadar kötü olur."

Parmak uçları bel kemerimin etrafında kıvrılıyor ve vuruş mesafesine geliyor. Dönüyorum ve mektup açacağını ilk gördüğüm şeye, yani onun solgun, sarkık kalçasına saplıyorum. Tiz bir çılgınlıkla pantolonumdaki tutuşunu bırakıyor ve etinden çıkan metale doğru gidiyor. Sonrasıyla uğraşmak için etrafta takılmıyorum. Kapıya doğru fırladım.

Arka koridordan geçip doğruca soyunma odasına gidiyorum. Çantamı alırken aynada kendime bir göz atıyorum. Dudağımın sağ tarafı şişmiş ve gözyaşlarımla rimelime bulaşmış. Ambrose'un yanına gittiğimde beni böyle görmesini istemiyorum ama kendimi düzeltecek zamanım da yok.

Otobüs durağına doğru koşarken bileğim her adımda inliyor. Aşırı çalışan eklemim ağırdan almam için yalvarıyor ama yapamıyorum. Otobüs çoktan küçük kulübeye yanaştı ve bu en az bir saat sonraki son otobüs. O kadar boş vaktim yok.

Yolculuğuna devam etmeye hazırlanan devasa araçtan yüksek sesli bir tıslama geliyor. Çantamı havaya kaldırıyorum ve şoförün beklemesi için avazım çıktığı kadar bağıırken sağa sola savuruyorum. Neredeyse vardım ama başaramayacağım. Uzaklaşıyor.

Otobüsün camlarından birinin önünden bir renk cümbüşü geçiyor ve devasa araç kaldırımdan çok uzaklaşmadan duruyor. Ben araca yaklaşırken, elinde kocaman bir halı çanta olan kadın koltuğuna dönüyor ve camdan bana bakıyor. Otobüsü o mu durdurdu?

Kapılar açılıyor ve Jake binadan hızla çıkarken ben içeri giriyorum. Şoför uzaklaşırken salladığı yumruklar ve öfkeli sözleri gözden kayboluyor. Dönüp koridorda ilerlemeye başlıyorum ve yaşlı kadın çantasını koltukta yanındaki boşluğa kaydırıyor. Aramızda hiçbir kelime geçmiyor ama sanırım şimdi onu daha iyi anlıyorum. Bunca zaman insanların beni yargıladığını hayal ettim çünkü yanıma yaklaştırdığım herkesten eleştiri almaya o kadar alışmıştım ki. Bu arada ben de kendi yanlış yargılarımı başkalarına yüklüyordum.

Yaşlı kadın, yaptığım işten dolayı bana karşı değil. Sadece kendi başına oturmayı seviyor.

O kadar kördüm ki, ama hayatımda gözlerim kapalı yürümeye devam etmeyi reddediyorum. Belki dans hayallerimin peşinden gitmek için ailemi bir kenara atmak doğru bir karardı ama Ambrose'u asla terk etmemeliydim. Kalmalı ve onun için savaşmalıyım, bu onunla savaşmak anlamına gelse bile. Beni gördüğünde öldürmezse, ona ne hissettiğimi söyleyeceğim. Gerekirse yalvarırım.

Ama önce onun hayatını kurtarmalıyım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Ambrose

Cipten kayarak iniyorum ve deri ceketimi silkerek çıkarıyorum. Yeni bir kolsuz tişört terle kaplanmış vücuduma yapışıyor. Daha ringe bile çıkmamıştım ama şimdiden terden sıırıslıklam olmuşum. Adrenalin bir uyuşturucu gibi içime akıyor. Uzun zamandır ringlerden uzaktaydım ve bir yumruk sağlam bir çatırtıyla indiğinde hissettiğim o rahatlamayı yaşamaya hazırım.

Birkaç kişi otoparkın etrafında dolanıyor ama kalabalığın çoğu içeride bekliyor. Hareketli sesleri buradan bana ulaşıyor ve attığım her adım gürültü seviyesini bir oktav daha yükseltiyor. Kapıya ulaştığımda, bu bir kükreme. Bir gösteri için gelmişlerdi. Kan görmeye geldiler. Ve ben onları hayal kırıklığına uğratmayacağım.

"Scar!" diye gürleyen bir ses sağımdan sesleniyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Darby," diye kestirip atıyorum. "Aramaya çalıştım," diyor.

Omuzlarımı silkiyorum. "Telefonumu evde bıraktım. Dikkatimin dağılmasını istemedim."

Beni ofisine çıkan metal merdivenlere yönlendiriyor ve ben de onu takip ediyorum çünkü başka seçeneğim yok. Onun ringinde dövüştüğüm sürece, o benim patronum.

Raftaki kutudan bir puro çıkarıp çarpık ağzına atıyor, sonra bana da bir tane uzatıyor. Başımı sallıyorum. Dövüşten önce ciğerlerime oksijenden başka bir şey koymam. Omuz silkiyor ve kutuyu yerine koyduktan sonra deri bir koltuğa çöküp purosunu yakıyor.

"Buralarda yüzünü göstermenin zamanı gelmişti," diyor duman bulutunun arasından. "Bu gece ortaya çıkmazsan kapına gelip seni ringe geri sürüklemek üzereydim."

Tanrım, ondan nefret ediyorum. "Ben buradayım, o yüzden siktir git."

"Kasabadaki söylentilere göre küçük, seksi bir kızıyla birlikte oluyormuşsun. Ne zamandan beri Scar'ın böyle güzel bir şeyi var?"

Eğer amacı onu bu ofiste boğarak öldürmemi sağlamaksa, bunu başarmaya çok yakın. "Senin için savaşıyorum. Hakkımda bilmeniz gerekenler bu kadar."

Purosundan uzun bir nefes çeker, sonra bir süre onu inceler. "Ne olduğunu unutmuş gibisin, Scar. Sen lanet bir ürünsün. Tüm dövüşçülerim benim için çiftlik hayvanı gibidir. Biri sürüden çok uzun süre ayrılırsa, onun işi benim işim olur. Seni takip etmemi istemiyorsan, ağıldan çıkma."

"Belki de sürüye daha iyi baksaydınız, kaçma ihtiyacı hissetmezdik. Bunu hiç düşündün mü?"

Bok yiyen sırtışı buharlaşıyor ve bu benim için yeterli.

"Bu arada, kazanmam gereken bir dövüş var." Dönüp ofisini terk ediyorum. Onun saçmalıklarından bıktım.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve soyunma odasına ulaşana kadar tıklım tıklım kalabalığın arasından ilerliyorum. Ellerimi sarıp ısındıktan sonra Boris'le karşılaşmaya hazırım. Soyunma odasından çıkıyorum ve binanın merkezine doğru ilerliyorum. Gözlerim ringe odaklanıyor ve iplere doğru ilerlerken ağrıyan her kası uyandırmaya çalışarak boynumu yuvarlıyor ve omuzlarımı çalıştırıyorum.

Boris köşesinde duruyor, gitmeye hazır. O küçük piçi severim. Onunla dövüşen erkekler kısa boyundan dolayı genellikle onu küçümserler ama ben onun neler yapabileceğini biliyorum ve ona saygı duyuyorum. Bu da demek oluyor ki bu dövüş ideal değil. Saygı duyduğum biriyle dövüşmek, nefret ettiğim biriyle dövüşmekten daha kötü. Ayrıca inatçı küçük bir pislik. Ayakta duramayacak hale gelene kadar dövüşür, sonra da yerdeyken vurmaya devam eder. Bu maç acımasız olacak çünkü o neredeyse her zaman kazanır ve ben asla kaybetmem. İyi ki vahşet havasındayım.

İplerin altından eğilip Boris'in tuğladan yapılmış derme çatma evine yaklaşıyorum. Bana doğru adım atıyor ve elimi tutarak beni göğsüne çekiyor.

"Hazır mısın, Scar?" diye soruyor, aksanıyla kulağımı tırmalıyor.

"Bana bir iyilik yap, Boris," diyorum. "İşler zorlaşırsa çekilmekten korkma. Çok kötü bir gün geçirdim ve seni gerçekten öldürmek istemiyorum."

Başını sallıyor ve ikimiz de bu gece ringden canlı çıkmak için dürüst bir anlaşmayla ayrılıyoruz. Onun bu kadar olmamasına ihtiyacım var. Boris. Karşılığında ben de o kadar ... ben olmamayı kabul ediyorum. Gömleğimi çıkarıp iplerin üzerine atıyorum.

Zil çaldı ve arkadaşlığımız sona erdi. Boris ve ben ringin ortasında buluşuyoruz ve iki terli, kaslı bedenimiz iğrenç bir güçle çarpışıyor. Yumruklar

her iki tarafta da marjinal bir çekingenlikle sallanıyor. Yorgunluk kaslarımı

olması gerekenden çok daha önce sarıyor ama ben onu zorluyorum. Boris kendine özgü yumruğunu suratıma doğru gönderiyor. Bu kadar ufak tefek bir adam için mide bulandırıcı derecede güçlü bir yumruk. Bir sonraki hamlesini

yaptığında

hareket ettiğinde, onu engelliyorum - aşinalığımızın bir avantajı. Burnumdan kan damlıyor ve mindere sıcıyor.

Gözümün ucuyla kırmızı bir ışık görüyorum ve kalabalığın içinde orada olmayan bir kadını aramak istiyorum. Buraya gelmek için hiçbir nedeni yok, özellikle de o aptal tehdidi yaptıktan sonra. Bunu kendimi korumak için yaptım ve her geçen saniye daha da pişman oluyorum. Gözlerimi Boris'ten ayırmıyorum çünkü bir hayaleti aramak suratıma bir yumruk daha yeme riskini göze almak demek.

Boris'in yüzüne bir kanca göndererek ileri doğru itiyorum. Darbe onu sersemletiyor ve ben de fırsattan istifade dirseğimi çenesine çarpıyorum. Bu onu yere düşürdü. Üstüne atlıyorum ve boğuşma pozisyonunda kilitleniyoruz. Gözümün üstündeki kesikten kan damlıyor ve görüşümü kırmızı bir pusla bulanıklaştırıyor. Elimin tersiyle silmeye çalışıyorum ve Boris boşluğu görüyor. Güçlü bacaklarını kullanarak beni sırtüstü çeviriyor ve altına hapsediyor. Bana vururken kasları esniyor ve ben ön kollarımla savuşturuyorum.

Ağzıma kan doluyor ve ciğerlerime yeterince hava çekmek istiyorsam tükürmem gerekiyor. Başımı çeviriyorum ve minderin üzerine kırmızı bir sprej püskürtüyorum. Gözlerim kalabalığa takılıyor ve zaman duruyor.

Oaklyn kalabalığının en önünde lanet olası bir melek gibi duruyor. Gözlerimdeki kanı temizlemek için gözlerimi kırıştırıyorum, onu sadece hayal ettiğimden eminim, ama tekrar odaklandığımda hala orada. Makyajı ağlamış gibi yüzünden akıyor ve alt dudağı yüzünün sağ tarafında normalin iki katına kadar şişmiş. Kurumuş kan ağzının köşesini boyuyor. Onu fark ettiğimi anlayınca ellerini sallayıp bir şeyler haykırıyor ama kalabalığın gürültüsünden onu duyamıyorum. Çılgınlığa dönüşüyorlar ve o tehlikeli bölgede.

Bu dövüşü hemen bitirmeliyim.

Boris bir yumruk daha atmaya hazırlanıyor ve ben alnımız çarpışacak şekilde başımı öne eğiyorum. Sıkılmış göz kapaklarımda ardında renkler yanıp sönüyor. Boris'i tekrar sırt üstü çeviriyorum ve onu sersemletmekten fazlasını yaptığımı görüyorum. Bu noktada bilinci zar zor yerinde duruyor ama yumrukları kaburgalarıma saplanmaya devam ediyor. Bu alıngan küçük piç vazgeçmeyi reddediyor ve bu gerçek bir sorun. Yani bu dövüşü bitirmenin tek yolu onu öldürmek.

Boris'in açıkta kalan boğazına adrenalin dolu bir yumruk atabilirdim. Bu narin kemikleri ezecek ve solunum yolunu tıkayacaktı.

Ölmek için boktan bir yol olurdu. Son nefesine kadar savaşıyordu ama kalabalık onu yutmadan önce Oaklyn'e ulaşmalıyım.

Yumruğumu geri çekiyorum ama yapamıyorum. "Boris, vurmalsın!" diye bağıyorum. Başını sallıyor ve bir şeyler mırıldanıyor ama onu duyamıyorum.

Boştaki elimi minderden kaldırıp boğazına bastırıyorum. Bilinci yerinde değilse diskalifiye edilecek. Onu boğmak daha uzun sürer ama öldürmekten iyidir.

Ağırlığımı elime verdiğimde kalabalık hep bir ağızdan onay tezahüratı yapıyor. Görmek için para ödedikleri şey buydu. Birbirine bağlı, devasa bir canavar gibi ringe doğru ilerliyorlar. Herkes buna şahit olmak için ön saflarda yer almak istiyor. Oaklyn yana doğru itiliyor ve dengesini kaybederek yere düşüyor. Lanet olası bileği. Bu ringeden çıkmazsam onu öldürecekler.

Ben de onu kurtarmak için yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Boris'i tutuşumu bırakıyorum ve o öne fırlıyor. Ön kolu boynuma bastırıyor ve sağ kolumu uzatıp elimle mindere dokunurken sadece ona bakıp gülümseyebiliyorum.

Kaybetmem
gerek. Onun
için.

Zil çalıyor, maç bitiyor ve ben Boris'in yüzündeki şok ifadesine cevap vermek için etrafta dolaşmıyorum. İpin altından kayıyor ve Oaklyn'i bir bacak denizinin altına gömülmüş halde bulana kadar insanları itiyorum. Onu ayağa kaldırarak soyunma odasına doğru yönlendiriyorum. Bir şeyler çılgılık atarken benden uzaklaşmaya çalışıyor ama onu duyamıyorum. Açıkçası, iyi olduğundan emin olana kadar ne söyleyeceği umurumda değil. Ayrıca dudağını kimin patlattığını da öğrenmeliyim ki buradan çıktığımda kimi öldürmem gerektiğini bileyim.

"Ambrose, lütfen beni dinle," diye yalvarıyor kapı arkasından kapandığında. "Yüzümü göstermememi söylediğini biliyorum ama ben-"

Elim boğazına gidiyor ve onu duvara yaslamaya zorluyorum. Korku yeşil gözlerini renklendiriyor ama *benden* korkmuyor. Başka bir şey onu korkutuyor. Yine de korkan tek kişi o değil.

"Kendini öldürtebilirdin, trajedi. Aklından ne geçiyordu?"

"Lütfen Ambrose, beni dinlemek zorundasın," diye yalvarıyor. Gözleri yaşlarla doluyor ve titriyor. Boğazını serbest bırakıyorum ve içime düşüyor. "Çok geç kaldığımı sanmıştım. O adamın seni öldürmek üzere olduğunu sandım."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Boris mi? O bir canavar, bunu kabul ediyorum ama beni alt etmesi için en az üç kişi gerekir. O kadar kan yüzünden dayak yemiş gibi görüldüğümü biliyorum ama seni kendi aptallığından kurtarmak zorunda kalana kadar kazanıyordum."

"Hayır, hayır, anlamıyorsun." Nefesi kesilmiş. Çılgına dönmüş. "Patronun dövüşün sırasında seni öldürtmeyi planladı. Kulüpte iki adamın bu konuda konuştuğunu duydum ama dövüşçünün adı Marty, Boris değil. Uzak durmamı söylediğini biliyorum ama seni öldürmelerine izin veremezdim. Onlara izin veremezdim." Sözleri gırtlaktan gelen hıçkırıklara dönüşüyor.

Bana az önce söylediği şeyi kafamda oturtmaya çalışırken onu kendime doğru çektim. Darby'nin benim saçmalıklarımın baktığını biliyordum ama bu kadar alçalacağını düşünmemiştim. Onunla başa çıkmam gerekecek ama şu anda Oaklyn'e kimin zarar verdiğini bilmem gerekiyor.

"Dudağın nasıl patladı?" Yüzüne daha iyi bakabilmek için başını geriye çekerek soruyorum. Maskara yanaklarında siyah izler bırakıyor ve dudağı yakından daha da kötü görünüyor. Narin çenesi bile şişmiş.

Çenesi titriyor ve gözlerini kaçırmaya çalışıyor.

"Cevap ver bana, trajedi. Seni kim incitti?"

Bakışlarımla buluşuyor. "Jake."

Bu orospu çocuğu.

"Sana vurulduğunu öğrendiğimde, sana mesaj atmaya çalıştım. Cevap vermedin, ben de Jake'e gidip gitmem gerektiğini söyledim. Denedi. Bana tekrar tecavüz etmeye çalıştı ama ben onu bıçakladım ve kaçtım."

Gözlerinde gördüğüm utançtan nefret ediyorum. Utanacak hiçbir şeyi yok. Çenesini parmaklarımın arasına alıp yukarı doğru kaldırıyorum. Başını dik tutmalı. "Aferin kızıma."

"Buradan gitmelisin," diye fısıldıyor. "Otobüse geri döneceğim ve bu sefer uzak duracağıma söz veriyorum ama Darby sana zarar vermeden önce ondan uzaklaşmalısın."

Yani bu kadar korktuğu şey bu muydu? Beni kurtarmak için hayatını tehlikeye mi attı? Hayatım boyunca insanlar benden kaçmaya ya da beni öldürmeye çalıştı. Annem. Kadınlar. Ringde dövüştüğüm adamlar. Şimdi bana doğru koşmak isteyen biri var. Beni bu dünyada isteyen biri.

"Öyle bir şey yapmayacaksın," diyorum. "Benimle geliyorsun." Yanımda kalacak ki ben de onu az önce koruduğu gibi koruyabileyim.

Ben. Elini tutup onu soyunma odasından çıkarmaya çalışıyorum ama o topuklarını sıkıyor ve yerinden kıpırdamıyor.

"Peki ya seni öldürmek isteyen adam? Bunu senin halletmen gerekmiyor mu?"

Sırıtarak ona dönüyorum ve onu kollarıma alıyorum. Yürümeyecekse, onu ben taşıyacağım. "Darby ile sonra ilgileneceğim. Şu anda seni güvenli bir yere götürmeliyim ki dudağını tedavi edebileyim."

Ayrıca Oaklyn'e bugün benim için yaptıklarından dolayı teşekkür etmek için küçük bir sürpriz planlamam gerekiyor. Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeli. Pek çiçek ve yemek seven bir adam değilim ama bir fikir şekillendi ve sanırım buna bayılacak.

Kollarımda çırpınıyor ama binadan çıkarken ben sadece daha sıkı sarılıyorum. İnsanlar bize bakarken "Beni yere bırak," diye fısıldıyor.

Gülüyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. "Bırak baksınlar. Hoşlanmaya başlıyorum o."

Otuz Dördüncü Bölüm

Oaklyn

Bu sabah uyandığımdan beri **bir** mbrose yok. Kaygıya aşınayım. Büyük bir performanstan önce ya da bir seçmeden sonra geri çağrılmayı beklerken keskin tırnağının sırtımda kaydığını hissettim. Ancak şu anda hissettiğim beklenti farklı. Zihnimi amansız bir şekilde parçalıyor ve bana bir an bile huzur vermeyi reddediyor. Nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyorum.

Öğle yemeğı vakti gelip de dairesinin kapısından içeri girdiğinde patlamaya hazırdım. "Nerelerdeydin? Çok korkmuştum Darby-"

Ambrose sehpanın üzerine bir çanta bırakırken, "Sana bir şey vereceğim," diyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Eliyle çantayı işaret ediyor, açmadan önce bir an ona bakıyorum. İçini pembe kağıt mendil dolduruyor. Kenara çekiyorum ve muhteşem bir yeşil iç çamaşırı seti buluyorum. Bu renk, genellikle iş yerinde giydiğim sert siyahlar gibi tenimi yıkamak yerine onu tamamlayacak. Dekolteli tanga ve ipeksi jartiyer etek kesinlikle hiçbir şeyi gizlemeyecek, ama sanırım amaç da bu.

"Git duş al ve hazırlan, sana ne için olduğunu göstereceğim," diyor ve sözleri tartışmaya yer bırakmıyor. Heyecanlı ifadesi, şaşkınlığıma rağmen bende bir gülümseme yaratıyor.

İç çamaşırlarını çantaya koydum. "Peki ya Darby meselesi? Onu hallettin mi?"

"İşlerle ilgilenen birkaç kardeşimi aradım. Bazen kulüpte kavga ediyorlar, bu yüzden Darby'nin ne kadar boktan biri olduğunu zaten biliyorlar. Muhtemelen şu anda ofisindedirler ve güzel bir *konuşma* yapıyorlardır."

Bu konuda bilmek istediğim tek şey bu. Ambrose halledildi diyorsa, bu benim için yeterli.

Hızlı bir duş alıyorum ve rahat bir şeyler giyiyorum. Ambrose'un ne planladığını bilmiyorum ama umarım bir çift şort ve bir

atlet uygun olacaktır. Şık bir restoranda yemek yiyecek birine benzemiyor, o yüzden muhtemelen sorun olmaz. Yatak odasından çıkmadan önce meşe palamudunu cebime sokuyorum. Onu küçük şans tılsımım olarak görmeye başladım, ki bir zamanlar beni korkutmak için kullanıldığından bunun tuhaf olduğunun farkındayım. Kapıdan çıkarken, içinde iç çamaşırları olan çantayı kapıyor. Ona bakıyorum, sütyen ve külot takımının gittiğimiz yerle ne ilgisi olduğu konusunda hâlâ kafam karışık.

"Bekle ve gör," diyor sırtarak, durduğum yerde soyunmak istiyorum.

Jeep'e biniyoruz ve şehrin tanıdık bir yerine varana kadar sürüyoruz. Nereye gittiğimizi anladığımda merakım yerini rahatsızlığa bırakıyor.

"Ambrose . . ." Bildiğimiz yoldan kulübe doğru ilerlerken fısıldıyorum. "Eğer kulübe gideceksen, birkaç saat sonra açılacak ve benim içeri girmemin hiçbir yolu yok." Öğleden sonra erken saatler. Jake saat beşe kadar kapıları açmıyor.

Sadece sürmeye devam ediyor.

Bundan hoşlanmadım. Doğru gelmiyor. Beni öldürmekle ilgili başka bir şey söylemedi, ama korkarım bunu yapmayı planlıyor. Kulüp beni kurban etmek için mükemmel bir yer olurdu. En başta beni seçmesinin sebebi orası ve benim işimdeki kadınlara duyduğu nefreti kusan pınar da orası.

Arabayı boş park yerine çekiyor ve elim aramızdaki kolçakta titriyor.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyor. Gözlerim onunkilere kayıyor.

"Sana bir şey vereceğimi söylemiştim," diye zorluyor.

Çantayı kucağımda şingırdatıyorum. "Evet, zaten bana vermiştin."

Başını sallıyor ve kısık bir kahkaha göğsünü titretiyor. "Hayır, bu *senin* için değil. Bu *benim* için."

Endişe içime işlerken bacaklarım titriyor. Şimdi çanta mantıklı geliyor. Beni her zaman söylediği fahişe gibi giydirecek, sonra da kulüpte öldürecek. Bunun benim sonum olmasını istemiyorum. Bu boktan ilişkide ikimizin de nefret ettiği bir yerde beni öldürmesi için çok yol kat ettik.

"Lütfen beni öldürme Ambrose," diye inliyorum gözlerinin içine bakarken.

"Seni öldürmek mi?" dedi. Cipten iniyor ve yanıma geliyor, sonra kapıyı açar. Eğilir. "Seni öldürmeyeceğim, trajedi. Çünkü

Her ne kadar seni annemin çalıştığı yerde öldürmenin arkasındaki anlamı sevsen de, seni burada öldürmek gibi bir niyetim yok. Ya da hiç."

Elimi tutup beni arka kapıya doğru çekiyor. Büyük bir taşla desteklenerek açılmış, günün bu saati için tuhaf. Soyunma odasına giriyoruz ve yerime bakıyorum. Makyaj malzemelerim ve fırçam kayıp, muhtemelen terk edilmiş olduğunu düşünen diğer kızlardan biri tarafından çalınmış. Sanırım öyleydi.

Ambrose kapıdaki taşı kaldırır ve kapı kapanır. Kulübün bir yerinden gelen bir çığlık sessiz havaya nüfuz ediyor. Sesi tanıyorum. Gözlerim Ambrose'a kayıyor ve daha ne duyduğumu anlayamadan başım sallanmaya başlıyor.

"Ne yaptın sen?" Gerçekten ama *gerçekten* bilmek istemediğim halde soruyorum. Yine de, ne istersem isteyeyim bana göstereceğine dair korkunç bir his var içimde.

Çantayı ellerime tutuşturdu. "Bunu giy. Hazır olduğunda, seni sahnede görmek istiyorum. Benim için dans ettiğini görmek istiyorum, trajedi."

Konuşamayacak kadar şaşkınım, o yüzden sadece başımı sallıyorum. O soyunma odasından çıkıyor ve ben de iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp bu kıyafeti giyerken, olacakların Ambrose'un planladığından daha fazlasını yapmasını tetikleyeceğinden endişeleniyorum. Sütyen askılarını sıkıp göğüslerimin kalkmasını ve birbirine yapışmasını sağladığımda bir çığlık daha sessizliği deliyor. Gözlerimi kapatıyorum. Ona güvenmek zorundayım. Birine zarar vermeyi planlıyor ama bu ben olmayacağım. Elimi jartiyer eteğimden aşağıya doğru gezdiriyorum ve aynada kendimi kontrol ediyorum.

Bu soyunma odasında ilk defa kendimi güzel hissediyorum.

Gözlerim istasyonumun yanındaki topuklu ayakkabılara takılıyor ve ayaklarımı onların içine kaydırıyorum. Son dokunuş.

Sahneye doğru ilerliyorum ve üzerine çıkıyorum. Gözlerimdeki ışıklar yüzünden görmekte zorlanıyorum ama sonunda görüşüm alıştığında neler olduğunu anlıyorum.

Ana sahnenin önünde tek bir sandalye vardır ve Jake ona bağlanmıştır. Halatlar bileklerine dolanır ve başka bir set karnını sandalyenin arkasına bağlayarak onu dik tutar. Daha fazlası ayak bileklerini çevreliyor ve ayaklarını bacaklara doğru tutuyor. Bir çift külot ağzını tıkamak için biçimlendirilmiş. Beni gördüğünde, bağlarına karşı kıpırdanıyor ve neredeyse devriliyor.

Ambrose ona doğru ilerler ve ağzındaki kumaşı çeker.

"Kızım, sen ne halt ettin?" Jake çığlık atıyor, bağlara o kadar sert vuruyor ki onu tutacaklarından bile emin değilim.

Ağzım sözsüzce açılıp kapanıyor. Benim aklımda da onunki kadar çok soru var.

Ambrose'un karanlık gözleri beni içine çekerken içimi yakıyor. Çenesi yere düşecekmiş gibi görünüyor. Onun yerinde olsam buna izin vermezdim; bu katlar iğrenç.

Ambrose, Jake'in yüzünü tutuyor ve bana doğru itiyor. "Ona ne yaptığını hatırlıyor musun?"

Jake alay ediyor. "O beni istedi."

Ambrose'un gözleri aramızda parlıyor. "Ben öyle görmedim. Peki ya sen?" dikkatini bana çeviriyor. "Sen mi istedin?"

Başımı sallıyorum.

"İkiye karşı bir, seni adi herif."

"Nesin sen, onun erkek arkadaşı falan mı?" Jake sadist bir kahkaha atıyor. "Bir fahişeyle mi çıkıyorsun?"

Ambrose, Jake'e beklemediğim bir vahşilikle yumruk atıyor. Tek bir darbe boynunu o kadar sert sallamaya yetiyor ki kafasının kopacağından korkuyorum. Sinirli bir nefes vererek külotu bir kez daha Jake'in ağzına tıkıyor. Jake kumaşın arkasından bir tırat atıyor ama benim kulaklarıma boğuk ve sözsüz bir karmaşa olarak geliyor.

Ambrose'un yüzündeki öfke bir sandalye çekip Jake'in yanına yerleştirirken yumuşar. "Benim için dans et, trajedi," diyor otururken. "Gözler üzerimde." Alt dudağını ısırıp cebinden bir kumanda çıkarıyor ve müziği başlatmak için DJ kabinine doğrultuyor.

Ses canlanıyor. Hep bu kadar yüksek miydi? Yoksa Jake'in çılgınlıklarını ve çırpınışlarını mı bastırıyor?

Derin bir nefes alıyorum ve müziğin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Kalçalarım sallanmaya başlıyor ve direği kavrayıp tırmanmadan önce sahne boyunca süzülüyorum. Bacağımı doladığımda ve kendimi geriye doğru bıraktığımda, normalde dans ederken yaptığım gibi başlarının üzerinden bakma dürtüsüyle savaşıyorum. Normalde başka bir yerdeymişim gibi davranmak istediğimde yaptığım gibi. Ambrose'un sözleri kulaklarımda çınlıyor.

Gözler üzerimde.

Ambrose'a odaklanıyorum ve Jake'in onun yanında yaptığı dengesiz hareketleri görmezden geliyorum. Ben dans ederken yakışıklı yüzünde kafa karıştırıcı bir duygu karmaşası yaşanıyor. Öfke ve hayranlık arasında gidip geliyor ve ben sadece ikincisinin kazanmasını umabiliyorum. Sırtım serin sahneye çarptığında bacaklarımı altına alıp doğruluyorum ve direği şehvetli bir şekilde okşarken ona kışımın tam görüntüsünü veriyorum

Bir bacağına bir kez daha etrafına dolamadan önce. Bacaklarımı açtım ve tekrar onunla yüzleşmek için döndüm.

"Bana doğru sürün," diyor.

Sert emri müziği bastırıyor ve ona itaat etme ihtiyacımı inkar edemiyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sahnenin sonuna doğru sürünüyorum. Dirseklerimin üzerine düşüp ona bakarken gözleri vücudumun her şehvetli kıvrımında geziniyor. Yine dudağını ısıırıyor ve bana doğru eğiliyor.

Jake'e döner. "*Gerçekten* çok iyi ama benim kıza bakarken göğüslerinin kalkması hoşuma gitmiyor." Ayağa kalkar ve ayağını Jake'in bacaklarının arasına gönderir.

Jake'in gözleri şişiyor ve iki büklüm olmaya çalışıyor ama ipler onu yerinde tutuyor. Yüzü kırmızıdan mora dönüyor.

Ambrose bana dönüyor ve sahneye doğru yürüyor. Ona çok yakın olduğunu söyleyecek kimse yok. Dokunamayacağını. Olsa bile dinleyeceğini sanmıyorum. Eli sutyen kopçasına ulaşana kadar sırtımdan aşağı kayıyor. Hızlı bir hareketle çözüyor ve sutyen omuzlarımdan aşağı kayıyor. Bu sahnede defalarca her şeyimi ortaya koymuş olmama rağmen, içimi bir güvensizlik duygusu kaplıyor. Ambrose beni diz çökme pozisyonuna kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor.

"Benim küçük trajik fahişem," diye homurdanıyor ve ben bu kelimedden kaçmak yerine ona doğru eğiliyorum.

Eli göğsüme gidiyor. Göğsümün etine sertçe dokunuyor ama meme ucuma doğru yumuşak bir dokunuşa geçiyor. Diğer eli boğazıma gidiyor ve beni zayıflatan tutkulu bir öpücük için beni kendine çekiyor. Geri çekildiğinde, ıslak bir karmaşa içindeyim.

Sahneye atlıyor ve tek kişilik seyirciye bakarken gözlerini kısıyor. Parlak ışıklar bizimkiler gibi onun da gözlerini yakıyor. Direğe doğru yürüyor ve sırtını direğe dayıyor. Elleriyle kot pantolonunu açarken, ne istediğini anlatmak için kelimelere ihtiyaç duymuyor.

"Sürün," diyor, kelime taleple sırılsıklam.

Ona doğru sürünüyorum ve ellerim bacaklarında gezinirken ayaklarının dibinde diz çöküyorum. Aletini çıkarıyor ve metal çiviler tepedeki güçlü ışıkları yansıtıyor. Onu ağızıma alıyorum. Dudaklarım etrafını sarar sarmaz ondan alçak bir homurtu yükseliyor. Tabanındaki çivileri hissedene kadar uzunluğu boyunca ilerliyorum. Kendini sabitlemek için bir elini başının üstündeki direğe koyuyor, sonra ağızımla kendini becerirken diğer elini saçlarıma gömüyor. Ben onu tatmin ederken aletin başının seğirmesine bayılıyorum.

Gözlerimin onun üzerinde olmasını istiyor ama onun gözleri Jake'in üzerinde.

Tehditkâr bir bakışla saçlarımı yana itiyor, böylece Jake'in Ambrose'u memnun etmemi izlemekten başka çaresi kalmıyor - onu o sandalyeye bağlayan adamı. Onu büyüleyene kadar beni tutsak eden adamı.

"Onu becerdiğimi görmek ister misin?" diye bağıyor Jake'e.

Adam hayır bile demiyor. Sessizleşti ve neredeyse bundan zevk alıyor gibi görünüyor.

Ambrose beni geri itti, böylece sahnede kışımın üzerine düştüm. Dizlerinin üzerine çöktü ve bacaklarımı açtı. Elleri ayakkabılarımın üzerinde geziniyor, sonra onları kalçalarımın doğru kaldırıyor. Külotumu yana çekiyor ve ışıkların sıcaklığı bacaklarımın arasındaki ıslaklığı yakıp geçiyor. Jake'e bakmaya devam ediyorum, endişe vücudumdaki her kası geriyor.

Ambrose üzerime eğiliyor. İçime girmeden önce beni leğen kemiğine doğru çekerken, "Gözlerini benden ayırma, trajedi," diye homurdanıyor.

Derinliklerime doğru iterken ve piercingleri farklı bölgelerimi kızdırırken nefes nefese kalıyorum. Beni daha sert sikerken kendimi desteklemek için geriye uzanıyorum ve sahne zemininden birkaç santim yukarıda duran çubuğu tutuyorum. Jake'in artan öfkesinin ve kıskançlığının tadını çıkarıyor, sonra beni sahneye doğru sürerken bu öfkeyi içime boşaltıyor. Gözlerim ondan ayrılmıyor ve beni sikmeyi bitirdiğinde ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Bölüm Otuz Beş

Ambrose

Benimle dövüşürken inanılmaz hissettiğini sanıyordum, ama kendi isteğiyle içine girmeme izin verdiğinde çok iyi hissediyor. O artık gerçekten benim, hayal bile edemeyeceğim bir şekilde. Bana ait olan her şey gibi onu da korumak zorundayım. Neye ihtiyacı olduğunu düşünmeliyim. Onu birçok kez incittim ve şimdi kimsenin bir daha incitemeyeceğinden emin olmalıyım. Bunu yapan herkesi ortadan kaldıracam.

Patronu kıvranıyor ve çığlık atıyor ama gelincik gözleri trajedimin bedeninden ayrılmıyor. Kalçalarımın her hamlesinde göğüslerinin nasıl zıpladığını izlemesine izin vereceğim. Ölecek, o yüzden yapabiliyorken önündeki bu güzel manzaranın tadını çıkarsın. Öyle olduğumu biliyorum. Tehlikede bile olsa, onun büyüüne kapılmadan edemiyor. Benim gibi.

Her şeyi çevreleyen aynalar çok daha iyi hale getiriyor. Onun her açısını görebiliyorum. İnemeler arasında dudaklarını büzüşünü. Bacakları etrafımda kıvrılırken kıç yanaklarının dolgunluğunu. O inanılmaz kızıl saçları güzel yüzünün etrafına dökülüyor. Bu beni patlatmak için yeterli. Ama henüz değil. Önce onu elleri ve dizleri üzerinde becermek istiyorum. O kıçı benim için havada istiyorum.

İçinden çıkıp onu yüzüstü çevirdiğimde sikim ıslaklığıyla parlıyor. Kolumu altından geçiriyorum ve kalçalarını benimkiyle buluşacak şekilde kaldırıyorum. Saçlarını yumruklayarak, gözlerini önünde oturan kıvranan, çığlık atan pislğe dikmeye zorluyorum. Onu anlamsızca becerirken yüzünde yazılı olan zevkin her zerresini görmesini istiyorum.

İçine itiyorum ve nefesi kesiliyor.

"Bu sefer gözlerinin onun üzerinde olmasını istiyorum, trajedi. O senin yüzüne bakarken senin boşalmanı istiyorum. Sana asla yapamayacağı şeyi görmesi gerekiyor."

"Yapamam," diye inliyor.

İnkârını görmezden gelerek kıçına şaplak atıyorum. Gözlerim aynalara kayıyor ve muhteşem manzarayı seyrederken onun içinde seğiriyorum. Ben ona çarparken kıçı leğen kemiğime yerleşiyor. Saçları sırtından aşağı ve yana doğru dökülüyor. Büyüleyici. Akıl almaz derecede güzel. Onun gibi bir tanrıça, inanılmaz vücudunun tek bir tadıyla bir erkeği tamamen mahvedebilir.

Ve yaptı da.

Kolumu kalçasına doladım ve klitorisini ovdum. Yumuşak bir inilti kurtulmak için mücadele ediyor, ama kendisine ait olmayanı isteyen adama bakarken bunu engelliyor. Ben de onun bu parçasını almaya çalıştım ama ancak o özgürce teklif ettiğinde bana ait olmaya başladı.

Her itiş arasında kalçalarımı onunkilere sürüyorum, o güzel boğazından o iniltileri çıkarmaya çalışıyorum. Parmaklarımı şişmiş klitorisinin üzerinde kaydırmadan önce ona daireler çiziyorum. Sonunda iniliyor ve bu ses herkesi canlandırıyor. Patronu artan zevkiyle daha fazla geriliyor ve kıvranıyor ve benden de bir inilti çıkarıyor. Bulaşıcı bir şey.

"Gel, trajedi. Sikimin üzerine gel ki, kotumun önünü boyayan zevkinle lanet patronunu öldürebileyim."

Beni sıkıyor, aletimin etrafında neredeyse acı verici bir şekilde kenetleniyor. Kalçaları önümde titriyor ve klitorisini ovmaya devam ederken onu tutmak zorunda kalıyorum. "Boşalacağım," diye bağıyor ve ona bakmak yerine bakışları aynadaki benimkilere yöneliyor. O parlak yeşil gözler onunla tanıştığım zamanki gibi bile görünmüyor. Kalçalarım ona karşı kekelerken içimi yiyorlar. Beni o kadar sert sıkıyor ki, onu doldurmaktan kendimi alıkoymamın imkânı yok ama kasılmaları beni sağmaya çalışırken aletimin tabanını kavırıyorum.

"O inanılmaz amını sikimden çek ve gidip bardan şu bakır kupalardan birini al," diyorum ona, öne doğru eğilip benden uzaklaşırken yükümü dökmemeye çalışarak.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor ama sahneden inip aceleyle bara gidiyor. Onun alıngan doğasını seviyorum, ama itaatkârlığının bana bir şey yapmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Aceleyle bakır bir kupayla geri dönüyor ve tam bana uzatırken, onu aletimin altına kaydırıyorum ve yükümü içine boşaltıyorum. Bu güzel bir başlangıç ama daha fazlasına ihtiyacı var. Ağzımda biraz tükürük biriktiriyorum ve bunu bardağa ekleyerek daha da sulu hale getiriyorum.

Aletim hâlâ dışarıdayken sahneden iniyor, kupayı sanki içinde en iyi şarap varmış gibi çeviriyorum. Jake'in ağzındaki külotu yırtıyorum ve bağırmakta özgür olduğu anda küfürler havada uçuşuyor - "Benim kim olduğumu biliyor musun?" ve "Ben buradan çıkana kadar bekle." etrafında dönen bir sürü çekici, gösterişli şey.

Spoiler uyarısı, Jake. Buradan asla ayrılamayacaksın.

Bakır bardağı Oaklyn'e uzatıyorum ve o da mükemmel göğsünü dünyaya açarak yanımda duruyor. Eğer o göğüslere sahip olsaydım her şeyi içerdim.

önümde duruyordu. Kupaya bakarken yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

"Sakın yapmayı düşündüğün şeyi yapma. Seni mahvederim!" diye bağırır ona.

Yağlı saçlarından tutup kafasını geriye atıyorum ve o da ağzını sıkıca kapatıyor. Kavga ederek tüm eğlenceyi mahvediyor.

"Artık ona patronluk taslayamazsın," diyorum. "Artık onu tehdit de edemezsin. Şimdi aç şu lanet ağzını."

Yumruğumu havaya kaldırıyorum ve burnunun üstüne indiriyorum. Kıkırdak yerinden çıkıyor ve sinüslerine kan doluyor. Nefes almak istiyorsa tek bir seçeneği var. Başını sallıyor ve solunum yolundaki kanı temizlemeye çalışıyor ama nafiye.

Nefes almak için ağzını açıyor.

Dudakları ayrıldığı anda Oaklyn öne çıkıyor ve kupayı yan yatırarak benim dölümü ve tükürüğümü boğazından aşağı boşaltıyor. Öğürüyor ve başını savuruyor, sonra ona doğru dönüyor. Porselen tenine tüküremeden önce külotu ağzına sokuyorum.

Her şeyden çok, bu pislige işkence edip varlığını sona erdirmek istiyorum. Trajedime sebep olduğu tüm acıların bedelini ödemesini istiyorum. Ama bu benim kararım olamaz. Eğer intikam almak istiyorsa, bu onun şartlarına göre olmalı. Bunu onun için yapamam.

Oaklyn'e dönüyorum. "Bundan sonra olacakların bir parçası olmak istemiyorsan, ben yapılması gerekenleri bitirirken sen de gidebilirsin ama senin için en iyisinin ne olduğunu düşünmeni istiyorum. Benim asla bilemeyeceğim bir fırsatın var. Sana yaşattığı her şeyin intikamını alabilirsin. Her halükarda ölür ama sen yapamazsan hak ettiği işkenceyi ben yaparım."

Kupayı yere fırlatır ve şehvet düşkünü patronunun önünde volta atarken elinin tersini ağzına bastırır. Bu, bir filmde kadın kahramanın kötü adamın seviyesine inmek yerine çekip gitmeyi seçtiği o hüzünlü an olurdu. O sonları hiç sevmedim. İntikam isterdim. Ahlaksızlığı istedim. Ama Oaklyn ne istiyor?

Volta atmayı bırakır ve sandalyedeki adama bakar. Gözleri kapanıyor ve parmakları dudağındaki ince kabuğa gidiyor. Derin bir nefes alarak gözlerini açıyor ve adama doğru adım atıyor. Dişlerini göstererek adamın yüzüne doğru eğiliyor.

"Siktir git, Jake!" Vahşi bir çığlık atıyor, bacağına kaldırıyor ve yüksek topuklu ayağıyla Jake'in aletine vuruyor. Gücünü hissediyorum

Onun arkasından kendi sikimi tekmeleyip fermuarımı çekeceğim ki daha fazla tanıklık etmek zorunda kalmasın.

Patronu öne doğru geriliyor ve ben onu durduramadan kasıklarına tekrar vuruyor. Ve tekrar. Adamın cinsel organına büyük bir öfke boşalttı.

Daha fazla gurur duyamazdım.

Topu gerçekten yuvarladığımıza göre, oynama sırası bende. Tüm eğlenceyi onun yaşamasına izin veremem. Ayaklarını işaret ederek, "Topuklarından birini bana ver," diyorum.

Birini çıkarıp bana uzatıyor, sonra da çıplak ayağıyla kulübün yapışkan zeminine basmamaya çalışıyor.

"Nesin sen-" diye söze başlıyor ama topuğun sivri ucunu göz çukuruna dayayıp yerinden çıkana kadar ittiğimde cümlesi kesiliyor.

Ağzındaki kumaşın arkasından umutsuz bir çığlık yükseliyor ve büyük güç neredeyse kelimelerin boğulmadan çıkmasına izin veriyor. İnanılmaz derecede lezzetli bir işkence içinde kıvranmaya devam ederken kan, şeffaf topuğun etrafına yayılıyor ve yüzünden aşağı damlıyor. Topuğu sönmüş gözbebeğinden çekip Oaklyn'e diğer ayakkabısını uzatmasını işaret ediyorum ama o gitmiş.

Boş kulübün etrafına bakıyorum ve bunun onun için çok fazla olduğundan endişelendiğimde hafif bir panik kaplıyor. Taşaklarını ezerek unutturmak iyiydi ama belki de ayakkabısının topuğunu gözüne sokmak fazla ileri gitmekti. Tam işi kendim bitirmek için döndüğümde, kulübün arkasından şortunu giymiş ve elinde bir şey tutarken beliriyor. Tek topuğunu spor ayakkabısıyla değiştirmiş ve iç çamaşırını çantası kolundan sarkıyor.

Gömleğini çıplak gövdesinin üzerinden kaydırırken, "Bu pis zeminde durmayı gerçekten istemedim," diyor. "Ayrıca, yapmak istediğim bir şey daha vardı."

Nefes nefese kalan patronuna yaklaşıyor, sonra yumruğunu açıyor. Avucunda tek bir meşe palamudu sallanıyor. Neredeyse beni yeniden sertleştiren sadist bir sırtışıla meşe palamudunu parmaklarının arasında kavırıyor ve açık göz çukuruna sokuyor. Başparmağı onu gidebileceği kadar derine itiyor.

Patronu zayıf bir inilti çıkardıktan sonra nihayet acıdan bayılıyor. Ya da şoku atlatıyor. Her iki durumda da, umurumda değil. Bundan sonraki bölüm için uyanık olmasına gerek yok, yine de iyi olurdu.

Bara gidip bulabildiğim en yüksek dereceli likörden iki şişe alıyorum ve sahnenin önündeki sandalyeye dönüyorum. Birini Oaklyn'e veriyorum ve birlikte onu ıslatmaya çalışıyoruz. Etrafındaki zemine döküyorum, cebimden bir kibrit kutusu çıkarıyorum ve birini yakıyorum. Oaklyn'e veriyorum. Bu

partisinin onur konuğudur. Hiç düşünmeden yere atar ve halı yanar. Alevler halıyı kaplar ve binanın geri kalanına saldırmak üzere sürünerek uzaklaşmadan önce Jake'in vücudunu sarar.

"Ayakkabıları yak. Onlara bir daha asla ihtiyacın olmayacak," diyorum.

Topuğu çantadan çıkarıyor, eşini yakalıyor ve onları yanan sandalyenin altına fırlatıyor. Plastik gözlerimizin önünde eriyor.

Duman tavanda toplanmaya başladı. Biri rapor etmeden önce buradan çıkmalıyız. Elini tutuyorum ve arka kapıya doğru koşuyoruz. Herkesin görebileceği bir yere çıkmadan önce, kimsenin bizi görmeyeceğinden emin olmak için dışarıya bakıyorum. Bu sabah dışarıda kamera olup olmadığını kontrol etmiştim ve yakındaki işletmelerin hiçbirinde bu otoparkı hedef alan bir kamera yoktu. Dışarıda kimseyi bulamayınca elini elime alıyorum ve cipe doğru koşmaya başlıyoruz.

Aracın içine girdikten sonra arka çıkışı kullanarak caddeye çıkıyorum, sonra da etrafından dolaşarak yakındaki benzin istasyonuna park ediyorum, böylece eserimize daha iyi bakabiliyoruz. Yangın kulübü sararken, parlak alevler onun korku dolu geniş gözlerinde dans ediyor. Ama o benim gördüğümü görmüyor. Yangının bir zamanlar annemin çalıştığı kulübü yok edişini izlemek beni haklı çıkarıyor. İşkence görmüş ruhu ateşin üzerinde dans ediyor, seksi ve boğucu, ta ki lanetlenmiş ruhu tükenip küle dönüşürken bir uluma çıkarana kadar.

Oaklyn'e bakıyorum. Turuncu tonlar gözlerinin yeşilini yakıyor ve sanırım bu onun için de biraz haklı çıkarıcı olabilir. Acı tatlı, eminim.

Sonunda Oaklyn'i öldüremedim ve planladığım intikamı alamadım ama Jake'i yok etmek ve kulübü yakmak yine de iyi hissettirdi. Hâlâ intikam gibi hissettiriyor. Ve bu benim için yeterince iyi.

Otuz Altıncı Bölüm

Oaklyn

Yatağında Ambrose'un yanında uzanırken aldığım her nefes, kulübün boğucu kokusuyla temizleyici ateşin karışımı gibi geliyor. Yan dönüyorum ve patronumu öldüren adama bakıyorum. Neredeyse *beni* öldürecek olan adama. Şu anda bir buçuk cinayete tanıklık ediyorum -yarısı benim. Bugün nasıl görüldüğünü hatırlayınca ağzım sulanıyor. Kalın kasları nasıl da esnemişti. Beni nasıl öldürebilirdi ama yapmadı.

Gözlerimi kapattığımda, alevler zihnimde dans ediyor. Bu coşku verici. Ama aynı zamanda biraz da üzücü. O binanın bana yaşattığı onca acıya rağmen, sahip olduğum tek şeydi. Bir maçta, tek gelir kaynağım gitti. Peki ya Ambrose? Patronunu öldürtmek için birkaç kiralık katil tuttu, şimdi bize nasıl destek olacak? Çok yardımcı olabileceğimden değil. Bu kasabada başka bir kulüp olsa bile, orada dans edemem. Ambrose istemezdi ama ben de istemezdim. Hâlâ dans etmek istiyorum ama striptizin artık bana göre olduğunu sanmıyorum. Tek bir adamın takıntısıyla başa çıkabilirim.

Ambrose'un yüzüne doğru uzanıyorum ve güçlü çenesindeki birçok yara izini takip ediyorum. Yakışıklı yüzüne çok fazla acı kazınmış. O kadar ezilmiş ve yorgun birinin yanında yeryüzünde yürüyen kırık dökük bir yarı tanrı.

Yanımda.

Parmak uçlarım boynu ve çıplak omuzları boyunca uzanan kusurları sıyırırken kıpırdamıyor. Hangi kesiklerin en derin, hangilerinin sığ ve aceleye getirilmiş olduğunu görebiliyorum. Bazıları öldürmeyi, bazıları ise sakat bırakmayı amaçlıyordu. Olayı ne kadar hatırladığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer herhangi bir acı hatırlıyorsa, bu muhtemelen gerçek olaydan değil, olay sonrasında kaynaklanıyordur. Aynada kendine bakmanın ve farklı olduğunun hatırlatılmasının acısı. Yarı ölü olduğunu çünkü sadece yarı canlı olduğunu. Ama bizi bir araya getirirseniz, bir bütün oluruz.

Seçtiğim bu yeni hayat kolay olmayacak. Ailemle aramdaki uçurumu düzeltmeyecek ama benim için sorun değil. Eğer annem beni bir hayalin peşinden koştuğum için sevemediyse, zaten beni hiç sevmemiş demektir. Şimdiye kadar tek yaptığım

Benim köşemde birine ihtiyacım vardı ve Ambrose bu pozisyonu yürekten aldı. Artık tek ihtiyacım olan o.

Ambrose

TELEFONUM ÇALİYOR ve cızırtılı ses beni uykumdan uyandırıyor. Telefonumu düzenli olarak arayan tek kişi Darby ve onun olmadığını biliyorum. Kursicki'ler hiçbir hedefi kaçırmazlar. Uykudan ağırlaşmış gözlerimin arasından telefonumu alıp yüzüme götürüyorum. Doğru gördüğümünden emin olmak için iki kez göz kırpyorum ama isim ekranda kalıyor.

Ben Darby.

Çağrıya cevap verdim. Ölmüş olması gerektiğinden emin olduğum orospu çocuğunun gıcırtılı sesi yerine, Boris'in karanlık, ağır aksanlı sesi kulağımı dolduruyor.

"Duydun mu?" diye soruyor.

Ayağa kalkarken elimle yüzümü sildim. "Neyi duydun?"

"Darby öldü," diyor sesini renklendiren en ufak bir heyecan belirtisiyle.

Sadece duymadım. Ben ayarladım. Ama bunu ona söyleyemem. "Ne? Nasıl?" Endişeliymiş gibi davranarak soruyorum. Oysa hiç endişem yok.

Boris alay ediyor ve bunun bile bir aksanı var. "Bu sabah biri onu ofisinde bulmuş. Kopmuş serçe parmağının çuk deliğine sokulmasıyla ilgili bir şeyler söylediler. Dün geceki kavgayı senin çıkarmanla bir ilgisi yoktu, değil mi?"

İç çekiyorum. "Bu görüşmenin bir anlamı var mı Boris? Darby'nin öldüğü müjdesini vermenin dışında."

"Evet, evet, oraya geliyorum." Derin bir nefes alır. "Bu dövüş kulübünü benimle yapmaya ne dersin?"

"Devralması gereken kişi sensin, ben değil. Artık yenilmez değilim."

Gülüyor. "Hayır, bu gurur duyabileceğim bir galibiyet değildi. Benim için hâlâ o unvana sahipsin. Gösteriyi yönetmek için bizden daha iyi dövüşçüler göremiyorum."

Sertçe yutkunuyorum ve Oaklyn arkamda kıpırdanıyor. Doğruluyor ve kulağını omzuma dayayarak söylenenleri duymaya çalışıyor. Ben de ona bakıyorum. Yasadışı bir dövüş kulübü işletmek Darby için çok iyi sonuç vermiş belli ki. Benim istediğim bu mu? Bizim için istediğim şey?

Bizim için.

Hiç başka birini düşünmek zorunda kalmamıştım. Biz diye bir şey *olması* için başka biriyle hiç bu kadar iç içe olmamıştım. Her zaman kendim için kararlar aldım. Kendim için.

Cevabımı beklemekten bıkan Boris zorluyor. "Ya katılırsın ya da savaşmayı bırakırsın."

"Beni ringin dışında mı tutacaksın?" Ben soruyorum.

"Eğer teklifimi reddedersen? Reddederim. En iyi dövüşçü olarak, en azından teklif etmeseydim, matkam mezarından kalkıp kafama bir tokat atardı. Beni rencide etme, velet."

Boris bana ana dilinde ilk kez kardeşim demiyor ama ses tonundaki kızgınlık, kelimenin içindeki sevecenliği alıp götürdü. Şimdi reddederek onun büyük büyük atalarını gücendiriyormuşum gibi geliyor.

O yüzden yapmıyorum.

"Peki *kardeşim*," dedim. "Yarın seninle ringde buluşuruz. Halletmem gereken bazı işler var."

Telefon görüşmesini bitirip Oaklyn'e döndüğümde, iri gözleri uykulu bulanıklığını kaybetmişti. Bana bakıyor, açıklamamı bekliyor ama ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu, Oaklyn'in istemediği takdirde bir daha asla çalışmak zorunda kalmamasını sağlamaya yetebilir ama bu, düşmanlarımla sırtına inşa edilmiş tehlikeli bir sporun içine daha fazla girmem anlamına geliyor. Riskli olabilir.

Gözlerinin içine bakıyorum. Bu doğru bir karar olmayabilir ama bize çok kötü başlayan bir şeyden iyi bir şey çıkarma şansı verebilir. Bu benim almak istediğim bir şans.

Bizim için.

"Sen ve kavga ettiğin adam dövüş kulübünü mü devralıyorsunuz?" diye soruyor bacaklarını altına kıvırırken. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

Vücudumu döndürüyorum ve onu yatağa itiyorum. Bacaklarının arasına düşüyorum ve gözleri yavaşça benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "Şimdiye kadar yaptığım ve iyi bir fikir olduğundan emin olduğum *tek bir şey* var."

"Neymiş o?" diye soruyor sinsi bir gülümsemeyle.

Eğildim ve dudaklarını dudaklarımla yakaladım. "Yaşamana izin veriyorum, benim güzel küçük trajedim."

Sonsöz

Altı Ay Sonra

Oaklyn

Jeep'le yolda ilerlerken gözlerime **bir** göz bağı bastırıyor. Kumaşın etrafına bakmak için başımı geriye eğiyorum ama sadece ışık parıltıları görebiliyorum. Elimi yüzüme her götürdüğümde bileğimi tutup uzaklaştırıyor. "Hangi cehenneme gidiyoruz, Ambrose?" Sinirli bir hırıltıyla soruyorum. Beni öldürmek için bir yere götürdüğünü düşünmeyecek kadar uzun süredir birlikteyiz.

"Göreceksin, trajedi," diyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Bana öyle demeyi kes!"

Artık sürekli trajik son sahneyi bekleyerek yaşamıyoruz. Artık bana öyle demesine gerek yok. Ama hiç durmadı. Onun felaketi olmak onun zaferi olmaya dönüştü, ama ben onun trajedisi olarak kaldım. Ben de onun fahişesi olarak kaldım, ama sadece o beni doldurmak üzereyken.

"Asla," diyor ve arabayı sürmeye devam ederken sıcak elini enseme atıyor.

Sonunda durduk ve motor durdu, bu iyi oldu çünkü benim sabrım da aynı şeyi yapmak üzereydi. Görme ve dokunma duyularım devre dışı bırakılmışken gürültülü bir cipin içinde oturmak beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı. Böyle çaresiz hissetmekten hoşlanmıyorum.

"Göz bağını çıkarma." Cipten inip kapıyı kapatıyor ve beni sert, rahatsız edici bir sessizlik içinde bırakıyor. Başımı çevirip bu metal kutunun dışındaki sesleri duymaya çalışıyorum ama sadece kapıma yaklaşırken ayak seslerini duyuyorum.

Kapı açılıyor ve içeriye ılık bir hava doluyor. Elime bir çanta tutuştururken ip gibi bir sap avucuma değiyor. Günün ortasında iç çamaşırı giyeceğimi sanıyorsa, başka bir şey daha var demektir. Bu tek seferlik bir anlaşılmaydı. Elimdeki çantanın ağırlığını test ediyorum ve iç çamaşırından biraz daha ağır bir şey taşıyormuş gibi hissettiğimi görünce mutlu oluyorum.

Ambrose bileğimi tutuyor ve çantanın içine daldırıyor. İçinde yanlış bir şeyler hissetmeyi bekliyorum ama tanıdık bir doku parmak uçlarımı okşuyor. Evim gibi hissettiren bir şey. Hissetmeme rağmen hala inanamıyorum.

"Gözbağını çıkar," diyor ve o daha cümlesini bitirmeden gözbağını çıkarıyorum.

Tam da düşündüğüm gibi, son performansımın mayosu çantanın dibinde duruyor. Dolabımda sakladığım kıyafet, hayatımın eskiden nasıl olduğunu sürekli hatırlatıyor. Bu aşinalık beraberinde bir hüznün getiriyor. Bir daha asla sahip olamayacağım şeyleri hatırlatıyor.

Neden bu açık yaraya daha fazla tuz basıyor ki? Neden bu kadar acımasız davranıyor?

Gözlerim doluyor ve mayoyu bırakıyorum. Artık ona bakmak istemiyorum.

Parmakları çenemi buluyor ve ona bakmam için başımı kaldırıyor. "Etrafına bak."

Küçük, yıkık dökük bir binaya bitişik otoparkı tararken başım dönüyor. Ayaklarımın altındaki çatlak kaldırımında sarı çizgiler solmuş ve birisi hüzünlü vitrinin ön camlarından birine tuğla ya da başka bir sert cisim fırlatmış.

"Nedir bu?" Onun zalimliği düşüncesi, kelimelerime keskin, yenilenmiş bir öfke göndererek talep ediyorum.

Bana her zaman kalbimi hoplatan o sırtışı atıyor ama şu anda ağzını yumruklamak istiyorum.

"Bu senin," diyor.

Başım titriyor. "Ne?"

"Burası senin yeni dans stüdyon." Sanki bir yarışma programındaki büyük ödülü gösteriyormuş gibi kollarını yana açıyor. İnançsız bakışımı fark edince gülümsemesi genişliyor. "Şaka yapmıyorum. Dans öğreteceğin yer burası."

Bu haliyle bile burayı karşılayabilmemiz mümkün değil. Hiç yokluk çekmiyoruz ama tasarruf hesabımızda da çok fazla para yok. Eğer bu bir tür şakaysa, en iyi ihtimalle aptalca, en kötü ihtimalle de zalimce.

"Böyle bir şey için paramız yok," diyorum.

"İstiyorum." Kolunu bana doluyor ve beni kapıya doğru yönlendiriyor, sonra bir anahtar çıkarıp kilidi açıyor.

Gözlerim binanın içinde dans ediyor. İçerisi çok kötü durumda değil ve biraz çalışmayla görkemli bir hale getirilebilir. Etrafımızı saran boy aynalarını hayal ediyorum. İpek kıyafetler, payetler ve provalar hayal ediyorum. Ayaklarımı hareket ettirdiğimde, zeminin pürüzsüz yüzeyini ve her dans hareketinin bedenime kazandırdığı özgürlüğü neredeyse hissedebiliyorum. Bu alanın nasıl mükemmel bir dans stüdyosu *-benim dans stüdyom-* haline gelebileceğini görebiliyorum ve bu beynimin kaldıramayacağı kadar fazla. Gerçek olamayacak kadar güzel. Böyle şeyler artık başıma gelmiyor.

Ambrose beni vücuduna doğru çekiyor. "Parayı nereden bulduğunu bilmek ister misin?" diye soruyor.

Evet, gerçekten istiyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

"Annem bana saldırdıktan sonra kendini akıl hastanesinde buldu. Ailesi bana bakamayacak kadar yaşlıydı ve tek çocuk olduğu için birkaç yıl sonra ölümleri üzerine her şey ona miras kaldı. Ben koruyucu ailelerde yoksulluk içinde çürürken, o para bir tür tröste gitti. Zamansız ölümüyle karşılaştığında, o emanet bana, yani onun gayrimeşru çocuğuna kaldı. O paraya *hiç* dokunmadım çünkü onunla hiçbir şey yapmak istemedim. *Ondan* hiçbir şey istemedim." Yutkunuyor. "Ama dansı özlediğini biliyorum ve seninle tanıştığımda dans ettiğin gibi değil. Böyle şeyleri özölüyorsun." Mayomun içinde olduğu çantayı işaret ediyor. "Eskisi gibi büyük sahnede, sürekli hayal kırıklığına uğrayan annenin önünde dans edemeyeceğini biliyorum ama bir gün o sahneye çıkabilecek başkalarına öğretebilirsin."

Gözlerimden yaşlar fışkırıyor ve çok uzun zamandır ağlamadığım şekilde ağlıyorum. Bu kez halının kaçınılmaz olarak altımdan çekilip alınmasının verdiği dayanılmaz üzüntüden değil. Bu kez, o kazadan bu yana ilk kez, kendimin gizli bir parçasını yeniden görebildiğim için. Oaklyn Grey. Ben.

Gözyaşlarımla ıslanmış gözlerimin arasından öne atılıp kollarımı ona doluyorum. Güçlü kolları beni çevreliyor. Her gün çok fazla zarar veren kollar. Yine de bana zarar vermiyorlar. Onlar benim teselli kaynağım.

Gözlerimi siliyorum ve onu öpmek için parmak uçlarımda duruyorum. Daha sonra ona düzgünce teşekkür edeceğimden eminim. Dizlerimin üzerindeyken bana güzel trajedim demesine bile izin vereceğim.

"Bir şey daha var," diyor çantayı alıp bana doğru iterken. "Bunu giy. Benim için dans etmeni istiyorum."

Saplantımı Sürmek'i beğendiniz mi? Orijinal karanlık otostopçu romantizmini okudunuz mu? Lexington Rowe hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, *Hitched* kitabına buradan göz atabilirsiniz: Books2read.com/Hitched

Darby'yi alaşağı eden Kursicki kardeşler hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? *Along for the Ride* adlı öykülerini buradan okuyabilirsiniz: Books2read.com/MFMHitchhiker

Ve daha da karanlık bir şey istiyorsanız, aşırı korku dolu bir otostopçu romanı olan *Don't Stop*'a göz atın. Buradan alın: Books2read.com/Dont-stop

Bu kitaplar Lauren Biell'in Ride or Die Romance Standalone'larının bir parçasıdır. Bu hikayeler aynı evrende var olsa da, herhangi bir sırayla okunabilirler.

Lauren ile bağlantı kurun

Bültene kaydolmak ve Lauren'LaurenBiel.com'a in baharatlı romanlarına ve diğer bonus içeriklere VIP (ücretsiz ve ilk) erişim elde etmek için göz atın!

Diğer hayranlarla bağlantı kurmak ve kitapları tartışmak için Facebook'taki gruba katılın ile ve yazar.

Daha fazlası için <http://www.facebook.com/groups/laurenbieltraumances> adresini ziyaret edin!

Lauren artık Patreon'da! Daha fazla içeriğe erişin ve gelecek romanlara göz atın. Daha fazlasını öğrenmek için www.patreon.com/LaurenBielAuthor adresine göz atın!

Teşekkür

Tek kişilik Ride or Die serimin bu kadar başarılı olmasını sağlayan okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız şu an olduğum yerde olamazdım.

VIP kızlarım, sizi çok seviyorum. Hepinize çok minnettarım. Aile oldunuz! (Lori, Kimberly, Jessie, Nikita, Lexi, Grace)

Yorumlarınızla en karanlık kitaplarıma ışık tuttuğunuz için @mal_reads'e özel teşekkür! En uçuk şeyleri yazdığımda bile dostum olduğun için teşekkür ederim. Evet, tükürük sahneleri bana her zaman seni düşündürüyor, hem de hiç de garip olmayan bir şekilde.

İnanılmaz yetenekli Brynne Weaver'a, fantastik karanlık romantik komedisi *Butcher & Blackbird*'de *Hitched*'e (bu seriyi başlatan kitap) mansiyon ödülü verdiği için teşekkür ederiz. Mutlaka göz atın!

Bu yolculukta bana destek olan kocama ve bu kitapta kara büyüünü konuşturan editörüm Brooke'a kükreyen bir alkış.

Değerli Patronlarıma teşekkür ederim! Katkılarınız bu kitabın gerçekleşmesine yardımcı oldu.

Lori (özel sevgilerimle, dostum), Michelle M, Tabitha F, Jessie S, Lindsey S, Erika M, Laura T, Marcy S, Kayla W, Venetta B, Jennifer S, Nicole M, Eugenia M, Nineette W, Savannah C, Kimberly B, Jessica C, BoneDaddyAshe, Diana W, Michelle T, Ashley T, Janette S, Kimberly S, Sammi Rae, Sarah J, Stacy B, Kay S, Allison B, Tits, Andrea J, Bethany R, Carla D, Chelle, Gabby S, Hollie P, Jennifer H, Jessica G, Juli D, Rebecca R, Samantha R, Sara S, XynideSuicide, @bethbetweenthepages, Sharee S

Lauren Biel tarafından da

Lauren Biel'in kitaplarının listesini adresi ziyaret edebilirsiniz: <https://www.amazon.com/Lauren-Biel/e/B09CQYDK87> tam görmek için şu

Yazar Hakkında

Lauren Biel birçok karanlık romantizm kitabının yazarıdır ve birkaç kitap daha yazmaktadır. Çalışmadığı zamanlarda yazıyor. Yazmadığı zamanlarda ise kocasıyla, arkadaşlarıyla ya da evcil hayvanlarıyla vakit geçiriyor. Ayrıca onu at sırtında bir gezintide ya da Upstate New York'ta bir şelalenin yanında otururken bulabilirsiniz. Onun çalışmalarını okurken beklenmedik şeyler bekleyin. Yaklaşan kitaplarından ilk siz haberdar olmak için lütfen www.LaurenBiel.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık Sayfası	
Telif Hakkı	
İthaf İçindekiler	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Sonsöz](#)

[Lauren ile bağlantı](#)

[kurun Ayrıca Lauren](#)

[Biel Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

